William Earl Johns

Biggles v boji s bílou smrtí



Obsah

1. BIGGLES DÁVÁ DOBROU RADU
2. BIGGLES UKAZUJE, JAK TO CHODÍ
3. GINGER JE NA TO SÁM
4. K ROZESMÁTÉMU KONI
5. DEL GRIKKO MÁ HLAVNÍ SLOVO
6. NOVÉ PLÁNY
7. BERTIE MÁ EXCELENTNÍ NÁPAD
8. BERTIE PROSADÍ SVOU
9. ZTRACENÝ A ZNOVU NALEZENÝ
10. BERTIE SE DOSTANE NA SOUŠ
11. ZVLÁŠTNÍ SETKÁNÍ
12. KLÁŠTER
13. REVOLVERY PROMLUVILY
14. DOKONANÉ DÍLO
15. POSLEDNÍ VYPĚTÍ SIL

1. BIGGLES DÁVÁ DOBROU RADU

Pod podloubím pařížské Rue de Rivoli kráčel Biggles v rozhovoru se svým francouzským kolegou Marcelem Brissacem z mezinárodního policejního sboru, jehož výroční konference se právě oba účastnili, když tu mu někdo položil ruku na paži. Otočil se a podíval se do očí mladému statnému muži. Jeho přízvuk, když mluvil bez cigára v ústech, neomylně prozrazoval, že je ze Severní Ameriky.

„Domnívám se, že jste Bigglesworth," řekl mladík s odzbrojujícím úsměvem.

„To se nedomníváte, to víte," odpověděl mu Biggles. „Dnes ráno jste mě viděl na schůzi a já tam viděl vás. Jste Eddie Ross ze Spojených států. Je to tak?"

„Přesně tak. Určitě jste mě slyšel, když jsem mluvil."

„Slyšel a musím říct, že jste nenechal nikoho na pochybách o svých názorech na nejdůležitější bod agendy."

„Správně. Handlování s narkotiky."

„Soudě podle toho, jak se na vás dívali někteří delegáti, neměli zrovna vysoké mínění o tom, co jste říkal."

„Bylo na čase, aby někdo uhodil hřebík na hlavičku," rozhorlil se Ross.

Biggles se pousmál. „To se vám nepochybně povedlo. Jen pozor, abyste se při tom sám neklepl přes prsty."

„Chcete říct, že by mě za to mohli vyrazit? Na to zapomeňte."

„Ne vyrazit, spíš porazit."

„Tohle je hra pro dvě strany."

„Měl jsem dojem, že jste sem přijel proto, abyste si ulevil."

„A ne snad? Drogy putují do Ameriky z tohohle břehu Atlantiku."

„A vy tomu chcete udělat přítrž."

„To určitě chci."

Biggles se zastavil a pokradmu se rozhlédl po širokém chodníku. „Abych nezapomněl, tohle je Marcel Brissac ze Sureté," prohodil pak.

„Těší mě,“ řekl Ross a potřásl mu rukou.

Biggles pokračoval v chůzi. „Tohle je vaše první návštěva Evropy?“

„Tak jest.“

„A váš první služební úkol?“

„Ano, jak to víte?“

„To jsem vyrozuměl ze způsobu, jakým jste se ráno pustil do řeči. Nesmíte mě chápat špatně, ale myslíte si, že je třeba prozrazovat toho tolik a tak otevřeně?“

„A proč ne?“

„Proč musí celý svět vědět, co máte v plánu?“

„Schůze byla přece pro uzavřenou společnost, či ne?“

„To jistě, ale když o něčem informujete padesát lidí, nezůstane to dlouho tajemstvím. Troufám se vsadit, že už teď o vašich slovech ví šéf bandy, kterou hodláte potřít.“

„To je určitě vtip.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Mluvte trochu tišeji. Vám možná nevadí, že se tu kdekdo dozví, jaké povolání máte, ale já bych radši, kdyby to nevěděli o mně.“

Eddie Ross se zazubil. „Nějak vás to bere, co?“

„Bojím se chřestýšů.“

„Tam, odkud jsem, je jich habaděj.“

„To věřím. Jenže ti aspoň varují, než napadnou. Zato mafie, co obchoduje s drogami, nejdřív udeří a pak zachřestí. Kolik vám je let?“

„Čtyřiadvacet.“

„Takže si dejte poradit od staršího,“ řekl mu Biggles vážně. „Když jsem byl tak starý jako vy, byl bych si asi počínal stejně jako vy dneska ráno. Jenže od té doby jsem se naučil, že člověk nic nezíská, ale možná spíš ztratí, když vytroubí nepřátelům svoje úmysly. Jen ať na ně přijdou sami, pokud můžou.“

Biggles po krátkém zastavení pokračoval v chůzi a Marcel s Eddiem s ním drželi krok. Eddie neustále zvědavě pokukoval po Bigglesovi a ten, když viděl jeho pohledy, hovořil dál. „Co jsem právě řekl, musíte brát tak, jak jsem to mínil. Rozhodně nejsem někdo, kdo chce zvrátit pevné úmysly. Vidím jak jste rozohněný a

líbí se mi vaše horlivost, ale myslím, že si neuvědomujete, do čeho jdete.“

Eddie mrkl po straně na Marcela, ale ten se neusmál.

„C’est vrai,“ potvrdil naopak tiše, že je to pravda. „Biggles je stará vojna. Zapamatujte si to.“

„Vnitrozemské těžkosti u nás zvládáme bez problémů, ale drogy k nám přicházejí z Evropy,“ postěžoval si Eddie.

„A k nám zase přichází spousta nežádoucích věcí z Ameriky, s tím se nedá mnoho dělat,“ odpověděl mu Biggles. „Máte důkazy, že ty látky chodí z Evropy?“

„Ehm… vlastně ne,“ připustil Eddie.

„Původně chodily z Východu,“ poopravil ho Biggles. „Staletí s nimi obchodovala Asie. A jsou to dalekosáhlé obchody, to si nemyslete.“

Všichni tři policisté dorazili k Rue des Pyramides. Na rohu byla před kavárnou terasa, která zabírala větší část chodníku.

„Když si tak jako tak chceme promluvit, můžeme se k tomu posadit,“ navrhl Biggles a zamířil k prázdnému stolku na konci řady.

„Já platím,“ hlásil se Eddie, jakmile se posadili. „Zvu vás, protože jsem vás tak přepadl.“

„S tím si nedělejte starosti,“ odpověděl mu Biggles. „Všichni jsme na tom stejně.“ Když číšník přinesl objednávku, pokračoval. „Věděl jsem, že ve Spojených státech bují obchody s narkotiky, ale neměl jsem tušení, že je to tak zlé, jak jste říkal ráno na schůzi.“

„Je to ještě horší,“ zavrčel Eddie. „Ta banda špinavá se teď přehrála na kluky. Nejdřív jim to svinstvo dávají gratis.“

„Gratis?“ přerušil ho Biggles překvapeně.

„Jak říkám, zadarmo. Není to čistá droga, z padesáti procent je řezaná mlíkem v prášku, ale i to stačí k vypěstování závislosti. Jakmile se dealeři zaběhnou, začnou prodávat lacino. Kluci hloupí nechápou, že si pěstují návyk a že bez drog brzy budou šílet. A pak jim dealer řekne, že cukrlata podražila, protože se těžko shání.“

„Říkáte cukrlata?“ zeptal se Biggles zvědavě.

„No jistě.“

„To dost dobře nechápu.“

„Droga se prodává ve formě cukrovinky.“

„Hrome, pak mě nepřekvapuje, že vás to tak vzalo. Jaká je to omamná látka, černá nebo bílá?“

„Začíná se kokainem, to je první krok k heroinu.“

„Ale jak je to s těmi cukrlaty?“ zeptal se Biggles.

Ross vyndal z náprsní kapsy krabičku od sirek a vyklepal z ní na stolek hnědou věcičku, která se podobala velké pilulce.

„Podívejte se na to,“ pobídl je.

„Vypadá to dost nevinně,“ zamumlal Biggles.

„Čokoláda?“ zeptal se Marcel.

„Je to čokoláda – na povrchu,“ pokračoval Ross. Vzal nůž, rozřízl dražé a ukázal jim bílý vnitřek. „A tohle je kokain,“ řekl. „Ten chlápek, co to prodával, je měl i s heroinem,“ rozhorlil se.

„Pst, ne tak nahlas,“ upozornil ho Biggles.

Ross se na něho podíval. „Vy jste nějak moc nervózní.“

„To jsem,“ připustil Biggles. „Tyhle věci na mě působí. Jak jste k nim mimochodem přišel?“

„Přinesl nám je otec jednoho sedmnáctiletého mladíka,“ začal vykládat Američan. „Nevěděl, co to je, ale začal mít podezření, když kluk potřeboval čím dál tím víc peněz a pak vždycky vypadal jako mátoha. Otec si nejdřív myslel, že asi pije, jednou mu ale prohledal kapsy a našel tohle. Ze zvědavosti to donesl k nám, abychom se na to podívali blíž. A my mu řekli, co to je.“

„Co jste udělali pak?“

„Řekli jsme mu, aby dal chlapci peníze, až si o ně zase řekne. Kluk s nima vyrazil přímo do toho jejich klubu, a protože jsme ho sledovali, dopadli jsme chlapa, který s tím svinstvem obchoduje. Ten chlapec – nechci říkat, že blázen, protože nevěděl, co dělá – byl už tak závislý, že musel strávit řadu měsíců na klinice, než se z toho jakžtakž dostal.“

„A ta krysa, co to prodávala?“

„Nebyla sama. Bylo jich víc. Nejen v New Yorku. Dealera jsme pořádně proklepali, ale moudřejší jsme z toho nebyli.“

„Nechtěl vám nic říct?“

„Zhola nic. Byl to Armén a lidí, pro které dělal, se bál mnohem víc než nás. Říkal, že kdyby je prozradil, oddělali by ho dokonce i ve vězení.“

Biggles přikývl. „V tom měl asi pravdu. To znamená, že za tím je mocná klika, která má i svoje vražedné komando. Běžná praxe. Mizerové, co žijí z obchodu s narkotiky, dovedou nahánět strach nožem i pistolí.“

„Toho dealera zavřeli na dlouhou dobu do káznice. Možná by bylo bývalo lepší, kdyby ho nechali na svobodě a ohlídali si ho.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Možná by to i vyšlo, ale byla by to dlouhá cesta až k šéfovi bandy. Ten muž, co jste ho chytili, ho pravděpodobně vůbec nezná. Ten bude znát jen toho, kdo stojí bezprostředně nad ním a poskytuje mu zboží, ale jinak nikoho. Bossové se neukazují na veřejnosti. Zůstávají ve skrytu. Ostatně zatčení vašeho dealera organizaci nijak zvlášť nepoškodilo. Do pěti minut nastoupí na jeho místo jiný. Omamné látky vynášejí peníze snadno a vždycky se najde dost zájemců, co se do obchodování rádi zapojí. Pochytání malých ryb neznamená nic víc než odseknutí konečků chapadel, která té obludě hned zase narostou. Jediná možnost, jak aspoň dočasně skoncovat s tou špinavostí, je zasáhnout bestii přímo v srdci.“

„A jak byste na to šel vy?“ zeptal se Ross sarkasticky. „Povězte mi to, protože já nemám tušení, kde tu bestii hledat a přitom mám naspěch. Tyhle jedovaté pilulky se objevují všude. Cigáro?“ Ross odhodil nedopalek a vytáhl si nové.

„Ne, děkuji.“ Biggles si zapálil cigaretu. „Řekni mi, Eddie – můžu ti snad říkat Eddie?“

„Budu rád.“

„Tak fajn. A teď mi pověz, proč si vybrali pro tuhle práci právě tebe?“

„To opravdu nevím. Možná proto, že jsem letec. Pracoval jsem u pobřežní stráže, když se rozhodli, že mě pošlou sem.“

„Sám jsi sem letěl?“

„Ne. Cestoval jsem pravidelnou linkou.“

„A co od tebe tady přesně očekávají?“

„Přijel jsem zastupovat Spojené státy na konferenci Interpolu a měl jsem se zeptat na Ústředí pro omamné látky, jestli by nám mohli pomoct při zamezení přísunu drog z Evropy k nám. Proto jsem se možná tak rozčilil při dopoledním zasedání.“

„Na ústředí ti nepomohli?“

„Ne, projevili pochopení a tím to zhaslo.“

„Rozčilování ti nepomůže.“ Biggles oklepal popel cigarety a pokračoval vážně. „Jestli chceš poslechnout mou radu, s nikým o tom nemluv. A když říkám s nikým, tak taky myslím s nikým. Narkotika jsou dynamit. Ti lidé nahoře mají milionové zisky. Opakuju, milionové.“

Eddie zvedl obočí. „Vy tedy myslíte, že to vychází od jedné bandy?“

„Troufl bych se vsadit. Pokud jsou ve hře dva gangy, jeden druhého zlikviduje, jak tomu bylo za časů prohibice u vás.“

„Netušil jsem, že se kolem narkotik točí tak velké peníze, jak říkáte,“ přiznal se Eddie.

Biggles se pousmál. „Abych ti to trochu přiblížil, mohl bych ti vyprávět o jednom muži, který za pár měsíců rozprodal zboží za dva a půl milionu. Jeho výrobna vyprodukovala sedm tun jedu, než se na to přišlo. Mohl si diktovat jakoukoli cenu, protože moc dobře věděl, že jeho zákazníci prostě musí kupovat. Kdo jednou propadne heroinu, ten už se z vlastní vůle závislosti nezbaví, i kdyby tisíckrát chtěl.“

„Co to bylo za chlapa?“

„Korsičan s hlavním stanem v Marseille, kde sám sobě přiřkl lichotivý titul krále podsvětí.“

„A laboratoř měl ve Francii?“

„Ano, ale ta mu ve skutečnosti nepatřila. Francouzské úřady přirozeně nevěděly, co se děje. Jakmile dostaly tip ze zpravodajské služby Ústředí pro omamné látky, okamžitě zasáhly.“

„Jak je možné, že se zakázaná látka jako jsou drogy, prodává na tuny?“ zajímal se Eddie.

Biggles pohrdlivě stáhl rty. „To by ses divil. Byla doba, kdy se jistí východní diplomaté neštítili pašovat tohle zboží v diplomatickém zavazadle a extra si tak něco přivydělat. Vzpomínám si ostatně na případ, kdy se heroin vyvážel v pytlích švestek. Heroin byl v peckách. Zažil jsem, že ho pašovali ve vosku svíček nebo v blocích cementu.“ Bigglesovi ztvrdly rysy. „Kdyby bylo po mém, tak

bych ty svině bez milosti věšel. Jsou horší než vrazi. Viděl jsi vůbec kdy někoho v posledním stadiu závislosti na heroinu?“

„Nevzpomínám si,“ přiznal se Eddie a upřeně se zadíval na Bigglese.

„Takže neviděl, protože kdybys ho viděl, v životě na to nezapomeneš,“ řekl Biggles zlostně. „Takový člověk je žalostná troska, kost a kůže, uslintaná lezoucí mrtvola. Dřív je bývalo vidět v brlozích Káhiry a Alexandrie, než to tam vyčistila britská vláda. To bylo přirozeně v době, kdy jsme ještě byli v tamní správě. V naší zemi bylo vládním nařízením prakticky znemožněno veškeré používání heroinu, to platí dokonce i pro doktory, kteří ho někdy podávali při prudkých bolestech. Tak nebezpečná je to látka, i když musím přiznat, že bolesti umí tlumit ohromně. Ale teď mi zase pověz ty, jak daleko už to došlo u vás v Americe s prodáváním narkotik nezletilým.“

„Už hodně daleko,“ odpověděl Eddie. „Ta omamná cukrlata se dostanou ve všech větších městech od New Yorku po San Francisco.“

„V tom případě musím říct, že čím dřív se do problému zakousneš, tím líp. Byla doba, kdy pětinu obyvatel Egypta kosily drogy. A když Japonsko před pár lety vtrhlo do Číny, rozdávali tam narkotik, co kdo chtěl. Báječný prostředek, jak si podmanit obyvatelstvo. Chápeš, kam směřuju?“

„Ne tak docela. Vy mluvíte o Asii a Africe, já o Americe.“

„Lidé ze všech tří světadílů reagovali na omamné látky stejně, protože všichni jsou jen lidi. Nevím, proč by tomu v Americe mělo být jinak.“

„Mluvte konkrétně,“ požádal Eddie.

„Dobře. Nenapadlo tě někdy, že by za prodáváním toho svinstva dětem mohlo být i něco víc než peníze? Představ si, že půjde o pevný návyk, který se rozšíří, což je v téhle době hysterického rock-and-rollu docela dobře možné. Mezi obojím pohlavím. Kdo propadne drogám, není jinak už k ničemu. Když mu je vezmeš, zničíš ho. Říkáš, že kluci u vás dostávají ty krámy lacino. Proč?“

„Vy to víte?“

„Představ si, že někdo například za železnou oponou bude proti vám něco mít. Dovedeš si vymyslet lepší prostředek, jak podrýt fyzickou kondici vaší mládeže? Já tedy ne.“

Eddie na něho němě zíral.

Biggles pokrčil rameny. „Neříkám, že se to stane, ale z toho, cos mi vyprávěl, usuzuju i na tuto možnost. A dokonce i kdyby nejdůležitějším motivem byly dolary, vyjde to na stejno.“

Eddie se zhluboka nadechl. „Bože na nebi, Bigglesworthe, z toho jde strach.“

„Neměj mě za šiřitele poplašných zpráv. Byla to jen prostá úvaha, ale nezapomínej, že pro některé lidi není žádný prostředek dost podlý.“

Rozhostilo se ticho, Biggles si zapálil novou cigaretu. Eddie odhodil rozžvýkaný špaček cigára. „Zdá se, že o těch špinavostech víte dost,“ řekl po chvíli. „Povězte mi ještě něco víc.“

„Byla by to dlouhá historie, až moc dlouhá na zdejší rozmluvu. Něco o tom všem vím, protože nezákonná přeprava návykových látek vzdušnou cestou spadá do mého rezortu. Zkrátka a dobře: s tou mizérií se začalo na Středním východě, kde se běžně bralo opium a hašiš. Potom jeden chemik začal vyrábět heroin, což je alkalický jed připravovaný z opia. Protože je bílý, jemný a bez chuti a protože se valem začal šířit, bylo nutné zřídit Ústředí pro omamné látky, které by s tím skoncovalo a vypátralo, odkud se vyváží. Šířil se z Evropy, přesně řečeno z Francie. Když francouzská vláda zakročila, přesídlila heroinová mafie do Švýcarska. Když ji vypátrali tam, přestěhovala se do Turecka, odkud za pár měsíců, než se musela sbalit, vyvezla dvě tuny. Když tedy skočila i tam, odtáhli vrahouni ve značném počtu do Bulharska. Je to totéž, jako když se snažíš udržet pod vodou korek. Jen co pustíš, vyplave ti někde jinde. Když bossové neuspěli s podplácením, uchýlili se k vraždám každého, kdo jim stál v cestě. Možná to víš nebo nevíš, ale váš proslulý Jack Diamond byl odstraněn, když z obchodování se zakázaným alkoholem přešel na obchod s drogami. Nějakým způsobem se mu podařilo získat kolem sta liber heroinu.“

„A Bulharsko leží za železnou oponou,“ mumlal si pro sebe Eddie.

„Možná že zrovna teď to neřádstvo není odtamtud. Dá se vyrobit kdekoli, v každé chemičce," řekl Biggles. „Národnost s tím nemá co dělat. V čele syndikátu stáli, pokud vím Arméni, Syřané, Řekové, Rusové, Rumuni a ten Korsičan, o kterém jsem už mluvil. Všichni vybudovali sítě překupníků, činných ve všech zemích světa."

„Když jde o celý svět, pak zbývá otázka, kde začít," zaskřípěl zuby Eddie. „Jak byste na to šel vy?"

„Musím po pravdě přiznat, že jsem o tom ještě nepřemýšlel. To tys o tom začal. V dané chvíli je to tvůj problém, ne můj, ale i my asi přijdeme na řadu. Ta koncentrace v Americe mě přivedla na myšlenku, že by mohlo jít o něco víc než jen o peníze. Je už tak dost těžké vypátrat členy gangů, pokud to jsou soukromníci, ale jestli se ta látka někde vyrábí, zatímco vláda schválně přivírá oči – pak teda nevím, co si s tím počít. Jestli například přichází ze zemí za železnou oponou, máš rovnou snazší zastavit Niagarské vodopády. Můžeš dělat jenom jedno: zabavovat zboží, až už opustí dotyčnou zemi."

„Můžeme doufat, že najdeme přístav, kam se vozí. A můžeme ho snad uzavřít společně s tisíci kilometry pobřeží Atlantiku a Tichého oceánu?"

„Na pár zabavených zásilkách nesejde," poznamenal Biggles. „Jakmile zacpeš jednu díru, udělají si ty krysy další. Ne, musí se přijít na to, odkud zboží chodí a tam udeřit, ale musíme si uvědomit, že to bude pořádná zabíračka. Za předpokladu ovšem, že se to zboží nevyrábí přímo v Americe."

„A vy myslíte, že by to bylo možné?" zeptal se Eddie ostrým tónem.

Biggles se chvíli rozmýšlel. „Možné, ale ne pravděpodobné, pokud někdo nepěstuje ve vašich jižních státech opiový mák, který se dřív ve velkém pěstoval v Číně, jenže tam už to z větší části tuším skončilo. Podle mých nynějších informací pochází opium z Barmy a Thajska. Pěstování máku se zabránit nedá, to vypusť z hlavy. Tisíce drobných sedláků na velké ploše mák sklízí a ten pak skupují agenti. Jde o to, že k výrobě heroinu ve velkém je potřeba značného množství opia. Importovat ho v surové formě ve velké míře do Ameriky by bylo obtížnější, než pašovat finální výrobek. Opium ve velkém množství má charakteristický nezaměnitelný pach. Proto si

myslím, Eddie, že k vám už chodí heroin. Máte u vás přece vyčleněnou službu na potírání omamných látek. Copak ta nic nezmůže?“

„Ne. Proto jsem tady,“ zvýšil Eddie v roztrpčení hlas.

„Pst. Zachovej klid,“ napomenul ho Biggles a svraštil obočí. „Už dřív jsem ti říkal, abys mluvil tiše. Po tom tvém ranním horování na schůzi tě teď sledují tisíce párů očí a stejný počet uší lapá tvá nahodilá slova, pokud je ta vaše klika tak silná, jak říkáš. A pamatuj si, že poblíž těch uší a očí jsou i nože a pistole. Řekl jsi někomu v Americe, proč sem jedeš?“

„Ach, myslím, že to není tajemství.“

„Chceš říct,“ rozzlobil se Biggles, „že o tom vědí i noviny?“

„Jistě.“

„Nebudeš mi snad tvrdit, že znají i ten tvůj příběh o cukrátkách s překvapením uvnitř?“

„To se nedalo zamlčet.“

Biggles si povzdechl. „Je to horší, než jsem myslel. Členové gangu teď přijdou na jiný způsob, když vědí, že se prozradila jejich cukrátková metoda. Tím to budeš mít všechno těžší. A teď bych ti s dovolením dal rád jednu radu: pokud jsi v Evropě, vyhýbej se opuštěným uličkám a temným zákoutím. Těch je tady totiž ještě dost. Sebedůvěra je hezká věc, ale nenamlouvej si, že americký pas je neprůstřelná vesta.“

Eddie se na Bigglese podíval užaslým a trochu posměšným pohledem. „Děláte si moc starostí. Všechny ty řeči o očích a uších. Co tu vlastně děláme – točíme film?“

„To by ti svědčilo líp,“ odpověděl Biggles. „Je na čase, aby sis začal dávat na sebe pozor. Vybreptal jsi toho až až.“

„Ale co!“ holedbal se Eddie. „Zapomeňte na to.“

„Nezapomenu. A ty taky jistě ne. Ba myslím, že ani nebudeš mít příležitost zapomenout.“

„Jak to?“

„Protože jsi sledovaná osoba.“

„Myslíte, že by mě někdo mohl sledovat, kam půjdu?“

„To nemyslím, to vím. I v téhle chvíli tě mají v merku.“

„To má být vtip?“

„Žádný vtip. Ani žádná dětská hra. Špehovali tě, když ses k nám přidal. Nehýbej se.“

Eddie sevřel rukama opěradlo židle. „Kde…“

„Seď tiše,“ ušklíbl se Biggles. „Kolikrát ti to mám ještě říkat?“

2. BIGGLES UKAZUJE, JAK TO CHODÍ

Eddiemu zmizel z tváře blazeovaný výraz.

„Mluv klidně dál,“ požádal ho Biggles. „Nechceš přece, aby si všiml, že o něm víme.“

„Jak jste to věděl?“

„Čekal jsem to.“

„Proč?“

„Už jsem ti říkal. Po tom tvém výbuchu z dnešního rána to ani nebylo možné jinak. Třeba si ještě vzpomeneš, ale asi ne, že když jsi mě oslovil na ulici, na chvíli jsem se zastavil a rozhlédl jsem se kolem sebe. V té chvíli se zastavil ještě jeden muž a začal se dívat do výkladu. Mohla to být náhoda. Když jsme zase pokračovali v chůzi, znovu jsem se dvakrát zastavil a stalo se totéž. Proto jsem tě požádal, abys nemluvil tak nahlas.“

„Nic jste mi o tom neřekl.“

„Poněvadž jsem chtěl, aby ses choval normálně. Tady jsem se ve skutečnosti posadil jen proto, abych si mohl tvého přítele líp prohlédnout, jak jsem doufal. Věděl jsem totiž, že si sedne taky.“

„A udělal to?“

„Přirozeně. Je to ten člověk na šesté židli od nás, co si drží před obličejem noviny. Nejdřív si sedl úplně na druhém konci, ale už dvakrát si přesedl. Asi doufá, že zachytí něco z našeho rozhovoru.“

Eddie odhodil oharek cigára. „Sedí k nám zády.“

„Na konci terasy je zrcadlo s reklamou na pivo. Vidí nás, aniž by se musel otočit. Nespustil nás z očí. Podle jeho barvy pleti soudím, že pochází odněkud z východní Evropy. Možná je to Řek.“

Eddie se chvíli odmlčel. „Vy se vždycky rozhlížíte po lidech, co vás sledují?“ zeptal se pak.

Biggles se usmál. „To záleží na tom, co dělám – a s kým jsem.“

„A co uděláte teď?“ zeptal se Eddie po delší pauze.

„Já? Já vůbec neměl v úmyslu něco dělat,“ odpověděl Biggles. „Spíš jde o to, co uděláš ty. Byl jsi na lovu. Teď to spíš vypadá, že jsi sám lovná zvěř. Obávám se, žes zanechal až moc širokou stopu pro toho, kdo tě sleduje.“

„Chápu, co myslíte,“ zamumlal Eddie. „Byl jsem hlupák. Příště budu opatrnější.“

„Všichni děláme chyby,“ těšil ho Biggles. „Já jich nadělal spousty, když jsem byl v tvém věku.“ Vstal.

„Kam jdete?“

„Když ses k nám připojil, byl jsem na cestě do hotelu. Chtěl jsem ještě dneska do Scotland Yardu. Ne že bych něco nutně potřeboval, ale mám o jednoho stálého pilota míň.“

„O kterého?“ zeptal se Marcel.

„Algyho. Je v Kanadě. Dostali jsme žádost, abychom poslali někoho, kdo by jízdní policii přednášel o určitých aspektech dnešní zločinnosti v Londýně. Algy se nabídl, že to vezme, že prý to aspoň bude nějaká změna. Zůstane tam měsíc. Ale to nevadí. Na letišti tu mám mašinu, kdyby bylo něco nutně třeba. Řekni mi, Eddie, chceš radši pracovat sám, nebo bys uvítal pomoc? Všichni jsme proti těm špinavým kšeftům, protože se můžou týkat nás všech. Neměli bychom pracovat spojenými silami a dát hlavy dohromady?“

„To bych byl moc rád,“ odpověděl okamžitě Eddie.

„Platí. Kde chceš začít?“

„Co byste udělal vy na mém místě? Na téhle straně oceánu se vyznáte vy, ne já. V Americe vím, na čem jsem, ale tady nejsem jen cizinec, ale i nováček ve hře. A rád bych se něčemu přiučil.“

Biggles přikývl. „To je rozumná řeč.“

„O.K. Kde bych měl začít hledat hnízdo těch padouchů, když si můžu vybrat ze všech hlavních měst Evropy a Středního východu? Řekněme to takhle: kde byste začal vy, kdybyste na to byl sám?“

„Okamžik, Eddie, než budeme pokračovat,“ řekl Biggles. „Tahle aféra má ještě jednu stránku, kterou zřejmě přehlížíš. Tady nemůžeme jen tak dělat, co se nám zachce. Ty nejsi v Americe a já nejsem v Anglii. Tohle je Francie. Jsme tady v Marcelově působišti,

takže vedení musí převzít on. My nemáme kompetence zasahovat. Ba formulováno ještě důrazněji: my nemáme právo podnikat cokoli na vlastní pěst. Přišel jsem sem, abych se účastnil konference a pak se zase vrátil domů. Musíme tedy nechat všechno na Marcelovi a jeho šéfovi, pokud nebudou sami souhlasit s tím, že budeme operovat v jejich terénu.“

Marcel zvedl obě ruce charakteristickým francouzským gestem. „Na to zapomeň, kamaráde. Co se mě týče, a teď mluvím i jménem kapitána Joudriera, svého nadřízeného, máte tady volnou ruku a můžete dělat, co chcete, pokud to – jak se tomu říká? – pokud to zůstane mezi námi a nezavdá to podnět k nepříjemným interpelacím na policii, kdyby došlo k nepokojům. Proč bychom jinak mluvili o mezinárodní spolupráci, kdybychom pořád zdůrazňovali jen vlastní národnost? Kopeme snad míč do stejné branky, nebo ne?“

„Děkuji ti, Marceli,“ odpověděl Biggles. „Je to velkorysé stanovisko a mně se výborně hodí. Je samozřejmé, že kdyby mělo dojít k odhalením tady, necháme konečný zásah na tobě, třebaže si upřímně řečeno nemyslím, že bychom to, co hledáme, našli zrovna ve Francii.“

„Od Marcela je to prvotřídní gesto,“ přidal se teď i Eddie. „Možná mu to jednou budu moct vrátit v Americe. V současné době postihuje drogová epidemie, jak se zdá hlavně nás. Jaký je podle vás nejlepší způsob, jak ji potřít, pane Bigglesi? Kde mám začít? Poraďte mi, než se pustím na tenký led.“

„Nemělo by cenu začínat někde nazdařbůh,“ prohlásil Biggles. „Řekněme si to na rovinu: teď když ses veřejně odhalil, nemáš moc šancí, že na stopu padneš čirou náhodou. Ale jednu možnost máš. Můžeš se chytit příležitosti a tu pak sledovat až k prameni, odkud proudí drogy.“

„A jak se mám dopídit té příležitosti?“

„Nemusíš se po ní pídit. Máš ji před nosem.“

„Myslíte toho chlapa za novinami?“

„Přirozeně.“ Biggles se zase posadil. „Mohl by ses pokusit vodit ho za nos.“

„Myslíte, že bych ho měl setřást?“

„Bože, jen to ne! To je to poslední. Sleduj ho a obraťrole.“

„Jak? Já vás dobře nechápu.“

„Nech ho, ať dělá, co umí. Já musím zpátky do hotelu, protože tam na mě čeká jeden z mých asistentů a určitě se už dohaduje, kde tak dlouho vězím. Jestli máš chuť, pojď se mnou a tvého přítele vezmeme s sebou.“

„Vezmeme s sebou?“

„Ano, samozřejmě. Bude tě přece následovat. Dřív nebo později musí stejně někomu podat hlášení. Myslí si, že ti je v patách, přitom ale budeš ty v patách jemu. Nejdřív bychom se ale měli přesvědčit, jestli to neberu za špatný konec. Co budeš dělat ty, Marceli?“

„Mám ještě nějakou práci v kanceláři.“

„Výborně. Tak tam jdi. Jestli nepůjde za tebou, pak má náš přítel políčeno na Eddieho. Mě nezná. Můžeš pro nás ještě něco udělat, až vstaneš. Projdi těsně kolem toho chlapa, drkni mu do novin a omluv se. Možná ho poznáš. Jestli ano, zavolej mi za půl hodiny do Pont-Royal.“

„Bon,“ souhlasil Marcel. S úsměvem a rozmáchlým pohybem ruky se rozloučil a jako náhodou narazil pak do rozevřených novin. Velice se omluvil a šel dál.

Muž za novinami zůstal sedět.

„Takže jde po tobě,“ řekl Biggles Eddiemu. „Pojďme teď do hotelu. Nejlíp pěšky parkem přes Tuilerie a pak přes most, není to ani kilometr.“

„A co pak?“

„Nejdřív jedno, pak druhé,“ odpověděl mu Biggles. „Jaký bude druhý krok se rozhodneme, až uvidíme, jak to jde.“

Eddie zaplatil útratu a pevným krokem vyrazili na cestu.

Když pak po několika minutách procházeli slavnými zahradami, Biggels se zastavil, aby se pokochal pohledem na záhon. Kradmý pohled mu prozradil, co chtěl vědět. „Tamhle ho máš,“ řekl klidně.

„Je vidět, že se v těchhle hříčkách vyznáte,“ poznamenal Eddie.

„Nehraju je poprvé,“ přiznal Biggles lehkým tónem. „V žádném případě se nesmíš ohlížet. Jakmile pozná, že o něm víš, je po legraci.“

Přešli most a po Rue du Bac dorazili k hotelu Pont-Royal, kam vstoupili hlavním vchodem.

Když prošli točitými dveřmi do haly, vstal z křesla Ginger, který tam čekal, a vykročil k nim.

„To zasedání se vám protáhlo," pozdravil je. „Myslel jsem, že už nepřijdete."

„Něco nového v kanceláři?" zeptal se Biggles.

„Nic."

„Dobře. Pojďme ke mně na pokoj. Možná pro tebe budu mít prácičku. A propos, tohle je Eddie z letecké sekce Interpolu ve Spojených státech. Možná nás čeká kombinovaná akce. Eddie, tohle je Ginger Hebblethwaite, jeden z mých stálých pilotů."

Ginger a Eddie si potřásli rukou.

„Rád vás poznávám," řekl Eddie.

Výtah je dovezl do druhého poschodí, kde měl Biggles pokoj. Hned přistoupil k oknu a podíval se do Rue du Bac.

„Tamhle stojí, Eddie. Vidíš ten bar-tabac! Tak před ním."

„Jde dovnitř."

„Zřejmě jde někomu volat, že jsi tady. Pak bude hlídkovat u hotelu."

„Co se to tu děje?" zajímal se Ginger.

„Sledují Eddieho. Dopoledne se trochu rozparádil, když mluvil o pokoutných obchodech s drogami, takže mě nepřekvapuje, že je o něho zájem. Hele, tamhle ho máme, vychází ven. Ten chlap s černou rádiovkou, nápadnou kravatou a pěkných hnědobílých botech. Vypadají, jako by byly z Ameriky. Nepřekvapilo by mě, Eddie, kdyby tě sledoval už odtamtud, když sis udělal takovou reklamu. Správně. Šel se posadit. A dělá si pohodlí. Odtamtud vidí každého, kdo vychází z hotelu."

„Vidím ho," řekl Ginger, který se díval oknem.

„Rád bych, abys šel dolů a dal na něho pozor," pověřil Gingera Biggles. „Jestli odejde, jdi za ním. Zaznamenej si, kam jde a s kým mluví. Nemyslím si, že tuší, že jsme si ho všimli, tebe vůbec neviděl, takže by to neměl být problém."

„O.K." Ginger byl už na cestě ke dveřím, když zazvonil telefon.

„Okamžik," zadržel ho Biggles a zvedl sluchátko. „To bude Marcel. Haló, ano, tady Biggles… Prima… Dobrá práce. Děkuji ti. Zavolám, kdybychom potřebovali pomoc… Ano, je dole na ulici a

hlídá vchod… Já? Já tu ještě chvíli zůstanu, abych viděl, co a jak. Au revoir.“

Biggles zavěsil a obrátil se k ostatním. „Slyšeli jste. Marcel našeho přítele zezdola neznal, ale prohlédl si fotoarchiv a tam v něm poznal násilníka, který se s oblibou bije nožem. Jmenuje se Georges Macula, je patrně Rumun a bydlí v Latinské čtvrti. Bývá často vídán ve společnosti jiného výtečníka, známého pod jménem Del Grikko, který má noční klub poblíž Pláce Pigalle v okrsku Montmartre. Oba jsou vedeni jako zločinci.“

„Dobrý začátek,“ poznamenal Eddie.

Biggles se podíval na Gingera. „Tak tady to máš. Víš nejnovější zprávy a můžeš jít na věc. Jsem tady, kdybys něco potřeboval, ale kdybych musel pryč, nechám zprávu dole u portýra. Telefonistka zdejšího hotelu mluví mimochodem slušně anglicky.“

„Jestli se na Maculu někdo obrátí, co mám dělat? Sledovat Maculu nebo kontaktní osobu?“

„Sleduj jeho kontakt. Nepředpokládám, že Macula opustí své stanoviště, pokud je Eddie v hotelu. Takže v případě nouze ho můžeme držet v šachu my.“

„O.K.,“ řekl Ginger a šel.

Brzy poté ho Biggles s Eddiem sledovali oknem, jak přechází ulici, jde do baru a záhy zase vyjde s balíčkem cigaret, který si hned otvírá.

„To udělal proto, aby si ho mohl prohlédnout zblízka,“ poznamenal Biggles. „Můžeš se spolehnout, že svého muže neztratí z očí. To bychom tedy měli. Teď nemůžeme prozatím dělat nic víc než koukat z okna a sledovat, co se bude dít.“ Přisunul si židli.

„Co z toho ten Macula má, že mě šmíruje?“ zeptal se Eddie po chvíli.

„Může mít dva důvody,“ odpověděl mu Biggles. „Zaprvé může zdejší gang chtít prostě jen vědět, kde jsi a co podnikneš dál. A nebo čekají na příležitost, jak ti vrazit pár centimetrů železa mezi žebra.“

Eddie svraštil čelo. „Vážně si myslíte, že by zašli tak daleko?“

„Bez nejmenší pochyby. Říkal jsem ti přece, že tihle chlapi mají své nájemné vrahy. Možná tě prozatím nepokládají za zvlášť nebezpečného, ale měl bys na sebe dát pozor, až změní názor. Prve

jsem mluvil o Jackovi Diamondovi. Byl to bandita a pistolník a člověk by myslel, že se dovede ohlídat. Ale kdež! Od chvíle, kdy se spustil s drogami, měl to spočítané. Uprchl do Evropy a cestoval všude možně, aby je setřásl. Neměl šanci. Za bílého dne ho provrtali kulkami. Nechci to omílat pořád dokolečka, ale můžeš mi věřit, že ze všech riskantních podniků, do kterých se člověk může pustit, je sbalení velkého drogového gangu tím nejriskantnějším. Práce v četě odstraňující miny je proti tomu lehárna.“

„A co vy?“

„Jakmile poznají, že spolupracuju s tebou, a to nebude dlouho trvat, když nás uvidí pohromadě, budu na tom stejně jako ty. Ale co na tom? Někdo to dělat musí, a protože drogy jsou pro mě totéž co červený hadr pro býka, dá se říct, že jsem víc než zainteresovaný. Hej, co se to děje tam dole?“

Před barem zastavil taxík. Vystoupil muž. Macula vstal, aby se s ním pozdravil.

„Ten nový člověk tu dlouho nezůstane,“ utrousil Biggles.

„Jak to víte?“

„Nezaplatil taxikáři, takže na něj má zřejmě počkat. Hele, tamhle je Ginger.“

Zatímco se oba muži domlouvali, přešel Ginger na refýž vprostřed ulice, kde čekala řada taxíků na hosty z hotelu. Chvíli se dohadoval s jedním ze šoférů a pak nastoupil do prvního taxíku v řadě.

Biggles sáhl po telefonu a řekl stručně telefonistce. „Je to naléhavé, slečno. Pošlete někoho ven, aby si zaznamenal číslo prvního taxíku v řadě u refýže. Rychle, prosím. Jakmile to bude mít, ať za mnou přijde nahoru. Merci.“ Položil sluchátko, podíval se na hodinky a do bloku u telefonu si zaznamenal čas. Jen co s tím skončil, odjel od baru taxík a hned za ním ten, ve kterém seděl Ginger. V téže chvíli z hotelu vyběhl chlapec v livreji. Macula se vrátil ke své židli a hoch zase pospíchal zpátky do hotelu.

„Proč jste to udělal?“

„Preventivní opatření. Kdyby se Ginger dostal do těžkostí, věděli bychom aspoň, kam ho zavezl taxík. Marcel by nám to zjistil, pokud budeme mít číslo taxíku.“

„Na to bych nikdy nepřišel," přiznal se Eddie.

Biggles si zapálil cigaretu. „Postupem doby poznáš, že jsou to často úplné maličkosti, které se později ukážou jako nejdůležitější," poznamenal suše.

Někdo zaklepal. Biggles zavolal: „dále" a do místnosti vstoupil chlapec z personálu s kouskem papírku na podnose. „Číslo, které si pán přál."

„Merci bien, monpetit," poděkoval Biggles a sebral papírek.

„Voila." Položil na podnos několik mincí.

Chlapec se zasmál. „Merci, monsieur," a odešel.

Biggles se podíval na číslo na papírku, potom ho složil a zastrčil do náprsní kapsy.

„Musím říct, že nic nenecháváte na náhodě," řekl Eddie.

„Kdybys to při téhle hře nedělal, chlapče, byl bys brzy nahraný," odpověděl Biggles lehkým tónem. „Dávej teď chvíli pozor na Maculu a já se postarám o čaj. Čaj o páté je anglický zvyk, který si s sebou beru i do ciziny."

3. GINGER JE NA TO SÁM

Ginger se s důvěrou pustil do úkolu, který pokládal za pouhou rutinní záležitost. Nebyl důvod, proč si dělat starosti, tuhle práci vykonával už víckrát a často za mnohem obtížnějších okolností. V tomhle případě měl aspoň tu výhodu, že ho muž, kterého měl sledovat, neznal.

Nevyznal se v Paříži tak dobře, aby poznal cestu, několikrát se v dopravní zácpě nebo před semafory bál, že svého muže ztratí. Jednou se k němu velmi těsně přiblížil, ale protože jel za ním, do tváře mu neviděl. Dával si pozor na cedule se jmény ulic, ale mnoho jich neviděl. Poslední byla Boulevard de Clichy. Brzy nato zahnul sledovaný vůz do úzké, špatně osvětlené uličky, v které zářila jen jedna neonová reklama s nápisem, jenž v překladu zní Rozesmátý kůň.

Když jeho kořist zastavila před reklamou, dal šoférovi svého taxíku pokyn, aby zastavil taky. Viděl, jak pasažér sledovaného vozu

vystoupil a vešel do podniku toho komického jména. Ginger zůstal chvíli sedět a přihlížel, potom zaplatil taxikáři a šel ke dveřím, jimiž zmizel sledovaný muž. Viděl, že je to nějaká tančírna nebo něco na ten způsob. Vešel dovnitř a kývnutím odpověděl na pozdrav černošskému vrátnému. Před sebou měl teď prostorný sál s barem v rohu. Podél stěn stála plyšová křesla a malé stolky. Popošel k volnému místu, usedl a čekal, co se bude dít.

Nebylo tu mnoho lidí, jak se v tuhle dobu dalo čekat v podniku, který byl něčím mezi dancingem a brasserií. Muže, kterého sledoval, tu neviděl; nedoufal ani, že ho uvidí, protože ho zahlédl jen letmo a nebyl si jist, že ho pozná, i kdyby se před ním objevil. Pomyslil si, že vlastně ani nemá cenu, aby tu za těchto okolností zůstával. Dokonce ho napadlo, že by se měl hned vrátit k Bigglesovi a podat hlášení. Naspěch ale neměl, takže změnil názor a rozhodl se, že přece jen chvíli posedí, i kdyby jen proto, aby se trochu seznámil se zdejší klientelou.

Přistoupil k němu roztřesený starý číšník s utěrkou přes předloktí a zeptal se, co si objedná. Ginger nejdřív zavrtěl hlavou, že nic, ale pak si uvědomil, že tu stěží může zůstat sedět na sucho a objednal si malou černou kávu.

Sotva číšník odešel, přisedl si k němu jeden muž a pozdravil ho s podmanivým úsměvem.

„Hallo, boy, ty jsi Angličan, co?“ zeptal se chraplavým hlasem.

„Ano, to jsem. Proč?“

„Nemůžeš mi půjčit tisíc franků?“ zazněla vzápětí překvapivá otázka. Aspoň Ginger ji pokládal za překvapivou.

„Ne, máš pravdu, nemůžu,“ odpověděl Ginger. „Proč bych měl?“

„Protože jsem taky Angličan.“

„A co to má s tím co dělat?“

„Ztratila se mi peněženka a teď tu sedím a nemám ani floka. Nemůžu ani zaplatit svou útratu.“

„To máš smůlu,“ odpověděl Ginger. „A co sis dal, že to stojí tisíc franků? Šampus?“

Měl dojem, že ten člověk pil. A neměl chuť zaplatit mu za luxus, který si sám nemohl dopřát.

„Tak pět set.“

„Maříš čas,“ odbyl ho Ginger stroze. „Nedostaneš ode mne ani vindru, takže si dej odpich.“

Muž se na Gingera dlouze zadíval, a když na něm neviděl ani stopy soucitu, zhluboka vzdychl a šel se zase posadit na své místo. Vypadal tak zbědovaně, že Ginger začal kolísat, zastyděl se za svou strohost a chvíli byl dokonce v pokušení zavolat ho zpátky. Byl si ale jistý, že kdyby mu dal peníze, muž je okamžitě propije. Proto ho nechal být. A také možná proto, že mu číšník už nesl kávu.

Znovu uvažoval, že odejde. Kdyby si neobjednal kávu, asi by to byl hned udělal, zrovna totiž začala hrát hudba a rámus bicích lokálu na útulnosti nijak nepřidal. Rozhodně ale nemohl odejít bez zaplacení objednávky, a proto zůstal sedět.

Číšník před něho postavil kávu a chystal se odejít, jak je ve Francii zvykem, ale Ginger ho zadržel a trval na tom, že hned zaplatí. Pak bude aspoň moct odejít, jakmile dopije. Káva byla ale tak vřelá, že musel s pitím počkat, až trochu vychladne. A jak bývá za podobných okolností obvyklé, začal ji aspoň malými doušky usrkávat.

Šálek byl ještě zpola plný, když začal mít pocit, že se mu z horka a atmosféry v sále začíná dělat nanic. Rámus kapely jako by zněl z větší dálky a také se nějak zešeřilo, jako když zhasnou světla. Kapesníkem si setřel z čela kapky potu. Měl dojem, že to tady nevydrží už ani chvíli, chtěl vstát a odejít, ale nohy mu vypověděly službu. Potácel se a vrávoral, musel se přidržovat stolků, aby se udržel na nohou. Několik lidí z nejbližšího okolí se začalo smát. Jsem asi nemocný, pomyslel si, a sklesl zase zpátky na židli. Doufal, ba byl si skoro jisty, že ta slabost zase za chvíli pomine, opřel si lokty o stůl a složil hlavu do dlaní. Jenže to bylo čím dál horší. S úlekem si všiml, že se kolem něho všechno točí, měl strach, že omdlí.

Na rameni mu spočinula něčí ruka. Stěží vzhlédl a uviděl, jak se před ním točí velká a zkřivená tvář černošského vrátného. Vedle něho byl ještě jeden muž. Ginger se zoufale snažil požádat o vodu, měl ale vyschlé a roztřesené rty, takže se zmohl jen na

nesrozumitelné blábolení. Nějaké silné ruce ho pozvedly a to bylo to poslední, nač si vzpomínal.

Když zase otevřel oči, viděl jako v mlze, jak se k němu sklání se sklenicí vody v ruce velký bílý muž, jakého dřív ještě neviděl. Když se mu trochu rozjasnilo v hlavě, všiml si, že leží na divanu, už ne v tanečním sále, ale v neznámém prostředí. Uniformovaného vrátného už nezahlédl, byl tu ale jiný muž tmavé pleti. Ginger cítil jak se mu vrací síly, snažil se tedy vstát, trochu zahanbený, že způsobil takový rozruch, ale bílý muž ho zase jemně, leč rozhodně zatlačil zpět.

„Už je ti líp?“ zeptal se neznámý.

„Ano, děkuju,“ odpověděl Ginger a pokusil se o úsměv. „Mrzí mě, že jsem vám způsobil takové těžkosti. Myslím, že jsem omdlel. Nechápu, jak je to možné.“

„Nechápeš to?“

„Ne. Něco takového se mi ještě nestalo. Teď už je mi dobře. Buďte tak laskav a zavolejte mi taxi.“

Z toho vyplývá, že si dosud myslel, že ho zmohlo horko a rámus v tanečním sále a proto, že omdlel, což pro něho byla dosud neznámá zkušenost. Rád by věděl, jak dlouho byl asi bez sebe. Neměl tušení. Pohled na hodinky mu to prozradil. Polekal se, když si uvědomil, že to nebyla jen lehká mdloba, ale že byl ‚v bezvědomí’ dosti dlouho.

„Žádný spěch,“ promluvil zase neznámý muž. „Napij se ještě trochu, to tě postaví na nohy.“ Mluvil plynně a perfektně anglicky jen s velmi lehkým cizím přízvukem, který Gingerovi prozradil, že není rodilý Angličan.

Vděčně přijal nabízenou sklenici a jedním douškem ji vyprázdnil. Poznal, že muž mluvil pravdu. Tekutina byla štiplavá a působila jako zázračný prostředek. Mlha se rozplynula. „Děkuji,“ řekl, Jste velmi laskav.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Kde to vlastně jsem?“

„Na tom nezáleží, kde jsi,“ zazněla odpověď. Změna tónu hlasu byla tak nápadná, že se Ginger polekal.

„Jak to?“, zeptal se překvapeně.

„Položím ti pár otázek a jestli máš rozum, tak na ně odpovíš.“ Hrozivý tón se teď už nedal přehlédnout.

Pravda Gingera přímo uzemnila, když pochopil, že jeho mdloba neměla přirozenou příčinu. Takhle to tedy bylo. Něco mu namíchali… přirozeně do kávy. Tím šokem mu zdřevěněl jazyk.

Jestliže přece jen ještě pochyboval o pravém důvodu své nevolnosti, další mužova slova ho vyvedla z omylu. „Poslouchej mě dobře, ty ne zrovna nejbystřejší kamarádíčku. Dneska večer jsi taxíkem sledoval jiné taxi až k podniku jménem Rozesmátý kůň. Nepokoušej se to vyvrátit."

Ginger vůbec neměl v úmyslu něco vyvracet. Bylo by to stejně zbytečné. Takže oni ho měli v merku, pomyslel si roztrpčeně. Nechápal, kde udělal chybu. Odpověď, kterou dal, sloužila jen k tomu, aby získal čas a mohl se mezitím vpravit do situace. „Jak jste na to přišel? Proč bych sledoval nějaký taxík?"

Muž se ledově zasmál. „Taxík, co jsi ho sledoval, má náhodou extra zrcátko, kterým se pasažér může dívat za sebe, aniž otočí hlavu. Okamžitě pochopil, že ho někdo sleduje a také mi to hned nahlásil."

„Nahlásil?" Ginger se stále ještě pokoušel získat čas.

„Rádiem."

„Nevěděl jsem, že pařížské taxíky disponují takovým zařízením."

„Naše ano. Ale neměli jsme zájem, abys to věděl. Nejdřív jsme si tě chtěli prohlídnout, proto jsem vydal příkaz, aby tě dovezli sem. A teď jsem, jak doufám, ukojil tvou zvědavost a na řadě jsi ty. Co mi chceš k tomu říct?"

„A co mám jako říkat?"

„Co chceš, jen když to bude pravda. Jestli nebude, brzy na to přijdu."

Teď teprve Ginger pochopil, proč člověk v taxíku nezaplatil šoférovi. Všiml si toho a mělo ho to varovat; v každém případě si měl vyvodit, že půjde o soukromý taxík. Hloupost, za kterou by si nejradši sám nakopal.

„Proč jsi sledoval ten taxík?" pokračoval neúprosně muž.

Ginger neodpověděl. Nenapadla ho žádná přesvědčivá výmluva. Bylo jasné, že nemá smysl odmítat obvinění.

„Kdo ti uložil, abys to auto sledoval?"

„Jeden můj kamarád chtěl vědět, proč sledují jeho."

„Jak se jmenuje?“

Ginger mlčel.

„Byl to ten polda z Ameriky, co tě poslal?“

„Ne,“ odpověděl Ginger po pravdě.

„Pro koho teda pracuješ – pro Maxe?“

„Jakého Maxe?“

„Neutahuj si ze mě. Víš dobře, koho myslím. Max Bronnitz. Pracuješ pro něho?“

„Už nebudu nic říkat,“ odpověděl Ginger.

„To si myslíš. Můžu mít prostředky, co tě donutí změnit názor. Nemám moc času nazbyt. Takže budeš mluvit nebo ne?“

„Ne.“ Ginger si uvědomil, že jeho tazatel nemá tušení, že je policista.

Protože byl Angličan a v Paříži, bylo to pochopitelné. Došel k názoru, že ho mají za někoho, kdo pracuje pro konkurenční firmu, proto se rozhodl, že to nechá tak.

„Nejsem udavač,“ řekl.

„Jak chceš.“ Muž pokynul míšenci, který zůstával stále nablízku a pozorně sledoval veškeré dění. „Dělej, co umíš, Louisi,“ přikázal mu.

Louis nezaváhal ani minutu. Bez okolků udeřil Gingera do tváře takovou silou, že se jak dlouhý tak široký svalil na divan. „Ty nemluvit, co?“ zahučel s podlým výrazem v očích a vytáhl z kapsy břitvu.

V téže chvíli se ozvalo dvojí rázné zaklepání na dveře.

„Počkej chvíli, Louisi,“ řekl běloch rozladěně a šel ke dveřím.

Byl to uniformovaný vrátný. „Právě přišel nějaký cizinec, šéfe. Jeho zevnějšek se mi nelíbí. Tipnul bych to na Angličana. Tak jsem myslel, že bych vám to měl jít hned říct.“

„Dobrá. Vrať se na místo u dveří.“

„Ano, šéfe.“

Šéf se obrátil na svého pomocníka, který tiskl znehybnělého Gingera na divan. „Za chvíli si ho vezmeme do parády,“‘ ukázal na Gingera. „Zatím mu něco dej, ať zůstane v klidu.“

4. K ROZESMÁTÉMU KONI

Po vypití čaje si Biggles a Eddie ještě dlouho povídali. Potom Biggles přerušil hovor a zavolal do Londýna Bertiemu, že ještě nemá pevný plán a nepřiletí možná ani nazítří, jak původně předpokládal. Podrobnosti svého možného zdržení ale neudal.

Když skončil, už se zešeřilo a soumrakem probleskovaly miliony světel francouzské metropole. Z ulice před oknem Rue du Bac se ozýval nepřetržitý hluk dopravní špičky, lidé pracující v centru města se vraceli domů. V Paříži to bývá později než v Londýně. Za soumraku při pableskujících i nehybných světlech nebylo Maculu vidět a naskytla se otázka, jestli vůbec ještě sedí na stráži. Biggles řekl, že se půjde podívat a nechal svého nového kolegu v pokoji o samotě. Během dvou minut byl zpátky.

Eddie k němu překvapeně vzhlédl. „Bože! To jste ale pořídil rychle," poznamenal.

Biggles se zazubil. „Ani jsem se moc nenachodil. Ba nemusel jsem ani z výtahu. Sedí v hale."

„Chcete říct, že sedí v hale tohohle hotelu?"

„Ano. Naštěstí jsem si ho všiml včas, takže stačilo jen stisknout tlačítko a vyjet zase nahoru."

„Ten chlap si ale troufá."

„Tady to má pohodlnější než venku. Hala je konec konců více méně veřejná. Vždycky tam posedávají lidi, kteří čekají na známé zvenčí nebo shora."

„Takže nemůžu pryč, aniž si mě všimne."

„To si myslí on, jak předpokládám, jenže je vedle. Zapomíná totiž na jednu maličkost, aspoň pokud o ní ví."

„A to je?"

„Nákladní výtah na přepravu zavazadel. Ten je na druhé straně. Až budeš chtít odejít, požádám obsluhu na tomhle poschodí, aby tě s ním svezla dolů. Macula se posadil tak, aby držel v šachu osobní výtah a schodiště, které je hned vedle, jak sis všiml. Takže tě neuvidí."

„Budu už muset jít, i kdyby jen proto, abych něco snědl."

„Můžeš se najíst tady, hotel má vlastní restauraci. Mimochodem, ani jsi mi neřekl, kde bydlíš.“

„V Bristolu.“

„Aha.“ Biggles se podíval na hodinky. „Teď nevím, co udělat nejdřív. Copak může asi Ginger vyvádět celou tu dobu? Muselo se s ním něco stát. Přece nesedí pořád ještě v taxíku. Jestli se brzo nevrátí, začnu si dělat starosti.“

„Možná někoho ještě sleduje.“

„Nic jiného ho nemohlo zdržet tak dlouho. Otázka je, kam až se dostal.“

„Půjdete ho hledat?“

„Budu muset, jestli se brzo neobjeví. Jenže nemá cenu hledat ho nazdařbůh jen s malou nadějí, že na něho někde natrefím. Jestliže sleduje nějakého překupníka drog, může právě tak dobře sedět v některém z těch plyšových podniků na Champs Elysées jako v nějaké knajpě na Montmartru. „Biggles chvíli přemýšlel. „Teď je půl deváté. Myslím, že si promluvím s Marcelem.“

„Poslyš, Marceli.“ začal, jakmile ho telefonistka přepojila, „pořád nás ještě špehuje. Macula si sedl do haly, aby mu Eddie neproklouzl. Začínám si ale dělat starosti o Gingera, který před delší dobou odjel sledovat muže, co mluvil s Maculou. Ten chlap odjel v taxíku a Ginger se pustil druhým taxíkem za ním. Rád bych věděl, kde vystoupil, protože tak dlouho ve voze sedět nemůže. Stačil jsem si poznamenat číslo Gingerova auta. Tady je.“ Biggles udal číslo a pokračoval. „Do taxíku nastoupil ve čtyři dvacet pět přesně. Byl to první vůz v řadě na ulici před hotelem. Jestli se ti podaří vypátrat řidiče, určitě si vzpomene, kde ho vysadil. Ano. Počkám tu, dokud nezavoláš. Eddie zůstane se mnou. Dobře. Mockrát děkuju.“ Biggles zavěsil. „Teď vidíš, jak se vyplatí mezinárodní spolupráce,“ řekl Eddiemu.

„Vypadá to, že to byl dobrý tah zaznamenat si číslo Gingerova taxíku.“

„Je to jediná možnost, jak se dozvědět, kam jel.“ „Myslíte, že se Marcelovi podaří vypátrat řidiče?“ „Snadno, aspoň myslím, tohle mají v Paříži dobře zorganizované.“

„A myslíte, že se Ginger dostal do nesnází?“

„Něco se muselo zvrtnout, jinak by se už dávno vrátil. Od chvíle, kdy zkřížíš cestu pašerákům narkotik, pohybuješ se na tenkém ledě, ať už si to sám uvědomuješ nebo ne," řekl Biggles vážně. „Pro takovou organizaci je nejpřirozenější věcí na světě odstranění každého, kdo se jim protiví nebo toho moc ví." Trvalo čtyřicet minut než Marcel zavolal. „Ne," hlásil Biggles, „ještě se nevrátil. Máš to? Prima, dobrá práce."

Pak chvíli poslouchal a dělal si poznámky a občas otazníky do bloku vedle telefonu. „Ano, tu čtvrť dost dobře znám… To je zajímavé, ale možná ani ne tak překvapující… Ano, hned se tam vypravím, jestli ti nevadí, že se budu pohybovat v tvém terénu. Jestli se přihodí něco vážného, hned ti přirozeně zavolám. … Ano, budu rád, když se tam taky stavíš. To by bylo lepší, ale nerad bych, abys měl pocit… Tak dobrá, to je jen rozumné. Jestli Gingera najdu nebo jestli přijde, dám ti hned vědět. Dobře. Zatím na shledanou." Biggles zavěsil a obrátil se k Eddiemu. „Jak jsi pochopil, Marcel našel řidiče Gingerova taxíku."

„Dobrá práce."

„Většina taxíkářských společností má spojení se svými řidiči a policie má zase spojení s nimi. Marcel si snadno zjistil, kam spadá ten taxík, co s ním odjel Ginger. Pak už jen stačilo zavolat firmě a požádat, ať pošle řidiče na policii. Vzpomněl si, že vezl Gingera a co je důležitější, vzpomněl si taky, kde vystoupil."

„Kde to bylo?"

„U nočního klubu jménem Rozesmátý kůň v Rue Manton, to je ulice mezi Pláce Pigalle a Montmartem. Rozesmátého koně vlastní, což mě nepřekvapuje, Maculův přítel Del Grikko. Šofér vypověděl, že měl příkaz sledovat jiný taxík až tam, kde vystoupil jeho pasažér. Ginger zůstal asi deset minut čekat ve voze. Pak zaplatil a šofér ho už od té chvíle neviděl."

„Taxík tam jel přímo?"

„Zřejmě ano."

„Pak tam Ginger sedí už spoustu hodin."

„Může, ale nemusí. Možná sledoval jinou stopu. Nebo šel dovnitř. Půjdu tam a uvidím. Marcel se tam možná staví taky, až skončí práci, kterou právě dělá. Pro případ, že by se Ginger vrátil,

zatímco budu pryč, nechám zprávu u vrátného, ať na nás počká. Udělám to telefonicky, takže se nemusím ukázat před Maculou. A dolů pak pojedu nákladním výtahem.“

„Děláte, jako byste šel sám.“

„To jsem měl taky v úmyslu. Chtěl bys se mnou?“

„Přirozeně.“

„Co se mě týče, můžeš. Ale měj na paměti, že v tobě můžou poznat muže, který toho dneska ráno tolik napovídal o omamných látkách.“

„No a co? Když se zavřu v hotelovém pokoji, nic nezískám.“

„To je pravda.“

„Myslíte, že ten klub může být hnízdem překupníků?“

„Nevím. Možné to je.“

„A vy? Můžou ve vás poznat policistu, když na to přijde.“

„Ta možnost tu je, ale ne pravděpodobná. Byl jsi to ty a ne já, kdo ráno rozvířil celou záležitost. Já si myslel svoje, ale neříkal jsem nic.“

„O.K., O.K. Ušetřete mě. Byla to moje chyba, kterou víckrát neudělám.“

„Macula by mě přirozeně poznal jako jednoho ze společnosti, s kterou jsi byl dopoledne v Rue de Rivoli, jenže ten teď sedí dole a slídí po nás, takže doufejme, že zůstane sedět.“ Biggles chvíli přemýšlel. „Možná bude přece jen lepší, když nepůjdeme k Rozesmátému koni společně. Ty přijdeš o něco později. Brzy poznám, jestli na tebe mají políčeno. To platí přirozeně i naopak. Není důvod, proč bychom nemohli sedět blízko sebe, pokud budeme dělat, že se neznáme. Později se spolu můžeme dát do řeči, jak to v podobných podnicích chodí.“

„Děláte, jako kdybyste tam chtěl zůstat.“

„Možná ano, možná taky ne. To asi bude záležet na Gingerovi. V první řadě tam jdu proto, abych ho našel. Jestli ho uvidím, půjdu k němu a zeptám se, nač přišel. Ty mě nespustíš z očí. Jestli se zvednu, zvedneš se taky.“

„Co je ten Rozesmátý kůň za podnik?“

„Nevím, ale dovedu si to představit. Díra, kde hloupí turisti platí za podřadnou zábavu a namlouvají si, že poznávají noční Paříž. Teď

tam ještě nebude tak plno. Na Paříž je ještě moc brzy, ta ožívá až po půlnoci. Ale přestaňme se dohadovat a pojďme tam.“ Biggles sebral klobouk a zazvonil na etážovou obsluhu.

Když vešel číšník, řekl mu: „Dole v hale sedí můj známý a já bych s ním dneska večer radši nikam nešel. Nemohli bychom sjet dolů nákladním výtahem, aby nás neviděl?“

„ Oui, monsieur.“

Lest se podařila a po několika minutách Biggles s Eddiem nastoupili do taxíku, který sem právě přivezl pár hostů. Letmý pohled otáčecími dveřmi jim prozradil, že Macula dosud střeží výtah a schodiště s trpělivostí číhající kočky. „Vypadá to, že tě nehodlají spustit z očí,“ poznamenal Biggles. Taxikáři řekl, kam mají namířeno, a odjeli.

Rue Manton byla úzká, špatně osvětlená, nevzhledně vyhlížející ulička se starými domy a obchody, v Paříži ale zdání někdy klame, jak dobře věděl Biggles.

Když zaplatil za taxi, vykročil před Eddiem k cíli, označenému vývěsním štítem s groteskní hlavou rozšklebeného koně. U dveří stál velký černoch ve skvostné uniformě. Smekl a otevřel před Bigglesem dveře do lokálu, který ho vítal oslnivým osvětlením a řízným swingem pětičlenného černošského orchestru. Jedním ze členů byla zpěvačka s tvrdými rysy. Několik párů tančilo na parketu, ale většina zákazníků seděla na lavicích podél stěn u stolků s občerstvením.

Biggles přelétl celý prostor očima, neuvidí-li tu někde Gingera, ale když ho nespatřil, usadil se na jednu ze skoro prázdných lavic. Odtud se ještě jednou rozhlédl po Gingerovi. Nebyl tu. Pak vešel Eddie a sedl si blízko něho. Přišel číšník.

„Máte tu taky restauraci?“

„Non, monsieur, máme jen studenou kuchyni k pití.“

„Je tohle jediná místnost?“

„ Oui, monsieur.“

Biggles si objednal něco k pití a sendvič se šunkou a při čekání si zapálil cigaretu. Nebyl si jistý, co podnikne dál. Nakonec se rozhodl, že několik minut vyčká, co se bude dít dál. Zdálo se, že Eddieho si nikdo nevšímá, takže ho asi nepoznali.

Uplynulo asi dvacet minut a nedělo se nic. Do klubu stále chodili noví lidé. Čas od času někdo odhrnul sametovou záclonu vedle orchestru a na pár minut za ní zmizel. Jednou zahlédl Biggles za záclonou dveře s nápisem: „privé.“

„Myslím, že Ginger šel domů,“ řekl Eddie, aniž se podíval na Bigglese. Musel mluvit nahlas, aby ho při hudbě bylo slyšet.

„Taky myslím,“ odpověděl Biggles. „Za chvíli se půjdu podívat, kde mají telefon. Zeptám se vrátného z hotelu, jestli už přišel.“

Události však vzaly takový obrat, že neudělal, co si předsevzal. Jeden z mužů, který šel za záclonu, se za minutu vrátil, sklesl na lavici poblíž Bigglese a podepřel si zdrceně bradu rukou. Vzhledem k účelu svého pobytu ve zdejším podniku se Biggles přirozeně zajímal o návštěvníky soukromé místnosti za záclonou.

Když se muž střetl očima s Bigglesovým pohledem, zkřivil tvář do grimasy, která měla být zřejmě úsměvem, ale skončila jen žalostným pokusem. Biggles neměl chuť na náhodný rozhovor s cizími, a proto pokus o sblížení ignoroval. Podíval se na druhou stranu. Za chvíli si všiml, že se muž přisunul po lavici k němu.

„Hele, vy jste Angličan, co?“ zeptal se Bigglese zdvořilým, ale podlézavým tónem.

Biggles se na něho podíval s odmítavým výrazem v tváři. „No a co?“ zeptal se chladně.

Muž opět zkřivil tvář do bezduchého úsměvu. Byl ve středních letech a jeho hlas prozradil, že je rodilý Brit, ale ne zrovna povedený exemplář. Oblek měl dobře střižený a z kvalitní látky, ale pamatoval zřejmě lepší časy, košili neměl zrovna čistou. V tváři byl pohublý a zbědovaný, řídké, prošedivělé vlasy nutně potřebovaly ostříhat. Biggles v něm viděl lidskou trosku, která z důvodů, jež zná jen sama, hledá ošidný způsob obživy v odírání návštěvníků noční Paříže v její nejsprostší atmosféře. Proto mu řekl bez okolků: „Jdi pryč.“

„Půjčte mi tisíc franků, ne víc, než jednu ubohou libru šterlinků,“ zaprosil muž.

Biggles nereagoval.

„Jsem na mizině, fakt,“ pokračoval muž podlézavým tónem. „No tak. Buďte frajer, dneska jsem ještě nic nejed.“ Vypadalo to, že se rozpláče.

Biggles se poprvé pozorně podíval do mužovy tváře. Sklouzl pohledem z jeho zírajících očí s rozšířenými panenkami na bolestně roztřesené ruce.

„Když ti dám peníze, neutratíš je za jídlo," řekl chladně.

„A vám je něco po tom, za co je utratím?"

„O to nejde, ale můžu je použít líp, než je dát…"

„Jen do toho, řekněte to, mě už nic neurazí. Vy byste mi stejně nedal frank, abyste mi zachránil život, že?" řekl trpce.

„Život si ničíš sám bez cizí pomoci."

„Svatá pravda, čím dřív si ho zničím, tím líp pro mě i ostatní."

„Jak se jmenuješ?"

„Burton. Noel Burton."

„Jak ses dostal do tohohle stavu. Piješ nebo bereš drogy?"

„Co na tom sejde? Jsem nemocný. Potřebuju injekci. Jestli ji nedostanu, skočím do vody. Nevidíte, jak jsem na tom?"

„Takže heroin?"

Burton se vylekaně rozhlédl. „Ano," zašeptal.

„Kde jsi s tím šílenstvím začal?"

„Tady. A teď už se bez toho neobejdu."

„A pořád ho tady ještě dostáváš?"

„Když na to mám. Ale teď jsem švorc."

„A ostatní si sem pro něj chodí taky?"

„Samo."

„Jsou teď tady?"

„Ne, většinou odejdou, když dostanou, proč přišli. Tak to tu chodí. To je pravidlo."

„A proč tu zůstáváš ty?"

„Když teď nemám prachy, tak mě ta svině, co vede tenhle podnik, nechala na holičkách. Doufal jsem, že aspoň vy budete mít štědrou náladu." Burtonův hlas zněl teď jedovatě.

„Nemáš zdejšího majitele zrovna v lásce, co?"

„Nenávidím ho."

„Jak se jmenuje?"

„Nevím, ale říkají mu Del Grikko."

„Je tohle jediné místo v Paříži, kde se dostane to zboží?"

„Pokud vím, tak má Rozesmátej kůň na prodej monopol. Nic jinýho by mě do tyhle smrdutý díry nepřivedlo. Ten ďábel Del Grikko mi vždycky dával šleha za pět set franků, ale teď, když mě dostal tam, kam chtěl, najednou zvýšil cenu na tisícovku.“

„Proč nejdeš na policii?“

„A dostat nůž mezi žebra?“ zeptal se Burton se sžíravým sarkasmem.

„A teď jsi bez peněz?“

„Kdybych měl peníze, tak tady neškemrám,“ řekl Burton s trpkým důrazem.

„A jak se ten Del Grikko dostává k věcem, co potřebuješ?“

Burton se na Bigglese podíval podezíravě přivřenýma očima. „K čemu to potřebujete vědět?“

Biggles pokrčil rameny. „Třeba ze zvědavosti. Del Grikko musí být blázen, když si tě proti sobě takhle poštval. Copak se nebojí, že půjdeš na policii?“

„Není blázen. Ví, že bych si ho netroufal shodit.“

„Proč ne?“

„Na životě sice moc nelpím, ale dovedu si představit příjemnější smrt, než jakou umírají donašeči.“

Biggles vytáhl peněženku a výmluvně ji muži ukázal. „Pomohlo by ti pár tisíc franků překonat strach, když ti slíbím, že tě neprozradím?“

Při pohledu na bankovky se Burtonovi rozzářily oči. „Co byste rád věděl?“ zeptal se udýchaně a rychle se rozhlédl kolem sebe. „Jste od policie?“

„Co by dělal anglický policajt v Paříži?“

„No jo. Pravda. Byla to hloupá otázka. Co byste rád?“

„Jak se sem dostává heroin?“

„Dováží ho sem jednou měsíčně jeden chlápek. Dneska přijel. Proto jsem tady.“

„Je tu ještě?“

„Ano, je to tamhleten výstřední míšenec, co pije šampus s ženskou v červený blůze. Ta vyfintěná malá bestie s mastnou kůží a splihlým knírem. No jen se koukněte na ty falešný diamanty na

prstenu. A ta kravata – hotová duha. A taky je na čase, aby se dal ostříhat.“

Biggles souhlasně přikývl. „Je to vskutku zvláštní exemplář, takhle na pohled. Jak se jmenuje?“

„Alfondez.“

„A národnost?“

„Prý Egypťan. Asi jo. Anglicky mluví stejně dobře jako my. A to by taky měl, jestli je pravda, co říká.“

„Takže tys s ním mluvil?“

„Ano. Párkrát jsem se pokoušel pohnout ho, aby mi herák prodával přímo. Vysmál se mi do ksichtu. Povídal, že býval doktor v Londýně, ale že ho z nějakýho důvodu přinutili nechat praxe. Takže začal s tímhle. Tak mi to aspoň pověděl. Rozhodně je teda študovaná osoba. To je slyšet, když mluví.“

„A jak se dostává k drogám?“

„Nevím. A můžu teď dostat ty peníze?“

„Okamžik. Odkud sem přijíždí?“

„Nemám tušení. Ale víc už taky neřeknu. Už teď mám hrůzu z toho, co jsem vám všechno napovídal.“ Burton vztáhl ruku po bankovkách.

„Ještě poslední otázku. Jak dlouho tady už sedíš?“

„Od poledne. Od dvanácti.“

„Neviděls tu nějakého Angličana? Přišel asi kolem páté? Na sobě měl šedé flanelové kalhoty a nazelenalé sportovní sako. Má rezavé vlasy.“

„Jo, toho jsem viděl. Když jsem si všimnul, že je Angličan, pokusil jsem se z něho vymámit tisícovku, ale odbyl mě.“

„Viděl jsi, že odchází?“

„Ne, chci říct, viděl jsem, že ho odnášejí. To bylo to poslední, co jsem viděl.“

Biggles vykulil oči. „Že ho odnášejí?“

„Jo. Byl na mol.“

Teď už Biggles oči přímo třeštil. „Na mol, říkáš?“

„Pod obraz. Nedokázal se ani postavit. Byl bez sebe.“

„Kdo ho odnesl?“

„Louis a Rastus. Rastus je ten halama, co stojí u dveří.“

„Kam ho odnesli?“

„Zadním vchodem. Asi ho chtěli nechat vyspat. Těžko ho mohli vyhodit na ulici. Viděl jsem, jak ho nesli nohama napřed za tu záclonu. A to bylo fakt to poslední, co jsem viděl. Je to váš kamarád?“

„Ano,“ odpověděl Biggles a pevně stiskl rty. Protože Ginger nikdy nepil, věděl, že je nemožné, aby byl opilý. A taky nemohl uvěřit, že by se mu z ničeho nic udělalo nevolno. Bylo tedy jasné, co se stalo. Zřejmě ho odhalil muž, kterého sledoval. Nebo tak něco.

„A co je za dveřma za tou záclonou?“

„Kancelář.“

„A tam dostávají lidi injekci?“

„Ano, ale pro všechno na světě neprozraďte, od koho to víte, jinak mě vylověj nazítří z řeky.“

„Když ti teď dám ty dva tisíce, co s nima uděláš?“

„Půjdu si pro šleha. Už mi není pomoci, ale aspoň se mi na chvíli uleví. A to je všechno, co mě zajímá.“

„Ty dveře jsou otevřené nebo zavřené?“

„Zavřený.“

„A jak se dostaneš dovnitř?“

„Zaklepu. Existuje speciální signál pro zákazníky.“

„A ty ho přirozeně znáš.“

„Samosebou. Louis otevře dveře a koho zná, toho vpustí dovnitř. Louis je Del Grikkova tělesná stráž. Ale k čemu to potřebujete vědět?“

„Hledám toho Angličana, o kterém jsme mluvili. Je to můj přítel.“ Biggles dal Burtonovi dvě bankovky. „Můžeš dostat ještě pět, když mi pomůžeš, jak se dostat dovnitř.“

„Ani nápad,“ řekl Burton rozhorleným tónem. Vstal a dal tím najevo, že už nemá zájem o další konverzaci, když dostal své peníze.

Biggles šel rychle k Eddiemu.

„Ginger se dostal do nesnází,“ řekl krátce. „Je v kanceláři, hned tam jdu. A tebe čeká pěkná prácička. Sleduj toho míšence, co sedí tamhle u zdi s tou holkou v červeném. Pašuje drogy. Kamkoli půjde, jdi za ním. Neztrať ho z očí. Buď opatrný. Později večer mě kontaktuj.“

„Ale já bych vám mohl pomoct s…“

„Ne, udělej, co říkám. Teď nemám čas. Uvidíme se pak.“

„O.K.“

Biggles spěchal, aby dostihl Burtona, který už došel k zácloně. Dorazil právě včas, aby ještě zaslechl vyklepávat signál. Dveře se otevřely. Následovala krátká rozmluva, při které Burton zdůraznil, že už má peníze. To stačilo. Byl vpuštěn dovnitř. Když se dveře zase zavíraly, Biggles k nim rychle přiskočil a strčil mezi ně nohu. Pak se zapřel ramenem o zeď a silně do dveří zatlačil. To pomohlo. Muž za nimi na něco takového nebyl připravený a zavrávoral. Brzy se zase vzpamatoval, ale to už byl Biggles uvnitř. Na okamžik spočinul pohledem na Gingerovi nataženém na dívánu, pak se podíval na muže, kterého Burton nazýval Louisem a který k němu teď hrozivě pokročil.

„Co je?“ zeptal se Biggles ledově. „Dej mi pokoj!“

Něco v Bigglesově hlasu nebo možná jeho výraz způsobily, že Louis zaváhal a podíval se na druhou stranu místnosti. Patrně čekal instrukce od dalšího muže, od dlouhého bělocha stojícího u stolu přeplněného papíry, sklenicemi, láhvemi, popelníky a podobnými věcmi. Když nepočítáme Burtona, který na všechno němě zíral s ústy otevřenými údivem, byl Biggles, jak sám viděl, jediným dalším přítomným v místnosti.

5. DEL GRIKKO MÁ HLAVNÍ SLOVO

Biggles zůstal nehnutě stát a díval se na muže, na jehož rozkazy Louis zřejmě čekal. Jestlipak to je Del Grikko? Předpokládal, že ano.

Byl dlouhý, hřmotný, hladce vyholený, v nejlepších letech. Národnost mohl mít různou, i když zvláštní hladká pleť nedefinovatelné barvy bývá charakteristická pro obyvatele zemí okolo východního pobřeží Středozemního moře. Černočerné vlasy nad poměrně nízkým čelem se mu leskly pomádou. Velký nos a rezolutní ústa prozrazovala silnou vůli člověka, s nímž není radno žertovat. V mládí byl možná pohledný, ale celkový dojem teď kazily

váčky pod očima a ochablé tváře, možná důsledek dobrého života a nedostatku pohybu.

Byl první, kdo po Bigglesových příkrých slovech k Louisovi prolomil ticho. Neoslovil Bigglese, ale s temným pohledem upřeným na Burtona se zeptal takřka medovým hlasem, který jen zdůrazňoval skrytou hrozbu: „To tys sem vzal tohohle muže?“

„Ne, n-ne,“ koktal takřka v panice nešťastný Burton. „Já ho sem nevzal! Přísahám, že jsem to neudělal. Musel mě sledovat.“

„Jsi mizerný lhář,“ ucedil dlouhý muž jízlivě. „Říkal jsem ti, abys táhnul, že?“

„Ano, ano. To ano. Ale já se vrátil, protože teď už můžu…“

„Drž hubu!“

Burton se celý schoulil. Zřejmě se toho muže k smrti bál.

„Mluví pravdu,“ vložil se do toho Biggles a přistoupil ke Gingerovi, který působil jako nemocný nebo spíš otupělý.

„Kdo jste a co tu chcete?“ zeptal se muž od stolu.

„Přišel jsem si pro svého mladého přítele,“ odpověděl Biggles klidně. „Co jste s ním udělali?“

„Proč myslíte, že jsem s ním něco udělal?“

„Protože sám od sebe by se nikdy nedostal do tohohle stavu, musel s ním něco provést někdo jiný.“

„Moc pil. A to my tady nevidíme rádi. Kazí nám to reputaci.“

Biggles přikývl. „To chápu,“ řekl suše.

„Co chcete dělat?“

„Chci ho vzít s sebou. Postarám se o něho,“ odpověděl Biggles. Viděl, že se Ginger snaží posadit.

„Nevím, kdo jste, mám do toho tedy taky co mluvit,“ zazněla odpověď tvrdým a vypočítavým tónem.

„Výborně. Mluvte, ale pospěšte si s tím, protože mám naspěch a taky můj přítel vypadá, že by mu neuškodil čerstvý vzduch,“ prohodil Biggles jakoby nic, ba skoro lhostejně. Doufal, že se mu s trochou beostyšnosti podaří prosadit svou. Čím dříve s Gingerem zmizí z tohohle doupěte, tím líp. Velmi dobře věděl, že je to tu nebezpečnější, než se dalo soudit z rozhovoru. Možná by se mu to dokonce i podařilo, kdyby nedošlo k nepříjemnému a nežádoucímu přerušení.

„Buďte tak dobrý a řekněte mi, kdo jste. A taky proč jste si myslel, že váš přítel je právě tady?“ zeptal se muž, který nemohl být nikdo jiný než majitel podniku Del Grikko, to teď už věděl Biggles najisto.

Na takovou otázku se nesnadno odpovídá, ale nebylo to ani třeba, protože v téže chvíli se ozvalo hlasité dvojité zaklepání, signál, že jde o naléhavou věc.

Louis prve zamkl dveře a teď se podíval na svého šéfa, co má dělat.

Zaklepání se opakovalo.

„Podívej se, kdo to je, Louisi,“ řekl Del Grikko.

Louis otočil klíčem a opatrně otevřel dveře, načež vešel muž, kterého Biggles čekal ze všeho nejmíň. Macula. Zůstal stát jako přibitý a zíral vytřeštěnýma očima na Bigglese. Pak na něho ukázal hrozivě prstem. „Co ten tady?“

Atmosféra v místnosti byla hned mnohem napjatější. Del Grikko ztuhl. Jeho ruka pomalu sklouzla k zásuvce u stolu. „Ty ho znáš?“ zeptal se úplně jiným tónem, než jakým mluvil dosud.

„Nevím, kdo to je, ale dopoledne jsem ho viděl s tím americkým poldou Rossem,“ prohlásil Macula ostrým tónem.

„Takhle to teda je,“ zamumlal Del Grikko. „Mohl jsem to vědět.“ Podíval se na Bigglese s úsměvem, ale oči měl tvrdé. „Teď tedy víme, na čem jsme,“ řekl tiše. Podíval se na Maculu. „A kde je Ross teď?“

„Pořád v hotelu Pont-Royal. Aspoň si myslím. Nechal jsem tam Luciena, aby dával bacha.“ Najednou jako by mu svitlo. „Nechápu, jak se tenhleten dostal ven, aniž jsem ho viděl.“

„Zeptáme se ho na to,“ řekl Del Grikko. „Myslel jsem si, že Ross bydlí v hotelu Bristol. Co tedy dělal v Pont-Royal?“

„Tam přišel s tímhle člověkem,“ ukázal Macula palcem na Bigglese. „Viděl jsem je, jak tam oba vešli. A ani jednoho jsem neviděl vycházet ven.“

Del Grikko se podíval na Bigglese. „Jak jste se dostal ven?“

Biggles pokrčil rameny. „Protože tenhle pán dával tak okatě najevo, že mě sleduje, a protože sledování já nemám rád, sjel jsem dolů nákladním výtahem. Docela jednoduše.“

„Jsi trouba,“ vyjel si Del Grikko na Maculu, který se celý přikrčil. Pak se obrátil k Bigglesovi. „Kde je Ross teď?“

„Nevím. A kdybych věděl, tak to neřeknu.“ Bylo to blíž pravdě, než se zdálo. Macula přece musel přijít přes lokál a protože tam Eddieho neviděl, dalo se předpokládat, že tam už nesedí.

Del Grikko se obrátil k Burtonovi. „Před hodinou jsi byl úplně švorc. To vím jistě. Kdes přišel k penězům?“

„Ty jsem mu dal já,“ vložil se do toho Biggles.

„Proč?“

„Protože jsme oba Angličani, Říkal, že celý den nejedl.“

Del Grikkovy rty se rozevřely v posměšném úsměvu. Podíval se na Burtona chladným pohledem. „Moc mluvíš. Už dřív jsem ti něco říkal o škemrání o peníze u našich zákazníků. Pověděl jsi tomuhle muži, že jsi viděl, jak sem odnesli jeho přítele?“

„Nechte ho na pokoji,“ zasáhl Biggles. „Neudělal nic zlého. Zeptal jsem se ho, jestli tu neviděl jednoho zrzavého Angličana a on mi pověděl, že ho odnesli sem, protože se opil do němoty. Co na tom? To je snad pravda, že? Vlastně jsem jeho pomoc vůbec nepotřeboval. Stejně bych se byl šel zeptat do kanceláře. Nechápu, proč se tak rozčilujete. A teď si s vaším dovolením přítele odvedu.“

„Ne tak rychle,“ řekl Del Grikko celkem vlídně. A pak se podíval na Burtona. „Koukej mazat!“

„Ale…“

„Řekl jsem, abys koukal mazat!“

Louis chytil nešťastného narkomana za límec, vyrazil ho ze dveří a hned je za ním zamkl, takže teď zůstali v místnosti kromě Bigglese a Gingera tři muži: Del Grikko, Louis a Macula.

Del Grikko vyndal velmi klidně ze zásuvky stolu pistoli a držel ji tak, aby mířila na Bigglese. Pak chvíli zaváhal a obrátil se k Louisovi. „Jdi říct kapele, aby to rozpálila naplno a nepřestávala, dokud neřeknu. To přehluší jiné zvuky.“ Mluvil lhostejným tónem, jako by na tom příkazu nebylo nic neobvyklého.

Louis šel ke dveřím. Když byl u nich, ozvalo se zase ostré zaťukání. Jenže tentokrát obyčejné, žádný signál.

„Kdo je tam?“ křikl Del Grikko po chvíli ticha.

„Policie, otevřete,“ zazněla rázná odpověď.

Del Grikko stiskl rty. „Mám práci. Co chcete?“ zavolal.

„Otevři a já ti to povím, jestli nechceš, abych ti vyrazil dveře.“

Del Grikko pokrčil odevzdaně rameny a položil revolver zase do zásuvky. „Dobrá, Louisi, otevři dveře,“ řekl tiše.

Louis poslechl. Otevřel dveře a vešel Marcel.

K Gingerovu údivu a zhnusení se Del Grikko změnil v úplně jiného člověka. Těžko by se dalo věřit, že úsměv, který vykouzlil, není známkou upřímného potěšení.

„Ha! Le capitaine Brissac!“ zvolal. „Bonsoir, monsieur le capitaine. Dlouho jsme vás neviděli. Už jsme mysleli, že jste na nás zapomněl. Co pro vás mohu udělat?“

„Nic,“ odpověděl Marcel.

„Zavři dveře, Louisi,“ poručil Del Grikko. „Není rozumět slova, když ta kapela tak šlape.“

„Žádný rozruch, hned zase půjdu,“ řekl na to Marcel.

„Ale něco si snad vypijete?“

„Ne, děkuji. Přišel jsem si jen pro tyhle své přátele. Slyšel jsem, že jsou tady. Nevyznají se tak dobře v Paříži a cizinci se tu snadno dostanou na pochybná místa. Není-liž pravda, monsieur?“

„Velmi správně,“ přitakal Del Grikko. „Ani nevím, kam to spěje. Člověk slyší tolik příběhů o násilí…“

„… že se tomu sotva dá věřit,“ doplnil ho Marcel a smutně se usmál.

Del Grikko ukázal na Gingera. „Jestli je tenhle mladík váš přítel, musíte ho upozornit, aby zůstal střízlivý. Když jsem slyšel, jak je na tom, dal jsem ho v jeho vlastním zájmu přenést sem. Někdo by ho mohl ještě okrást.“

„Myslel jsem si, že je v tom něco podobného,“ odpověděl Marcel chladně. „Ale nebudu už dál zneužívat vašeho pohostinství.“ Podíval se na Biggelse a Gingera. „Hotovi?“

Žádný z mužů v místnosti se nepohnul, když Marcel a druzí dva šli ke dveřím v hrobovém tichu, rušeném jen zvenčí ohlušujícím kraválem kapely. Když pak procházeli lokálem k východu, rozhlédl se Biggles, neuvidí-li Eddieho, ale nikde nic. Všiml si, že zmizel i Alfondez, protože jeho přítelkyně zůstala sedět sama. Vyvodil si z toho, že Eddie je mu v patách.

„Eddie sem přišel s tebou?“ zeptal se Marcel Bigglese přiškrceným hlasem.

„Ano, ale nikde ho tu nevidím. Požádal jsem ho, aby někoho sledoval. Myslím, že to udělal.“

„Raději se o tom přesvědčme. Mohlo by mu být osudné, kdyby tu zůstal. Macula je tady a ten ví, co je Ross zač. Možná to vědí i jiní.“

„Myslím, že Eddie odešel, než Macula přišel,“ řekl Biggles, ale přesto se pátravě ještě jednou rozhlédl po návštěvnících Rozesmátého koně, než přistoupil ke dveřím. Jediný člověk, kterého poznal, byl Burton. Seděl s výrazem naprostého zoufalství zhroucený na židli. „Kdyby byl Macula viděl Eddieho, když procházel lokálem, určitě by to řekl Del Grikkovi, jakmile vešel do kanceláře,“ poznamenal.

„Uf, to jsem rád, že jsem venku,“ řekl Ginger, když pak rychle procházeli temnou uličkou k Pláce Pigalle plnému lidí.

„Hodně jsi riskoval, Marceli, když jsi tam vpadl jen sám,“ pokračoval Biggles.

„Del Grikko nevěděl, že jsem sám,“ namítl Marcel. „Mohl jsem právě tak dobře stát přede dveřmi s tuctem mužů z přepadovky. Jak jsi viděl, známe se. Už dřív jsme zkřížili zbraně. Vůbec se mi nezamlouvalo, že ses vydal do toho brlohu. Je to nebezpečná lokalita se špatnou reputací. Když jsem tě neviděl v sále, pochopil jsem, kde tě hledat.“

„Díky. Začínalo to vypadat bledě,“ uznal Biggles. „Del Grikko měl v ruce revolver, když jsi zaklepal. A byl by ho asi taky použil, pokud mě nechtěl jen zastrašit.“

Marcel zavrtěl hlavou. „Tahle sorta lidí jen tak nezastrašuje. Tys neměl zbraň?“

„Ne. Jel jsem do Paříže na konferenci a ne do soukromé války s podsvětím. Ale napříště si sem vždycky vezmu revolver.“

„Taky to není nic pro tebe lézt do klece, aniž se nejdřív podíváš, kde je vlk. Proč něco takového děláš?“

„A co jsem měl dělat jinak? Musel jsem za Gingerem. Věděl jsem, že je uvnitř. Nemohl jsem ho v tom nechat. Ale řekněme si to na rovinu. Tím, že jsem ho poslal na věc, která se jinak zdála docela

jednoduchá, jsem udělal chybu v podcenění nepřítele. A kam jdeme teď?“

„Do malého příjemného bistra, kde to dobře znám a kde si můžeme promluvit. Chci vědět, co se stalo.“

„A já jsem zvědav, jak se dostali na kobylku Gingerovi.“

O pět minut později v poklidném rohu Marcelova bistra s jídlem a vínem před sebou začal vyprávět Ginger o autě s vícero zrcátky a o omamné kávě. „Dostali mě snadno,“ přiznal se trpce.

„Aspoň vidíš, co je to za lidi,“ poznamenal vážně Marcel. „Nic nenechají na náhodě.“

Načež poreferoval Biggles o tom, jak se dozvěděl od narkomana Burtona, že Gingera odnesli dovnitř. „Jen doufám, že s Eddiem je všechno v pořádku,“ pokračoval. „Cítím se za něho odpovědný, třebaže jsem neměl tušení, co se stane, když jsem ho pověřil, aby sledoval egyptského obchodníka s jedy.“

„Obávám se, že nemá smysl pátrat po Eddiem ještě tenhle večer. Může být všude možně.“

„Možná se s ním setkáme v hotelu nebo nám tam aspoň nechal vzkaz. Řekl jsem mu, aby mě kontaktoval, jak nejdřív to půjde.“

„Úplně zpackaný zase dnešní večer není,“ ujal se opět slova Ginger. „Aspoň pár věcí jsem se dozvěděl.“

„A to?“ zajímal se Biggles.

„Del Grikko má pár vlastních taxíků vybavených zrcátky a radiostanicemi pro vysílání i příjem zpráv.“

„To stojí za zapamatování. A dál?“

„Než vpadl dovnitř Macula, neměl Del Grikko tušení, že mám tak či onak co dělat s policií.“

„A proč na tebe teda dělal nátlak?“

„Myslel si, že pracuju pro konkurenční firmu, čímž se potvrzuje, že existuje další gang.“

„Když už mluvíme o Maculovi, rád bych věděl, proč opustil své stanoviště v hotelu Pont-Royal. Víme, že ho vystřídal jiný muž jménem Lucien, mám ale dojem, že mu hotelový personál dal echo, že je Eddie pryč. Na něho přece měli políčeno. Ale tys mluvil o konkurenčním gangu, Gingere. Z čeho tak soudíš?“

„Del Grikko se mě zeptal přímo, jestli pracuju pro nějakého Maxe. Jsem si skoro jistý, že si to myslel. Nemusel jsem předstírat nevědomost. Řekl jsem, že nevím, o kom mluví. A tak mi pověděl podle mého jeho celé jméno. Počkejte, jak on se to vlastně… aha, Bronnitz. To je ono, Max Bronnitz.“

Marcel rychle vzhlédl. „Řekl i adresu?“

„Ne.“

„Hm. Rád bych věděl…“

„Tobě to jméno něco říká?“ zeptal se Biggles.

„Znám jednoho muže, který se jmenuje Max Bronnitz,“ odpověděl Marcel zvolna. „Ale ten vlastní drahou restauraci v Champ Elysées. Pokud vím, nepadl na něho nebo jeho podnik ještě nikdy ani stín podezření. Jenže v těchhle věcech člověk nikdy neví. V Paříži ovšem může být i další muž toho jména.“

„Jestli v městě operují dva gangy, můžeme být jisti, že mezi nimi vypukne válka.“ prohlásil Biggles.

„To nám ušetří spoustu práce.“

„Ne tak docela. Jestliže jeden gang vyhladí druhý, zbude ten silnější z obou na nás.“ Biggles se podíval na hodinky. „Musím zpátky do hotelu, jestli není nějaká zpráva od Eddieho. Musí se umět postarat sám o sebe, takže si nemusím dělat přímé starosti, ale stejně budu klidnější, až se dozvím, že je s ním všechno v pořádku. Když jsem ho požádal, aby šel za tím Egypťanem Alfondezem, neuvědomil jsem si, že jsme v tom tak po uši, jak se ukazuje teď. Ale než odejdu, pojďme si přesně probrat, na čem jsme.“

„Bon. Tak začni, stará vojno.“

„Zaprvé víme jistě, že Del Grikko vede podnik s narkotiky, třebaže nevíme, jestli je to vedlejší záležitost nebo jestli je Rozesmátý kůň jen zástěrka pro obchodování ve větší míře. Myslím spíš, že to druhé. V každém případě je to nebezpečné individuum. Viděli jste jeho oči? Studené jak ryba. Sám přirozeně není hlavou organizace. Je jen pěšák, muž, který prodává drogy v malém, možná jeden z celé řady. Hlavouny člověk vídá jen stěží. On určitě není člověk, který zaplavuje Ameriku omamnými cukrlaty.“

„A proč se tedy tak zajímá o Eddieho?“ zeptal se Marcel.

„Řekl bych proto, že Eddie přijel do Paříže. Jeho příjezd byl šéfovi drogové mafie znám, protože se o tom psalo v Americe. Del Grikko dostal automaticky pokyn, aby si na něho dal pozor, což mi vnuká myšlenku, že Del Grikko může být bossem v Paříži a možná v celé Francii.“

„Byla by zbytečná ztráta času, kdybychom u něho teď udělali razii,“ řekl Marcel. „Veškeré stopy po omamných látkách už stačil zahladit.“

„To určitě,“ přitakal Biggles. „Potřebujeme hlavně vědět, odkud dostává zboží. Podle toho chudáka Burtona, s kterým jsem mluvil, mu ho do Rozesmátého koně vozí Alfondez. Otázka je, odkud ho bere on. Jestli mu je Eddie v patách, jak doufám, možná se to brzy dozvíme a budeme o krůček blíž k šéfovi gangu. Jestli se ukáže, že jsou gangy dva, bude to trochu těžší. Jestliže je Del Grikkova banda slabší, znamená to, že jsme na špatné stopě, ačkoliv by nám na druhé straně mohl zase ukázat cestu k té silnější.“ Biggles se znovu podíval na hodinky a vstal. „Už musím jít. Sejdeme se zítra, až si vyslechneme Eddieho.“

„Auto mám za rohem, takže vás můžu hodit domů,“ nabídl se Marcel. To také udělal. A když si smluvili schůzku na příští den, vysadil je před vchodem do hotelu.

V hale šel Biggles do recepce a zeptal se, jestli tu není pro něho nějaký vzkaz.

„Non, monsieur,“ řekl mu recepční, když se prohrábl hromádkou vzkazů. „Ale před nějakou dobou se po vás ptal jeden pán, co dlouho seděl v hale.“

„Chcete tím říct, že znal mé jméno?“

„Řekl jsem mu vaše jméno, monsieur. Přesně vás popsal.“

„Aha.“

„Zavolal jsem k vám do pokoje, ale když se nikdo nehlásil, řekl jsem, že budete asi venku.“

Biggles poděkoval a šel k výtahu.

„To musel být Macula nebo ten člověk, co ho vystřídal, ten Lucien,“ řekl Gingerovi, když jeli nahoru. „Možná že Macula právě proto odešel tak rychle, aby podal šéfovi hlášení, že mě zná jménem a že mu proklouzl Eddie. Ale na tom nezáleží. Cítíš se už líp?“

„Jde to,“ odpověděl Ginger. „Až se vyspím, budu zase fit. Pořád ještě cítím na jazyku to svinstvo, co mi dali. Nebo možná ten protijed, kterým mě zase probrali. Pusu mám jako ze šmirglu.“

„Tyhle kapičky patří k jejich standardnímu vybavení.“ řekl Biggles, když zavíral dveře.

6. NOVÉ PLÁNY

Biggles a Ginger zasedli nazítří podle kontinentálního zvyku v osm hodin k snídani a Biggles si už začínal dělat, starosti, že se jim dosud neozval Eddie, když tu zazvonil telefon. Chtivě sáhl po aparátu. „To bude možná on.“ řekl krátce.

„Ano, tady Biggles,“ zavolal. „Tak do toho.“ Pak chvíli mlčky naslouchal a Ginger zatím potlačoval netrpělivost, třebaže už pochopil, že to opravdu volá Eddie.

Konečně se rozhovořil i Biggles.

„Víš, Eddie. tak jednoduché to není. Jak jsem ti říkal už dříve, tady jsme ve Francii a nemůžeme dělat, co chceme. To záleží na Marcelovi. V každém případě musím uvědomit svého šéfa, co se děje. Teď když skončila konference, čekají, že se vrátím zpátky. Ne že bychom tam měli něco urgentního na práci, pokud vím… Řeknu to takhle: zůstaň, kde jsi. Já si promluvím s Marcelem a pošlu za tebou Gingera s poslední zprávou. Možná s ním přijede i Marcel; možná ho vezme s sebou letadlem a já s tím naším zatím doletím do Londýna… Kde? Ano, musíš přirozeně znát místo setkání. Navrhuju hotel Europa. Je to na hlavní třídě, tedy co nejblíž centru. O.K. Držme se toho. Buď opatrný, než dorazí Ginger. Nepřítel nás sleduje všechny, takže pozor. O.K. Uvidíme se později. Prozatím se měj dobře.“ Biggles zavěsil.

„To byl Eddie,“ sdělil Gingerovi zcela zbytečně. „Je to úleva vědět, že je v pořádku.“

„Zřejmě ti měl hodně co říct.“

„Dneska v noci toho hodně zažil.“

„Odkud volal?“

„Z Marseille.“

„Pane na nebi! Marseille. To asi větší část noci proseděl ve vlaku.“

„To ano. Stalo se tohle. Když Alfondez odešel z Rozesmátého koně, sledoval ho, jak jsem ho požádal. Alfondez šel na Place Pigalle, vzal si taxík a odjel do restaurace poblíž Champs Elysées, nazvané Grand Vin.“

„Není to podnik toho Bronnitze? Marcel říkal, že je to v blízkosti…“

„Je to možné, ačkoliv by to znamenalo, že Alfondez pracuje pro oba gangy a to je nebezpečná dvojrole. Zeptám se na to Marcela. Alfondez se tam najedl a rychle zase odešel. Jo, Eddie povídal, že ho v restauraci na pár minut spustil z očí a už myslel, že ho nadobro ztratil. Ale postavil se ke dveřím a včas zahlédl, jak odchází. Nuže tedy: pořád ještě s Eddiem v patách si Alfondez vzal taxík na Gare de Lyon a tam si koupil lístek na rychlík do Marseille. Eddie jakbysmet. Asi v pět ráno dorazili do Marseille. Eddie měl mizernou noc, protože se na všech stanicích musel dívat, jestli náhodou jeho člověk nevystoupil z vlaku. Jestli si dobře vzpomínám, těch stanic na trati je pět. Eddie se samosebou bál, že ten lístek do Marseille byl jenom trik, a proto radši nic neriskoval a nezamhouřil oka. Neměl s sebou přirozeně zavazadlo, ale zato dost peněz, takže si mohl koupit nejnutnější toaletní potřeby.“

„Znamená to, že Alfondeze ztratil?“

„Ne, to ne. V Marseille mu byl ještě stále v patách a sledoval Alfondeze do přístavu, kde nastoupil na loď jménem Saphos, plující pod panamskou vlajkou. Říkal, že je to černě natřené plavidlo asi o dvou stech tunách. Na komíně má žlutou pásku. Vypadá prý jako stará parní jachta, kterou přetřeli pro obchodní účely. Až do vyplutí lodi se Alfondez nevrátil na pevninu, takže tím pro Eddieho stopa skončila. Byl tak chytrý, že si vzal taxík a vyjel s ním na vrchol kopce, z kterého je výhled do přístavu, a sledoval loď, dokud mu nezmizela z očí směrem na jihovýchod.“

„Neměl tušení, kam pluje?“

„Ani zdání. Vrátil se do přístavu a opatrně se na Saphos přeptal, ale jediné, co se dozvěděl, bylo, že přijíždí tak jednou do měsíce s nákladem suchých jižních plodů – fíků, rozinek a tak – a zpátky si

veze nasolené ryby. Kapitánem je Řek jménem Stavroelos. To je všechno. Pak se rozhodl, že je na čase, aby mi zavolal.“

„Celkem vzato si nevedl špatně.“

„Dokonce velmi dobře.“

„A je pořád v Marseille?“

„Ano, řekl jsem mu, ať tam zatím zůstane. Napadlo ho, že si na loď počká, až se vrátí, když ji nemohl sledovat na moři, ale možná bychom mohli udělat něco lepšího. Jestliže se Alfondez vskutku vrátí s novou zásilkou narkotik, doručí je s největší pravděpodobností zase k Rozesmátému koni a my budeme pořád tam, kde jsme teď. První otázka zní: je Saphos pravidelnou pašeráckou lodí, nebo pracuje Alfondez pro sebe a kapitán o ničem neví? Ale o tom se pobavíme pak.“

„A co budeme dělat teď?“

„Nejdřív zavolám Marcelovi a povím mu, co jsme se dozvěděli. Pak si zaletím do Anglie a zeptám se komodora, co si o tom všem myslí. Nebude mu po chuti, že operujeme na cizím území, ale je na něm, aby rozhodl, máme-li pokračovat nebo ne. Přirozeně poukážu na to, že k rozuzlení nemusí dojít na francouzské půdě. V této chvíli je Saphos na otevřeném moři a možná v zemi nikoho. Naším dalším krokem by mělo být zjištění, kam má loď namířeno. Tak se můžeme dozvědět, odkud si Alfondez vozí zboží. To je jádro věci.“

„Sušené plody by poukazovaly na východní Středomoří, Řecko nebo Blízký východ.“

„Saphos teď pluje tím směrem. Může přirozeně zamířit kamkoli, ale podrží-li si současný kurz, obepluje Itálii a my v tom případě budeme moct vypustit Janov a severoafrické přístavy.“

Ginger překvapeně vzhlédl. „Snad nebudeme Saphos sledovat?“

„A proč ne? Loď na moři se sleduje líp než člověk v tlačenici. Zvlášť když je k disposici letadlo.“

„Ale Proctor není vybavený na dlouhé lety přes moře.“

„Já taky nemyslel na Proctora. Jestli bude chtít šéf a jestli bude souhlasit Marcel, můžu si zaletět pro Bertieho a dopravit ho sem na naší „vydře“, Otter to zvládne. Ty jeď do Marseille a setkej se s Eddiem v hotelu Europe. Já ti tam zavolám, až se komodor rozhodne,

co máme dělat. Ale nejdřív si poslechneme, co o tom soudí Marcel. Bude teď v kanceláři.“

Biggles sáhl po telefonu.

Když dostal na drát Marcela, řekl: „Máme zprávu od Eddieho, ale myslím, že bychom to neměli řešit po telefonu. Přijdeš ty sem nebo máme jít my k tobě? … Skvělé.“ Biggles zavěsil. „Přijde sem,“ hlásil Gingerovi.

Za deset minut se objevil Marcel.

„Bonjour, mes amis, tak co to máte za zprávy?“ zeptal se zvesela.

„Než začnu, musíš mi něco říct,“ spustil Biggles. „Včera večer jsi říkal, že ten Bronnitz má restauraci poblíž Champs Elysées. Nejmenuje se ten podnik náhodou Grand Vin?“

„Ano, ten měl,“ odpověděl Marcel pochmurně.

„Co tím myslíš, že měl. Už ho nemá?“

„Je mrtev. Včera večer ho našli v soukromém pokoji za restaurací. Někdo ho bodl do srdce.“

Biggles zapískal tiše skrz zuby. „V kolik to bylo?“

„Asi tak v půl deváté.“

„Pak myslím, že můžu říct, kdo to udělal.“

„Kdo?“

„Alfondez. Ten člověk, co dodává drogy Del Grikkovi. Určitě si vzpomínáš, že byl včera večer u Rozesmátého koně. Odtamtud jel do Grand Vin. Myslel jsem, že to hraje na obě strany, ale mýlil jsem se. Teď je jasné, že patří do gangu Del Grikka. Bronnitz musel patřit k druhé straně. Proto ho odpravili.“

„Kde je Alfondez teď? Víš to?“

„Ano, ale je to mimo náš dosah. Někde uprostřed Středozemního moře na lodi jménem Saphos.“

„Jak to víš?“

„Od Eddieho.“

„A kde je ten?“

„V Marseille, kam dorazil dnes ráno v patách Alfondezovi. Ale radši ti to povím od začátku, pak budeš vědět všechno, co my.“ Když poreferoval o Eddieho dobrodružstvích, dodal: „Sedí teď v Marseille a čeká, k čemu se rozhodneme.“

„A co uděláš ty?“

„To záleží na tobě. Co chceš, abychom udělali? Máme pokračovat, nebo to máme nechat všechno na tobě?“

„Mais non. Co chceš dělat?“

„Sledovat Saphos – nebo lépe řečeno Alfondeze. Je to naše jediná šance, jak se dostat k informacím, které potřebujeme, totiž odkud pocházejí narkotika.“

„Jestli je Saphos na otevřeném moři, je to právě tak tvoje věc jako moje, starý brachu. Ujmi se velení a vytyč kurz. Kam vyrazíme?“

„Dobrá, když myslíš. Jestli mi šéf z Londýna dá povolení, budu sledovat Saphos do nejbližšího přístavu a pak až ke konečnému cíli. Máme v ruce jeden trumf. Del Grikko neví, že byl Alfondez sledován až na palubu lodi, takže si asi myslí, že jsme ztratili stopu. Poletím teď okamžitě do Anglie. Jestli s tím bude komodor souhlasit, vrátím se sem se starým obojživelným letounen, s naší „vydrou“ Otter. Možná si vzpomínáš.“

Marcel přikývl. „Vzpomínám si moc dobře. Je vybavený na dlouhé tratě?“

„Bude-li třeba, můžu doplnit palivo a olej na Maltě nebo na Kypru. Ginger mezitím pojede do Marseille a spojí se s Eddiem. Pojedeš s ním nebo radši zůstaneš tady?“

„Pojedu s ním. Můžu ho vzít letadlem.“

„To by bylo skvělé, protože mně tu zatím zůstane Proctor, s kterým můžu letět domů.“

„Kde ho máš, v Le Bourget?“

„Ano.“

„Bon. Můj letoun je tam taky. Můžu vás vzít oba vozem. S Gingerem pak odletím do Marseille, zatímco ty si odskočíš do Londýna. Počkáme na tebe v Marignane, na námořní straně letiště.“

„Ohromné. Kdyby můj šéf nesouhlasil, zavolám ti tam. Jinak mě můžeš čekat dneska pozdě večer. Dá se zařídit, abych mohl natankovat?“

„Přirozeně. Jsme snad mezinárodní policejní sbor, n’estce-pas?“

„Ještě jednu věc bych měl, myslím, říct,“ dal se slyšet Biggles. „Jestli by sis radši vysloužil ostruhy tím, že bys na Saphos počkal

měsíc v přístavu a pak bys chytil vraha Alfondeze se zásilkou drog přímo při činu…“

Marcel udělal odmítavý posunek. „Příště to nemusí být Alfondez. Drogy může dovézt někdo jiný, koho neznáme. A mimoto, kdyby nám Alfondez ze strachu o život neřekl, odkud ty věci vozí, zůstal by největší problém bez řešení.“

„Doufal jsem, že to budeš brát takhle,“ odpověděl Biggles. „Jsem pro. Buď všechno – nebo nic. A teď si pospěšme. Saphos nebude ještě tak daleko, abychom úplně ztratili stopu, ale stejně nesmíme ztrácet čas. Gingere, vezmi mi můj kufřík do Marseille. Nemá cenu vláčet ho do Anglie a zpátky. Jdu teď vyrovnat účet. Sejdeme se dole v hale.“

7. BERTIE MÁ EXCELENTNÍ NÁPAD

V sedm hodin téhož večera přistál starý, ale ještě letuschopný obojživelný letoun Otter z policejního vzdušného sboru na jezeře, které je základnou pro hydroplány na velkém marseilleském letišti Marignane. Se stále většími kruhy kolem přídě namířil k přístavnímu můstku, kde na něj už čekali Marcel, Eddie a Ginger a čas od času mávali, aby ukázali, kde jsou.

Otter přirazil k nim, vypnul oba motory, Bertie vyhodil vlečné lano. Ginger ho zachytil, přitáhl si letoun podél břehu a upevnil ho. Šrouby se zastavily. Vystoupil Biggles a za ním Bertie.

„Takže se ti podařilo šéfa zpracovat,“ smál se Ginger.

Biggles je všechny navzájem představil a odpověděl: „Ano. Nejdřív se trochu cukal, ale nakonec povolil. Tady něco nového?“

„Nic.“

„Už jste něco jedli?“ zeptal se Marcel, jako vždycky praktický.

Biggles se zazubil. „Nic moc. Celý den jsem v cuku letu.“

„Takže navrhuju, abyste se šli dojíst do bufetu a já zatím naplním tanky.“

„Dobrý nápad.“

„Chceš vyrazit ještě dnes večer?“

„Určitě. Nesmíme dát Saphosu moc veliký náskok.“

Když se Biggles s Bertiem za co nejkratší dobu najedli, zaplatil Biggles účet a hned se zase vraceli k letounu. „Při těchhle cestách je nejlepší pořádně se najíst vždycky, jakmile se naskytne příležitost. Teď budeme možná nějaký časek žít jenom z konzerv.“

„Všechno hotovo,“ hlásil Ginger, když přišli k němu a k Marcelovi.

„Tak vzlétneme,“ odpověděl Biggles. „Marceli, ty znáš pobřeží asi líp než já, takže by sis měl nejspíš sednout do kokpitu. Gingere, ty si vezmi na starost rádio. A ty, Bertie, navigaci. Mapy máš ve skříncе. Eddie nám pak pomůže identifikovat loď, ale to má ještě čas. Pojďme, jde se na to.“

Za pět minut byl už Otter ve vzduchu a letěl k jihovýchodu přes klidné modré moře, zatímco za nimi klesalo slunce k nejasné pobřežní linii Španělska. Po pravém boku bylo otevřené moře, po levém skalnaté, rozeklané břehy jižní Francie. Mimo malá plavidla u pobřeží toho nebylo mnoho vidět. Jeden zaoceánský parník, patrně italský, plul zvolna k západu, zatímco čilý člun zřejmě načerno provozované lodní přepravy vyrýval osamělou brázdu směrem k severní Africe. Pro Bigglese nebyl ani jeden z nich důležitý. Zvedl Ottera tisíc metrů a začal prozkoumávat horizont. Nečekal, že hned uvidí Saphos, ale protože byla i při začínajícím smrákání ještě dobrá viditelnost, nechtěl promarnit ani chvíli.

Po dvaceti minutách ho řídké obláčky kouře pohnuly ke změně kurzu, ukázalo se však, že to kouří patrně tisícitunová nákladní loď neorganizované lodní dopravy, která plula k jihu. Po ještě několika falešných stopách se vrátil k původnímu kurzu a dostihl menší plavidlo. Ubral plyn, aby poněkud klesl.

„Tohle by to mohlo být,“ řekl Marcelovi. „Pluje správným směrem.“

„Shoduje se s popisem, co nám dal Eddie,“ souhlasil Marcel po chvíli.

„Řekni mu, ať jde dopředu a podívá se sám,“ požádal Biggles.

„Vypadá tak,“ potvrdil pak Eddie zpředu. „Nemůžete letět ještě trošku níž?“

„To můžu, ale nerad bych. Jestli je Saphos stálá pašerácká loď, začnou mít lidi na palubě podezření, jakmile se k nim něco přiblíží.

Kdybych ale změnil směr, jako bych loď míjel bokem, mohl bych trochu níž.“

„Je to ona,“ řekl Eddie po chvíli.

„Tak fajn,“ odpověděl Biggles. „Požádej Bertieho, aby určil její kurz. Jestli pluje přímo do své pravidelné lodní zastávky – a není důvod, proč by neplula – mohli bychom možná zjistit, jaký to bude přístav.“

„O.K.“

Biggles letěl přímo a pak v pravém úhlu bokem minul Saphos. Eddie se mezitím vrátil od Bertieho a hlásil: „Bertie říká, že pluje přímo k Bonifáckému průlivu mezi Korsikou a Sardinií. Jestli se nebude držet východním směrem k Římu a Neapoli, zamíří zřejmě k Messinskému průlivu a obepluje jih Itálie.“

„S největší pravděpodobností míří na Blízký východ. Burton si myslel, že Alfondez je Egypťan, ale mohl se narodit všude ve východním Středomoří. Děkuji, Eddie. To je prozatím všechno. Vypadá to, že nás čeká dlouhá cesta.“

Marcel se po straně podíval na Bigglese. „Co uděláme? Nemůžeme zůstat ve vzduchu celou noc.“

„Budeme muset přistát na hladinu, třeba i na otevřené moře. A počkáme si do rána. Nedá se nic dělat.“

„Ale proč na otevřené moře? Tos zapomněl, že Korsika je francouzská? Proč bychom nepřistáli v Ajacciu a nazítří po dobrém vyspání nezačali s dalším lovem? Při jednom můžeme přitankovat.“

„Jestli to můžeš zařídit, mon camarade, pak je to nejlepší odpověď na naši otázku. Pakliže loď propluje průlivem, může sice změnit směr, ale nedostane se tak daleko, abychom ji nenašli. V každém případě to musíme risknout. Stejně bychom Saphos ztratili z očí, až padne úplná tma.“

„Alors, vzhůru do Ajaccia, kde mám přátele.“

Během této rozmluvy udržoval Biggles přímý kurz, takže nechali Saphos daleko za sebou. Bertie určil kompasem nový směr, nebylo třeba velké změny, aby se Otter dostal k cíli.

Do Ajaccia, hlavního města Korsiky, doletěli právě ve chvíli, kdy slunce kleslo na západě do moře. Když dostali povolení k přistání, dosedl Otter na hladinu a zakotvil u určené boje. Jakmile se

vyřídily formality, což díky Marcelovi proběhlo hladce, řekl Biggles: „Není nutné, abychom všichni zůstali na palubě. Já zůstanu, ale v kabině bude víc místa, když pár z vás půjde spát na pevninu. Každý, kdo má chuť vyspat se v posteli, může klidně jít, pod podmínkou, že se vrátí za prvního rozbřesku, kdy chci zase vzlétnout. Saphos má slušnou rychlost, to znamená, že má výkonné stroje. Jestliže loď nezmění kurz – a nevidím důvod, proč by měla, budeme mít zítra co dohánět. Nechceme ji přece ztratit."

Bertie se ujal slova: „Poslyš, starouši, mám nápad, absolutně excelentní nápad. Aspoň myslím."

„Tak sem s ním," vyzval Biggles trochu nedůvěřivě Bertieho. „Já znám ty tvoje excelentní nápady."

„A už je to zase tady," začal Bertie truchlivým hlasem. „Takhle člověka hned shazujou a přitom nikdo ani neví, co je to za nápad."

„No tak se nečil. Poslouchám."

„Když jsem se díval na tu loď na nádherně klidném moři, napadlo mě, že bychom si ušetřili spoustu lítání, kdyby někdo z nás byl na palubě."

„A kdo jako?"

„Přirozeně já, protože já dostal ten nápad. Tak koukni, kamaráde, kdybych byl na palubě ty zatracený kocábky, nesešlo by na tom, jestli ji ztratíte nebo ne. Věděl bych, na čem jsme a sakumprásk vůbec všechno ostatní. Všechny zprávy byste měli z první ruky. Co ty na to?"

Výraz na Bigglesově tváři se nezměnil. „Je to kolosální nápad," přiznal vážně, „ale je s ním spojená jedna maličká obtíž, která mě trápí. Jak se dostaneš na palubu?"

„Úplně prostě, starouši. Všechno jsem to už promyslel. Plán je jednoduchý jak facka. Když přeletíme Saphos přímo v kurzu lodi, nemusíš dělat nic víc, než klesnout a vyhodit mě přes palubu."

Eddieho hlas přímo přeskočil nedůvěrou. „Hele, děláte si blázny?"

Bertie se podíval dotčeně.

Biggles zůstal vážný. Zvedl ruku. „Nech ho domluvit. Hodíme tě tedy přes palubu. A co pak?"

„Umím snad plavat. Až kolem pojede loď, tak mě vyloví a bude to v suchu. Chápeš, co myslím?“

„A když nevyloví, v suchu rozhodně nebudeš. Na širém moři bez vesel a bez pomoci.“

„Ale kdepak,“ protestoval Bertie. „V tom případě nemusíš dělat nic víc, než že se vrátíš a vylovíš mě sám. Vidíš, všechno je hotovo, je hotovo, je hotovo. Připraveno, upraveno, vypraveno, jen spustit.“

Biggles se musel zasmát výrazu na Eddieho tváři. „To nic. Jeho napadají nejbizarnější myšlenky,“ řekl tiše. Znovu se zadíval na Bertieho. „Pověz mi tohle. Jaký důvod bys udal posádce lodi, že se koupeš v moři sto mil nebo ještě víc od nejbližší pevniny?“

„Rád bych, abys tolik nedotíral, starouši. Řeknu jim pravdu. Není nad to říkat pravdu, když se člověk dostane do těžkostí. Řeknu, že jsem vypadnul z letadla. Tím bych taky vysvětlil svoje oblečení.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Ne,“ rozhodl se.

„Proč ne?“

„Je to příliš nebezpečné.“

„Můžu si obléct plovací vestu pro případ, že plán nevyjde. Předpokládám přirozeně, že moře zůstane v klidu.“

„Víš stejně dobře jako já, že tahle voda se dokáže změnit během půlhodiny z absolutního klidu v rozbouřené moře. Tím je známá. Stačí, aby se obrátil vítr.“

„Žádný vítr není.“

„Může se zvednout.“

„Povím ti ještě něco,“ trval na svém Bertie. „Když tě ti vtipálkové z lodi zmerčí, jak lítáš sem a tam, hned pochopí, proč to děláš. Copak nevidíš, že bych byl excelentní výmluva pro tvoje lítání kolem dokola? Mysleli by si, že mě hledáš. Ano, taky bych jim to sám pověděl. Řekl bych: tamhle máte to letadlo, z kterého jsem spadl. To je přece jednou jedna, že bys mě hledal, kdybych vypadnul. Aspoň doufám. V případě nouze bys mohl přistát poblíž lodi a poptat se, jestli někde neviděli plavat mrtvolu. Pravděpodobně by mě vydali, ale to už bych věděl, kdo je na palubě a kam Saphos pluje.“

Biggles znovu zavrtěl hlavou: „Je to moc riskantní.“

„A co žraloci?“ zeptal se Eddie.

„Žraloků se nebojím," řekl na to Biggles. „Velké exempláře máš většinou poblíž Alexandrie, kde se živí odpadky z jatek. Ne, jde o nechání někoho ve vodě tak daleko od pobřeží. Lodní stráž na Saphosu ho možná vůbec neuvidí. A jestli ho uvidí, možná vůbec nezastaví, aby ho vylovili."

„Tak mě vylovíš ty," vykřikl Bertie.

„Za předpokladu, že tě vůbec najdeme. Jedna malá hlava na širém moři se těžko hledá."

„Mohl bych si s sebou vzít dýmovnici a tu…"

„Ne," řekl Biggles.

„Ty mi nepřeješ tu trochu zaplavání?"

„Přesně tak."

„Tak mě nech pokolíbat v gumovém člunu. To je přece bez nebezpečí."

„Jestliže lidi na lodi, za předpokladu, že ta loď slouží k tomu, co myslím, pojmou jen sebemenší podezření, že jsi od policie, uvážou ti na nohu traverzu a hodí tě přes palubu."

Bertie zvedl ruce k nebi a podíval se po všech přítomných. „A teď se vás ptám: vypadám já snad jako polda?"

Eddie se zazubil. „To zrovna ne."

Biggles se znovu ujal slova. „Předpokládejme, že se dostaneš na loď. Jak tě pak zase odtud dostaneme do letadla? Mohl bys mi to říct?"

„A teď mě zas chvíli poslouchej ty, starouši," zaprotestoval Bertie. „Sám vždycky přece říkáš lidem, že se nemají snažit přelézt přes plot, když nejsou přímo u něho. Však já na něco přijdu, jak se k vám dostat. A když se to nepodaří, tak domů trefím sám. Nezapomínej, že už mám něco za sebou."

Biggles si zhluboka povzdechl. „Řekl jsem ti jasně, že se mi ten plán nezamlouvá, ale přiznávám, že kdyby se podařil, byl by to parádní kousek. Jenže mě pořád odrazuje to riziko. Ještě si to promyslím a zítra ráno ti řeknu, jak jsem se rozhodl, až uvidíme, jaké je počasí. A také, až se líp zorientujeme, kam má Saphos namířeno. Zatím zůstaňme u toho. A teď bychom měli myslet na jídlo. A na Marcelovi nechám, aby zařídil věci na pevnině. Je tady mezi svými a vyzná se tu."

A u toho zůstalo. Celá společnost se dobře najedla v blízké restauraci a Marcel pak šel vyřídit s místními úřady natankování. Biggles se na noc vrátil na palubu a na ostatních nechal, ať se postarají sami o sebe.

8. BERTIE PROSADÍ SVOU

Úsvit se pomalu kradl po světě, až dosud bezbarvě tonoucím ve stínu noci, když se muži z pevniny začali vracet k letadlu. Šedivé nebe nad nimi shlíželo na ještě šedivou zem a na šedivé tiché moře, rovné jako zrcadlo. Jen občas je zvlnily brázdy malých lodí, které se vracely z nočního rybolovu. Když se Biggles hotovil k odletu, probouzel se každodenní život ve velkolepé hře barev. Jemnou šeď nebe nejprve proťal proužek té nejbledší zeleně, stoupající od horizontu k zenitu. Za ním se zvedla vlna zrůžovělé červeně, jež po chvíli přešla v tekuté zlato a ze zlata v oranž a posléze v tyrkysovou modř. Barvy vzlínaly po svazích skalnatého ostrova a rozplývaly se na hladině moře, nehybné jako hladina jezera.

„Všechno v pořádku," hlásil Biggles. „Až všichni budou hotovi, vzlétneme."

Bertie jásal nad počasím. „A co můj plán, starouši?"

„O tom si promluvíme potom," odpověděl Biggles. „Nejdřív musíme najít Saphos a určit kurz. Jestliže loď proplula průlivem, jak jsem čekal, má před sebou širé otevřené moře."

„A jestli zakotvila někde na Sardinii?" informoval se Marcel.

„Pak se vrátíme a najdeme ji tam."

Nikdo už nepromluvil. Biggles se odpoutal od kotviště, postupem doby se vznesl a povlovně stoupal nad jižní cíp ostrova. Pod jasně modrou oblohou bez jediného mráčku se do daleka prostíralo široširé Tyrhénské moře.

„Pokud se neukáže nic jiného, budeme předpokládat, že Saphos míří někam k východní části Středozemního moře," řekl Marcelovi, který dosud seděl vedle něho. „Myslím na Egypt nebo Sýrii nebo něco mezi tím."

Trvalo dobrou hodinu, než dostihli loď, od níž si přirozeně udržovali dostatečný odstup. Bylo to skutečně velmi jednoduché, stačilo sledovat lodní brázdu, naznačenou – jak bývá obvyklé na klidném moři – širokou olejovou stopou a čas od času odhozenými odpadky. Mířila přímo jako šíp k jihovýchodnímu obzoru, jasná jako čára křídou na školní tabuli. Podobný manévr ve skutečnosti udělali už dvakrát, jenže se podvakrát ukázalo, že jsou na špatné stopě. Ze sledované lodi se pokaždé vyklubalo zámořské plavidlo načerno provozované lodní dopravy.

Jakmile konečně bezpečně identifikovali Saphos, stočil Biggles stroj do jiného směru a ten pak udržel, pokud loď nezmizela za obzorem. Teprve potom přistál na otevřeném moři a vypnul motory.

„Co uděláme?“ zeptal se Ginger zezadu.

„Nemá cenu zbytečně plýtvat palivem,“ odpověděl Biggles. „Teď když máme její stopu, můžeme tu klidně zůstat celý den, pokud ovšem vydrží počasí.“

„Brzy bude pořádně horko,“ předpověděl Marcel a podíval se po opuštěném moři. „Jestli se nezvedne vítr, opečeme se tu jak kuřata na rožni.“

„Budeme se s tím muset smířit,“ odpověděl Biggles filozoficky. „Nejenže nechci plýtvat palivem, ale taky bych nerad, aby nás ze Saphosu viděli moc často.“

„Tak co, hoši, jak to vypadá s mým plánem?“ začal zase naléhat Bertie.

„Na ten je ještě moc brzy,“ řekl mu Biggles. „Máš ponětí, kam by chtěla ta loď doplout, budeme-li předpokládat, že ke svému cíli míří přímo?“

„Jestliže udrží dosavadní kurz, obepluje jižní cíp Itálie Messinským průlivem.“

„Podle tvého odhadu to asi bude jak daleko?“

„Tak tři sta mil od místa, kde je teď.“

„Mon Dieu! To znamená pár dní v téhle peci,“ vykřikl poděšeně Marcel.

Biggles pokrčil rameny. „A to možná ještě není konec, ale začátek. Jenže to jsme věděli, než jsme se do toho pustili. Máme jen dvě možnosti: buď budeme pokračovat, nebo se vrátíme domů. To by

znamenalo, že bychom se vzdali stopy, jakou možná už nikdy nenajdeme a která by nás mohla dovést přímo k šéfovi bandy nebo k místu, kde mají své zásoby. Ale nechám to na vás. Co uděláme? Chce někdo domů?“

Nikdo se neozval.

„Dobrá, to bychom měli,“ řekl Biggles. „Budeme pokračovat. Až Saphos postoupí asi o sto mil, pustíme se zase do sledování, pokud nezahlédneme kouř z lodního komínu. Potom zase přistaneme. Co se mě týče, mám za to, že jsme to mimořádně trefili s krásným počasím.“

Načež promluvil Eddie. „Už jsem zažil ledacos, ale tahle hra na Indiány a kovboje na širém moři je pro mě úplně nová.“

„Pro mě ostatně taky,“ připustil Biggles. „Nejsem prorok, ale asi si vzpomínáte, že jsem hned na začátku říkal, že nás čeká pořádný zápřah. A je to tak. Jestli se někdo nudí, může jít chytat ryby. To je prima rozptýlení. Ve skříni je pár udic a prutů.“

Eddie povytáhl obočí. „Chytat ryby? A co bychom s nima dělali?“

Biggles se usmál. „Pro změnu bychom je mohli sníst. Na palubě máme jako vždycky konzervy, ale na pět krků jich nebude zase až tak moc, než tenhle výlet skončí.“

Po těch slovech se skoro všichni vydali ke skříni.

Marcel měl pravdu, co se vedra týče. Když se slunce šplhalo k zenitu, začalo být takřka nesnesitelně. Kabina se změnila v pařeniště, všichni si postupně šli zaplavat. Ginger se překotně soukal z vody, když se poblíž něho z hlubin vynořil velký vorvaň, který provedl inspekci letadla a poklidně zas plaval dál s hlasitým oddechováním, jež všechny uvádělo v úžas.

„Dobře, žes ho nechytil na udici,“ zasmál se Biggles na Eddieho, který zatím rybařil bez úspěchu.

Dalším rozptýlením bylo, když na stroj usedl malý, křiklavě zbarvený pták, chvíli si odpočinul a zase pokračoval v letu. Viděli také hejno delfínů a jednou nad nimi ve velké výšce přeletěla k jihu formace stíhaček, zanechávající za sebou na nebi známou stopu. Obloha nad nimi byla stejnoměrně modrá jako zářivě jasný

baldachýn. Slunce se zvolna šinulo po nebesích a kolkolem se třpytilo moře hladké jako zrcadlo.

„Kéž by aspoň zafoukalo," povzdychl si Eddie.

„Člověk nemůže mít všechno," káral ho Biggles. „Vítr by rozfoukal stopu, kterou nám tak laskavě nechává Saphos"

Ve dvanáct si připravili jednoduché jídlo: corned beef, suchary, džem.

„Mohli bychom zase popoletět," rozhodl Biggles, když dojedli. „Aby neměla moc velký náskok."

Motory naskočily. Biggles vzlétl a sledoval z výšky lodní stopu. Když se na obzoru objevilo sledované plavidlo, zase se spustil na vodu.

„Je to velká hra, jenže se hraje moc pomalu," podotkl Eddie.

„Ale je to jediný způsob, jak ji hrát," odpověděl Biggles.

Až k západu slunce je čekala stejná jednotvárná nečinnost, jakmile se potvrdilo, že Saphos skutečně pluje k Messinskému průlivu mezi cípem Itálie a ostrovem Sicílie. Pěkné povyražení jim připravil jen rezivý italský člun neregulérní lodní dopravy. Když jeho posádka uviděla na vodě letadlo, přijela se blíž pozeptat, nepotřebují-li letci pomoc.

Biggles poděkoval námořníkům za jejich zdvořilý zájem a řekl, že je všechno v pořádku. Jenom si na chvíli odpočívají, povídal.

„A co teď?" zeptal se Marcel. „Zůstaneme tu celou noc?"

„Pokud někdo nebude mít lepší návrh," odpověděl Biggles. „Saphos zřejmě udržuje pevný kurz. Ten teď už známe. S nejbližší pevninou daleko před přídí popluje stejným směrem i zítra ráno, jak se dá předpokládat. Počasí nemůže být lepší, a co se mě týče, dělám tuhle práci stejně rád jako každou jinou. Nenávidím obchodníky s narkotiky i ty jejich jedy, co prodávají."

Podíval se na Eddieho a pokračoval. „A když se teď zdá, že jejich činnost může mít i politické pozadí, nenávidím je tím víc. Co to má za cenu, že se slušní lidé pokoušejí zachovat světový mír, když existují krysy, které z pouhé ziskuchtivosti všude rozsévají neklid."

„Myslím, že v tomhle máte pravdu," řekl Eddie.

„Udělej kafe, Gingere, pak si rozdělíme noční hlídky."

Když si připravili a snědli poslední denní jídlo a obvyklým losováním rozdělili dvouhodinové hlídky, uložili se k co nejpohodlnějšímu spánku, pokud to ve stísněném prostoru šlo. Ginger, ten šťastlivec, co si vytáhl první hlídku, seděl na přídi a pozoroval, jak moře černá a stříbrní pod bledým měsícem. Široko daleko nebylo vidět žádnou loď.

Noc minula bez sebemenšího vyrušení a úsvit zastihl posádku v přípravách na další etapu zvláštní pouti. Počasí bylo stálé a vypadalo to, že tak vydrží ještě dlouho, což v této oblasti bývá uprostřed léta obvyklé. Čekalo je další sledování Saphosu. Loď dostihli za dvě hodiny. Plula ve stále stejném kurzu, jak předpovídal Biggles. Teď už bylo jasné, že propluje průlivem u Messiny, pokud ovšem nezakotví někde na Sicílii.

Toho dne se opakovalo totéž, co dne předešlého. Otter sledoval z bezpečné vzdálenosti Saphos. Na klidném moři, jež nenarušovalo lodní brázdu, to nebyl problém. K polednímu přešlo horko v pravou výheň a všem už začínalo brnkat na nervy, jak se často stává, když je skupinka lidí uzavřená v malém prostoru. V dálce se objevily dvě lodi. Ginger chytil létající rybu. Plavání kolem letadla jim na delší dobu znemožnily pomalu plynoucí mnohobarevné medúzy velikosti otevřených paraplíček. Otter zůstal večer opět na otevřeném, umdleném moři, jež se nezmohlo ani na pořádnou vlnku.

K večeru dalšího dne proplula sledovaná loď bez zastávky Messinským průlivem do Jónského moře. Biggles zkontroloval podle mapy její kurz, podíval se, jak rozlehlou vodní plochu má před sebou a pak se rozletěl na Maltu, kde po předložení svých dokladů natankoval u stanoviště RAF. Otter sice netrpěl nedostatkem benzinu a oleje, ale protože se příliš nevzdálili od vytčeného směru, byla tahle odbočka vítaným rozptýlením v ubíjejícím nicnedělání.

„Bůh ví, kdy tohle dobrodružství skončí. A při letech na dlouhé tratě je vždycky dobré přitankovat, kde se dá," řekl. „Zároveň si opatříme čerstvé zásoby."

„Nebojíš se, že mezitím ztratíme Saphos z očí?" zeptal se Marcel.

„Ani ne. Aspoň pokud moře zůstane, jako je teď. Obávám se, že pluje někam na Střední východ. Jestli je tomu tak, pak nám teprve

začnou těžkosti. Ale to všechno ještě uvidíme. Jsme už rozhodně tak daleko, že teď musíme jen pokračovat.“

Na Maltě si protáhli nohy a pustili se zase do sledování své kořisti, kterou bez potíží opět objevili. Bertie vytyčil její kurz, který ji, jak říkal, povede podél jižního pobřeží Řecka.

„Pak to nebude Egypt,“ prohlásil překvapeně Biggles. „To nechápu. Kdyby plula do Soluně nebo řekněme až k Černému moři, čekal bych, že zamíří přímo ke Korintskému průlivu.“

„Napadlo tě, že se dostaneme tak daleko od domova?“

„Dalo se to předpokládat. Podle toho, co zjistil Eddie v Marseille, byly v nákladu hlavně sušené plody a ty pocházejí převážně z tohohle území. Rozinky korintky se jmenují podle Korintu.“

Za tři dny, které strávili většinou na vodě, aby ušetřili benzin, byl Biggles ještě překvapenější, když loď obeplula jižní Řecko a zamířila přímo k severu.

„To se mi nelíbí,“ poznamenal Biggles nevesele. „Jestliže popluje k té spleti ostrůvků v Egejském moři, vypadá to, že ji ztratíme, pokud se nebudeme držet blízko u ní, ale to by se zase lidi na palubě dohadovali, co tam pořád děláme. Nejvíc se ale bojím toho, že pluje k některému přístavu za železnou oponou u Černého moře. Bude-li tomu tak, nebudeme ji moct sledovat, aniž by nás zavřeli nebo sestřelili a to by všechna naše dosavadní námaha byla na draka. Nepomůže nám, že se dozvíme, k jakému cíli míří, když bude mimo náš dosah.“

Jen co zase vzlétli, přišel dopředu Bertie. „To je k zbláznění, hoši, jen koukněte na tu zatracenou skrumáž ostrůvků před námi. A to mi ještě něco povídejte o šílenosti tohohle podniku. Něco mi to připomíná. Nebylo to někde tady, co Řekové před pár tisíci lety provedli ten parádní kousek v aviatice? Nějaký idiot jménem Ikaros se pokusil o výškový rekord. Letěl tak vysoko, že mu slunce rozpustilo vosk, kterým si přilepil křídla. Tahle konstrukční chyba vedla k přistání na nos a stála ho život.“

„Bylo to někde tady,“ potvrdil Biggles s úsměvem.

„A jestli si dobře vzpomínám, tak existuje i příběh o dalším chlapíkovi jménem Perseus, co střílel Gorgony a zachraňoval panny ze spárů vyhladovělých mořských potvor.“

„To souhlasí.“

„Ach,“ povzdechl si Bertie. „V té době bylo lítání ještě legrace.“

„Možná si užiješ ještě spousty legrace, když tomu chceš takhle říkat, než skončí naše výprava.“

„Doufejme, starouši, doufejme. Upřímně řečeno, tohleto poflakování sem a tam bez nějakého výsledku je dost velká nuda, abys věděl. Nebylo by zrovna tohle excelentní místo k vyzkoušení mého nápadu?“

„To s tím musíš pořád dotírat? Kdyby tě s sebou odvezli Dardanellami k Černému moři, v životě se s tebou už neshledáme.“

„Pojďme to risknout a uvidíme,“ řekl Bertie zvesela. „Teď je ta pravá chvíle, než se zapleteme do těch čerchtmanských ostrůvků. Než se dostanu do těch Darda-tentononc, můžu vždycky ještě skočit přes palubu. Před strašnou kupou let, jak si vzpomínám, žil jeden chlápek jménem Leandros, který pravidelně plaval přes tu strouhu, aby se setkal se svou milou, s holčinou jménem Héró. Musela to být dobrá partie, protože noc co noc zapalovala louče, aby mu ukázala správný směr.“

„Nemusíš se nad tím tak rozněžňovat. Jednou mu to stejně nevyšlo, zvedla se bouře a bylo po něm. A to je konec romantiky. Tobě by se to mohlo stát taky. Ale už dost vtipkování. Tohle je vážná věc. Strašně nerad tě odrazuju od skvostných plánů, ale jsou spojeny s příliš velkými riziky. Co když tě ze Saphosu vůbec nepostřehnou.“

„Tak už přestaň, starouši, nemůžou mě přehlídnout, když jim přímo zkřížím plavební dráhu.“

„Jestli je Saphos taková loď, za kterou ji mám, není vůbec jisté, že zastaví, aby tě vylovili, i kdyby tě nakrásně viděli. Byl bys jim jen na obtíž. Můžeš si být jistý, že nestojí o pobloudilé pasažéry na palubě.“

„Vyloví mě z pouhé zvědavosti. Jen aby se dozvěděli, kam mám namířeno.“

„A pak tě majznou po hlavě a hodí tě zpátky.“

„Proč by to dělali? Budu předstírat, že jsem trochu blázen.“

„To ani nemusíš moc předstírat, brácho," zazubil se do široka Eddie, „když chceš skočit jako blázen do vody a doufat, že tě zachrání banda padouchů. Ale obdivuju tvou neohroženost, to mi věř."

„V nejlepším případě," pokračoval Biggles, „se dostaneš na jeden z těch malých neobydlených ostrůvků, kterých je tu habaděj."

„Nevadilo by mi hrát si chvíli na Robinsona. Vždycky si mě pak můžeš vyzvednout."

„Možná by to nebylo ani tak snadné, jak to vypadá. Jsou lidi, kteří na takových ostrůvcích zkysli po léta," uzemnil ho Biggles a po krátké přestávce pokračoval. „Ale jestli jsi tak nadšený svým šíleným plánem, můžeš to zkusit, když mermomocí chceš. Ale plavat tě nenechám. Trvám na tom, že si vezmeš gumový člun, ačkoliv nevím, jakou přijatelnou historku si dokážeš vymyslet, když tě najdou v člunu."

„To je bez problémů. Řeknu prostě, že jsem spadl do vody, což je v jistém smyslu pravda."

„O.K. Tak se připrav. Vezmu to oklikou před Saphos, než se dostane do spleti ostrůvků."

„Musím říct, že váš kapitán se nebojí riskovat," poznamenal Eddie.

„Když člověk létá s Bertiem, musí to občas dělat, aby byl pokoj," odpověděl Biggles suše a změnil kurz, aby se nedostal do blízkosti lodi, jejíž kouř už bylo vidět na obzoru.

Za dvacet minut přistál na hladině asi tak deset mil před vypočítanou lodní drahou Saphosu. Na severu bylo už vidět kuželovité siluety ostrůvků. Nafoukli gumový člun a připravili ho ke spuštění. Bertie do něho nastoupil, tak jak byl. Biggles mu ještě zopakoval přesný popis Alfondeze, aby ho bezpečně poznal, až ho uvidí.

Radili se o tom, co by si měl vzít s sebou, ale Bertie důrazně prohlásil, že by všechno působilo podezřele kromě toho, co má právě na sobě. Takže si nakonec nevzal vůbec nic. Běžná láhev vody byla ve člunu jako součást normálního vybavení.

„Nedělejte si o mě starosti, hoši," byla poslední Bertieho slova. „Jestli se dostanu do těžkostí, uplavu jim a vy mě pak najdete na jednom z těch excelentních ostrůvků, jak baštím fíky."

A tak ho nechali jako opuštěnou plovoucí nicku v širošírém modrém moři. Chvíli se ještě pochechtávali tomu bizarnímu obrázku, jak přidřepl do mrňavého člunu s monoklem na oku a cigaretou v koutku. Ale Biggles vraštil čelo. „Tohle není k smíchu," pokáral ostatní. „Bertie se pouští do riskantního podniku, do jakého bych se já sám pouštěl moc nerad. Nechal jsem ho být vlastně proti své vůli. Ano, souhlasil jsem, protože jsem viděl, že bych ho urazil, kdybych byl proti. Myslel by si, že vždycky torpéduju jeho nápady."

„Jestli je tohle ukázka jeho nápadů, pak mě to ani nepřekvapuje," zamumlal Eddie.

Biggles popohnal letoun dvacet mil k východu a přistál, aby vyčkal prvních výsledků. Čekal víc než hodinu a pak se zase vznesl a nízkým letem se vrátil na obvyklou stopu z brázdy oleje a odpadků, jež se táhla od obzoru k obzoru.

Nebylo těžké najít nafukovací člun, protože s výjimkou několika malých řeckých plachetnic, které se objevily v dálce, to byla jediná větší věc na hladině. Viděli dokonce už z dálky, ještě než se přiblížili, že Bertie v člunu není.

Z výrazu Bigglesovy tváře se nedalo vyčíst, je-li rád nebo nerad. Jediné, co řekl, bylo: „Ten člun můžeme právě tak dobře odepsat. Teď musíme zůstat v kontaktu s tou zatracenou lodí, ať už se stane cokoli."

Nebylo to zvlášť obtížné až do soumraku, kdy si loď začala hledat cestu labyrintem ostrůvků, větších i menších, plochých i hornatých, jež jsou rozsety po celém Egejském moři mezi Řeckem a Tureckem. Zde se světla Saphosu ztratila mezi mnoha světly na četných místech na pobřeží, tu rozptýlenějších, jinde shluklých zřejmě v ostrovních vesnicích.

„To nemá smysl," řekl Biggles po chvíli. „Darmo mrháme benzinem a mimoto je tu spousta skalisek a my na ně můžeme při nízkém letu narazit. Nezbývá než přistát, to je všechno. Zítra ráno musíme zase najít Saphos někde poblíž severních Sporad, jestli udrží tenhle kurz. Pořád se ještě dohaduju, kam asi pluje. A rád bych

dodal, že mám spoustu starostí o Bertieho. Jenomže co nadělám, když to sám mermomocí chtěl. Nu což, přistaneme a strávíme noc u jednoho z těch malých ostrůvků.“

9. ZTRACENÝ A ZNOVU NALEZENÝ

Nové nádherné ráno zastihlo obojživelnou vydru znovu ve vzduchu. Otter strávil neklidnou noc v zátoce vzdálené několik metrů od pobřeží malého, zřejmě neobydleného ostrova. Ginger se vydal na krátkou procházku na pevninu, ale když poznal Jak nebezpečná je chůze mezi křovisky a plevelem, který zastíral zrádné průrvy, vrátil se zpátky, aniž zahlédl jedinou živou bytost, když se nepočítají veliké šedé kobylky, které při vyrušení dělaly neuvěřitelně velké skoky. Z veškerých stromů tu rostly ojediněle jen fíkovníky. Většinou už byly mrtvé a bez plodů. Na divoké révě, jež se pnula kolem jednoho kmene, bylo pár hroznů, jimiž mohl uhasit žízeň, způsobenou spíš než horkem dráždivým pylem, který při každém kroku rozprašoval z kvetoucího plevele.

Jakmile se trochu rozednilo, zamířil Biggles na svém stroji k severu. Doufal, že objeví Saphos na otevřenějším moři jižně od Kyklad, ačkoliv i tam bylo ostrůvků jako naseto. Ginger, který nad touto částí Středomoří dosud neletěl, žasl nad jejich četností v řeckém souostroví. Kamkoli se člověk podíval, viděl ostrůvek, někdy jen jako skalisko trčící z vody, jindy ale značné velikosti. Většina z nich se zvedala k centrální vyvýšenině a všechny měly rozeklaná pobřeží, vymletá po staletí příbojem vln. Na mnohých bylo vidět osamělou vesnici, jež bělostně svítila ve vycházejícím slunci. Většinou se ty vísky rozkládaly blízko moře, někdy ale také na horském svahu.

Všude bylo vidět plachetnice kajky, místní typ šikovných plavidel s tupou přídí, jaké se v těchto vodách nezměnily po staletí. Jejich větrem ošlehané zvetšelé plachty často s roztodivnými záplatami se jako barvité kosočtverce odrážely od safírového moře.

Když se ráno přehouplo v dopoledne a po Saphosu nebylo dosud ani památky, Biggles ještě víc zneklidněl a neustále si dělal výčitky,

že podlehl Bertieho pošetilostem a dal se přemluvit k tak hazardnímu podniku, který se v střízlivém světle jevil čím dál tím zoufalejší.

„To je přesně situace, jaké jsem se bál," řekl trpce Marcelovi.

Snažil se sledovat brázdy za loďmi. Byly sice dost jasně viditelné, ale mezi Řeckem a Tureckem teď od přístavu k přístavu křižovalo na pravidelných linkách příliš mnoho plavidel. Ostrovy jim znemožňovaly udržení přímého směru.

Každá stopa, kterou Biggles sledoval, končila nezdarem. Otter musel často letět hodně vysoko, aby se vyhnul útesům trčícím z moře, což znesnadňovalo rozlišení jednotlivých lodí a působilo jim další těžkosti. Biggles bedlivě prozkoumával vody na sever od Sporad, což byla podle něho nejzazší hranice, kterou v noci mohl urazit Saphos, ale všechna snaha byla marná.

„Jsme vedle," mumlal si rozzlobeně. „Museli v noci změnit kurz. Ta možnost tu přirozeně byla vždycky. Kdyby neměli na palubě Bertieho, nebylo by to tak zlé, jenže ke všemu se teď naskýtá otázka, jestli ho na palubě vůbec ještě mají. Z moře ho vylovili určitě, o tom není pochyb. Ale možná si ho neponechali na palubě, jak by to nepochybně udělala každá normální loď."

„Myslíte, že ho někde vysadili?" zeptal se Eddie.

„S cizincem by se nepouštěli do žádného rizika. Proč by to dělali? Mohl ledacos vidět."

„Vždycky by mohl doplavat k nějakému ostrovu. Jejich tu dost a dost. Komu vlastně patří?"

„Zdejší lidé o ně od nepaměti vedou spory. Většina patří Řecku, ale pár taky Turecku a Itálii."

„Neměli bychom přistát u několika vesnic a poptat se, jestli neviděli proplouvat kolem Saphos? Lidé, co bydlí u moře, většinou rozpoznají lodě, které jezdí pravidelně kolem."

„Bylo by to terno, kdybys tu natrefil na někoho, kdo mluví anglicky, ačkoliv i to se může stát. Jak tomu bývá u ostrovanů, najdou se i takoví, co si odjíždějí do ciziny přivydělat. Později se ale skoro vždycky vrátí na místa, kde se narodili. Rodná země přitahuje jako magnet."

Když domluvil, ubral Biggles plyn a začal povlovným klouzavým letem klesat.

„Co to děláš, stará vojno?“ zeptal se Marcel.

„Chci si všechno v klidu promyslet a to můžu na vodě stejně jako ve vzduchu. Nemáme sice ještě nouzi o palivo, ale když budeme pokračovat tímhle tempem, brzy ji budeme mít. Můžeme se pozeptat v některých rybářských osadách, jak navrhoval Eddie. Někde možná mají i menší zásobu benzinu pro motorové čluny, ale letecký benzin to přirozeně nebude. Pro ten bychom museli do Athén nebo do Soluně, ale tam by to nebylo jen tak. Znamenalo by to spoustu vyptávání a z naší strany spoustu lhaní. Obyvatelé sympatizují vždycky s lidmi stejné sorty, v tomhle případě pravděpodobně s pašeráky.Musíme mít teď všichni oči na stopkách, pořád existuje možnost, že ještě někde uvidíme Saphos. Možná že se loď schovala za některý z ostrůvků, protože posádka postřehla, že ji sledujeme.“

Otter pokračoval v povlovném letu a tentokrát promluvil Marcel.

„Taky tady mohla zastavit a začít tu rozprodávat zboží, co naložila v Marseille. Velké lodě sem asi s vykládkou nezajíždějí, ale Saphos by se tady mohl zbavit nákladu, který vlastně není žádoucí. Jestli je tady někde v okolí, musíme ho objevit.“

„To je pravda,“ připustil Biggles. „Touhle roční dobou křižují kolem ostrovů soukromé jachty, ale ty jsou většinou bílé, černé jen velmi výjimečně. To mi ostatně něco připomíná, čím se dá doložit, jak jsou některé z těch ostrůvků opuštěné. Před několik lety ztroskotala u jednoho z nich v temné noci anglická jachta. Jak jsi si jistě už všiml, moc majáků tu věru nemají. Majitel jachty se ženou se dostali na pevninu. A víš, jak dlouho trvalo, než je zachránili? A to beru v úvahu, že tohle je pořád ještě Evropa a ne Tichomoří.“

„No řekni.“

„Osmnáct měsíců.“

„Pane na nebi!“ ozval se zezadu Eddie.

„Zvláštní, co? Ale aspoň vidíte, jak zřídka se někdo dostane poblíž některých ostrovů. To proto, že na nich není nic lákavého. Leda snad pro kunsthistoriky, co hledají staré řecké památky. Těch je tady jisté dost, ale většinou už budou probádané. Slavná Venuše Mélská se našla na sever nedaleko od místa, kde jsme teď.“

Biggles povlovně klesal na poloviční výkon nad souostrovím. „Mohli bychom se poptat tamhle na tom dlouhém ostrově," rozhodl se. „Nemám tušení, jak se jmenuje, ale na konci zálivu, kde se tyčí ta hora, vidím něco, co připomíná vesnici. Je tam taky pár malých loděk. Možná že některá potkala Saphos. Za pokus to stojí a stejně musíme někde nakoupit ovoce a vajíčka. Jestli…"

Biggles najednou zmlkl, předklonil se a upřeně se zadíval před sebe. Potom beze slova stočil stroj mezi ostrov a slunce.

„Já myslel, že budeme přistávat?" vykřikl Marcel.

„To jsem taky chtěl, ale změnil jsem názor," odpověděl Biggles stroze. „Teď nemluvte. Musím přemýšlet."

Teprve když byl skoro za zátokou s vysokou horou mezi letadlem a vesnicí na ostrově, vypnul motor a začal spirálovitě klesat. „Přistanem," řekl ostře. „Všichni se dobře dívejte, jestli tu někde není nějaká budova. Nechci, aby nás viděli."

V naprosté tichosti uplynulo pár minut. Pak promluvil Marcel. „Žádný dům nevidím. Pobřeží je samý útes."

„Výborně. Spustím se na tamhletu zátoku. To je přesně to, co potřebujeme."

Otter vyryl po pěti minutách ostrou brázdu do tiché vody zátoky sevřené mezi nepřístupnými skalistými břehy. "Uf!" oddychl si Biggles. „Tohle bylo jen taktak. Začínám být neopatrný."

„Proč jsi tak rychle změnil názor?" zeptal se Ginger.

„Tys to neviděl?"

„A co jako?"

„Saphos. A loď nebyla sama. Kotvila vedle druhé lodi, třikrát větší než ona."

„Já nic neviděl," prohlásil Marcel a vytřeštil oči.

„Taky nebylo moc vidět. Dvě černé lodi proti tmavému pozadí se těžko vidí. Nejdřív jsem zahlédl obláček kouře. A pak žlutou pásku na komíně. Zbystřil jsem zrak. To musí být Saphos nebo jiná loď stejné společnosti. Teď to začíná vypadat jinak, úplně jinak. Jsem to ale tupec, že jsem na tu možnost nepomyslel dřív. Saphos tu má sraz s jinou lodí. Nevím to jistě, ale zdálo se mi, že něco překládali – koše nebo bedny nebo tak něco."

„Sušené plody, které Saphos vozí do Marseille."

„Může být.“

„Myslíte, že nás viděli?“ zeptal se Eddie.

„Právě to bych rád věděl. Byl jsem pořád ještě dost vysoko, a protože jsem letěl na poloviční výkon, nenadělal jsem moc hluku. Záleží na tom, jak hluční byli lidi na palubě. Jestli se někdo náhodou nedíval k nebi – a nevidím důvod, proč by se měl dívat – možná si nás ani nevšimli. Stočil jsem to hned proti slunci a to se tak stroj těžko vidí.“

„Byla by to taková smůla, kdyby nás viděli?“ zeptal se Ginger. „Letadla na nebi přece už nejsou nic zvláštního.“

„Možná na tom ani tak moc nezáleží, ale stejně bych byl radši, kdyby nás nezahlédli. Spadl mi kámen ze srdce, že jsme zase našli Saphos. A ještě jedna maličkost. Ten někdo na palubě, kdo se přece jen třeba díval nahoru, by mohl být Bertie, jestli tam vůbec ještě je. Určitě by nás vyhlížel.“

„O.K. A jaký je teda další krok na téhle fantastické pouti?“ zajímal se Eddie.

„Samozřejmě se zaprvé musíme přesvědčit, jestli je ta loď, kterou jsem viděl, skutečně Saphos. Za druhé musíme vypátrat, co má společného s tou druhou lodí. Taky se musíme dozvědět její jméno a národnost.“

„A jak se to chcete všechno dozvědět?“

„Rozhodně ne tak, že nad ní přeletíme. Tím by se všechno prozradilo, jestli ovšem nejsme na špatné stopě. Pořád ještě existuje možnost, že obě lodi spolu zcela legálně obchodují a Alfondez podniká na vlastní pěst s narkotiky, aniž o tom vlastníci lodí něco vědí.“ Biggles si zapálil cigaretu a přemýšlivě zatáhl. „Byl jsem připravený na to, že se koncem naší expedice vyskytnou těžkosti, ale upřímně přiznávám, že jsem něco podobného vůbec nepředvídal. Myslel jsem si, že naše pátrání skončí v některém z velkých přístavů Středního východu mezi Port-Saidem a Cařihradem, ale místo toho jsme uvízli u některého z druhořadých ostrůvků v Egejském moři. To přirozeně neznamená, že by stopa musela nutně končit právě tady. Uvidíme. Teď mě hlavně zajímá ta druhá loď. Vozí sem už finální produkt nebo se to svinstvo vyrábí tady? Jakkoli nepravděpodobně to na první pohled vypadá, i ta možnost existuje, když většina

evropských zemí už vykopala bandy mafiánů ze svých území. Na všechny tyhle otázky musíme najít odpověď. A jediné místo, kde ji najdeme, je v zátoce, kde kotví ty lodě. Ale nemyslete si, jestli je tohle ostrov, kde má velká organizace obchodníků s narkotiky svůj nový hlavní stan, pak je to přímo sopka. Když dovedou páchat vraždy ve velkých městech a dokážou se z nich vyvlíknout, jistě chápete, oč snáze by jim to šlo tady.“

„O.K. Takže se vypravíme do zátoky,“ řekl Eddie. „Jak se tam dostaneme?“

„Jen jediným možným způsobem, po svých. To znamená pěšky. A pokud jsem viděl tenhle terén, tak je to i za dne pěkná fuška, pokud nenarazíme na něco jako pěšinu. A za tmy ani pomyšlení. Na těchhle skalách bychom si srazili vaz. Při velkém štěstí se snad něco můžeme dozvědět od místních obyvatel, jestli ovšem mluví řečí, které rozumíme. Ale na věci to stejně moc nemění.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Eddie. „Nějak mi to uniká.“

„Jestli ta loď je skutečně Saphos, budeme ji muset mít neustále na očích, aby nám neproklouzla. Čím dřív se k ní dostaneme, tím líp. Nejdůležitější otázka je, kam odtud popluje? Jestliže se obrátí a zamíří zpátky do Středozemního moře, pak ta loď vedle bude mateřskou lodí, která dodává drogy. A teď je otázka, kam popluje ta, až zvedne kotvy. Možná nám něco napoví její národnost.“

„Kdo se vydá na tu pěší túru,“ zajímal se Eddie.

„Všichni jít nemusíme, stačí jeden, nejvýš dva. Nejlepší by bylo, kdyby někdo vylezl s dalekohledem po svahu dost vysoko, aby nás viděl tady v zátoce. Pak by stačil signál, kterým by nám ohlásil vyplutí Saphosu, až k němu dojde.“

„A co letadlo?“ zeptal se Marcel. „Zůstane tady?“

„Proč ne? Nežere benzin a je tu v bezpečí, aspoň pokud vydrží pěkné počasí. Kdyby se ale zvedla bouře, nebyla by to tady žádná legrace, především na návětrné straně ostrova.“

Teď vystoupil do popředí Ginger. „Díval jsem se na mapu,“ ohlásil. „Přísahat na to nemůžu, ale pokud se dá soudit z tvaru ostrova, jak jsem ho viděl z výšky, jmenuje se tahle kupa skalisek Venesos.“

„Děkuji pěkně,“ ušklíbl se Biggles. „To je terno, že víme, kde jsme.“

„Jestli se nemýlím, tak tady někde musí být klášter. Na mapě je křížek a to znamená nějakou církevní stavbu.“

„Nemyslím, že nám to moc pomůže. Mniši nebo kněži nebo co jsou zač se na tomhle ostrově možná nudí, ale nemyslím, že by prováděli nějaké experimenty s drogami. Připrav nám něco k jídlu a já se zatím podívám, jak se nejlíp dostat nahoru po svahu. A taky zjistím, jestli nás někdo nešpehuje.“

Biggles zvedl k očím dalekohled a pomalu zkoumal pobřežní linii. U jednoho bodu se zastavil tak dlouho, že se ho Marcel zeptal: „Co vidíš?“

„Nevím to jistě, ale zdá se mi, že tahle malá zátoka přechází do většího zálivu… Tam za těmi skalisky… Rád bych se na to podíval. Jestli je to skutečně tak, mohli bychom se tam schovat a byli bychom z dohledu menších lodí, které by mohly jet okolo. Kdyby nás zahlédli místní lidé, určitě by si o tom povídali a někoho by pak mohlo napadnout, že by to sem šel prozkoumat. Hned budeme zpátky. Dávejte pozor, jestli se někde něco nehýbe. Uf! To je horko. Člověk by vypil moře.“

„Sakumprásk i s rybama, jak se u nás ve Francii říká,“ doplnil ho Marcel, když se Biggles vracel do kokpitu.

Motory naskočily. Otter opatrně popojížděl kolem skalního útesu, o němž se zmínil Biggles. Když se k němu přiblížil, bylo vidět, že se jeho předpoklad potvrdil. Serpentinová zatáčka odhalila malý záliv, dlouhý jistě dvě stě metrů. A to ještě nebylo všechno. Všude po jedné straně bylo znát práci lidských rukou. Podle toho, jak to tu bylo zarostlé letitými stromy, většinou olivovníky, se dalo soudit, že je to velice staré dílo. Když je Biggles míjel, viděl, že je to řada obrovitých, do skály vytesaných výklenků, které připomínaly ohromné stáje. Motory ztichly. Stroj se zastavil a Biggles vylezl za ostatními na trup letounu.

„Tady to vypadá líp.“ řekl. „Tohle útočiště se nám hodí, ať počasí dělá, co dělá.“

„A co tyhle stavby?“ zeptal se Eddie a ukázal na stáje a odrolené terasy nad nimi.

„Myslím, že to vím," odpověděl Biggles. „Něco takového jsem viděl už dřív v Řecku. Před tisícerými lety to byly zřejmě loděnice, kam se svými galérami zajížděli námořníci. Nebo je možné, že je přímo tady stavěli. Na těch zvětralých terasách stály dříve zřejmě domy nebo dílny. Musí tu být někde taky cesta do vnitrozemí, jenže ta už bude tak zarostlá, že by se jen těžko hledala,"

„Člověk z toho má až divný pocit, když si představí, že tudy kráčely dějiny, o kterých vlastně nic nevíme," poznamenal Eddie s úctou v hlase.

„Divný pocit budeme spíš mít, až se začneme drápat do tohohle svahu," odpověděl Biggles prakticky. „Než se dostaneme nahoru, udusíme se ve vlastní šťávě."

„Nemyslíte, že se tohle místo ještě k něčemu používá?"

Biggles zavrtěl hlavou. „Vypadá, jako by se nepoužívalo po staletí. Ale už dost řečí. Saphos může každou chvíli odplout. Jestli tu loď ztratíme po to všem právě teď, bude nás to zatraceně mrzet." Podíval se na hodinky. „Pojďme se honem najíst a vyrazíme. Tolik času do tmy nám už nezbývá."

10. BERTIE SE DOSTANE NA SOUŠ

Lodní stráž ze Saphosu brzo zaznamenala Bertieho v jeho mrňavém člunu, což poznal podle toho, že se loď, která původně plula trochu jiným směrem, poněkud stočila k němu. Vstal a začal mávat. Když se loď přiblížila, viděl u brlení řadu tváří, které si ho prohlížely s pochopitelnou zvědavostí.

Dále se všechno odehrálo přesně tak, jak předpokládal. Stroje Saphosu se zastavily ještě v době, kdy loď měla dostatečnou rychlost, aby proplula kolem něho. Svrchu mu hodili lano, které chytil a po němž ho vytáhli na palubu. Zezdola se ozval zvon. Motory zase naskočily a loď pokračovala v plavbě, zatímco Bertie stál na palubě a přihlouple se smál. Kolem něho se shluklo sedm mužů a prohlíželo si ho spíš s pobavením než s jinými pocity. Jednoho z nich poznal okamžitě podle Bigglesova popisu Alfondeze. Stál trochu stranou od ostatních a kouřil cigaretu. Další muž byl

podle uniformy zřejmě kapitán. Ostatní vypadali jako námořníci. Žádný z nich nepůsobil jako Angličan.

„Ze srdce vám děkuji," řekl Bertie. „Jste moc laskaví, že jste mě vylovili." Vtiskl si monokl pevněji do oka, šel k brlení a ukázal na gumový člun, který se kolébal na vlnách za nimi. „A co můj člun?" zeptal se. „Ten byste zachránit nemohli?" Když nedostal odpověď, podíval se kolem sebe a zeptal se: „Mluví tu někdo anglicky?" Protože věděl, že Alfondez anglicky mluví, čekal, že mu odpoví. Ale ten se neozval. Nezměnil ani výraz tváře. Zato mu odpověděl jeden menší, podsaditý muž s tmavýma očima, olivově zbarvenou pletí a velkým černým knírem.

„Já trochu mluvit," řekl. „Já se zeptat kapitán." Když to udělal a dostal odpověď v jazyce, jemuž Bertie nerozuměl, pokračoval: „Ne. Žádny čas. Člun nepotřebovat. A jak ty se dostat sem, co?"

Bertie pověděl svou připravenou historku. Byla prostá a nelišila se moc od pravdy. Řekl, že byl v letadle, které přistálo na hladině.

S úlevou zjistil, že se nikdo jinak na nic nevyptává a že jsou srozuměni s jeho vysvětlením, což bylo vzhledem k okolnostem pochopitelné. Dalšího vysvětlování ani nebylo třeba. Jeho stav hovořil sám za sebe. Tím se tahle záležitost zdála vyřízená. Když se ho pak ten pořízek, co fungoval jako tlumočník, zeptal na jméno a národnost, udal obojí podle pravdy. Moc dobře věděl, že Alfondez mluví anglicky mnohem líp. Bylo mu divné, proč tedy stále mlčí, ale došel k názoru, že má asi důvody, aby to nedal najevo. Ten pořízek, který si říkal Zander, mu sdělil, že se anglicky naučil v Americe. Byl na to zřejmě pyšný. Ale to ještě nic nevypovídalo o jeho národnosti. Mohla být, jak Bertie věděl, všelijaká. Ne že by na tom příliš záleželo.

Bylo jasné, že jeho zachránění tady nepovažují za zvlášť významnou událost. Když ukojili svou zvědavost, rozešli se námořníci zase po svém a nechali Bertieho být. Zdálo se mu, že v Alfondezových očích zahlédl záblesk zájmu, když říkal své jméno a udal i titul. Připadalo mu to tak nejlepší, protože ho měl zanesený v pase, který si pro všechny případy strčil do kapsy. Nenapadlo ho, že by zrovna v tomhle případě na titulu nějak sešlo.

Alfondez a kapitán spolu chvíli hovořili šeptem, Bertie sice netušil, o čem je řeč, ale zachytil své jméno. Měl pocit, že se dohadují o tom, co s ním, když už ho jednou zachránili. Ale i to se přece dalo čekat.

Ze všeho nejvíc byl zvědavý na cíl plavby, což byl hlavní účel jeho plánu. Krátce po tom, co se kapitán vrátil na můstek, zeptal se přímo Zandera, kam plují. Pro člověka v jeho situaci to byla docela přirozená otázka.

Odpověď, kterou dostal, zněla: „To mladý muž moc brzo uvidět.“ Bylo teď na něm, aby se dohadoval, co znamená to „moc brzo“, protože nikde poblíž lodi nebyl žádný větší přístav.

Více méně ponechaný svému osudu sledoval ostrovy, mezi kterými proplouvali a které pro něho nic neznamenaly. Neměl tušení, jak se jmenují. Pomyslel si, že jejich jména může znát snad jen námořník z tohohle kraje. Slunce, ohnivá oranžová koule, klesalo zvolna do moře a loď se šinula dál a dál mezi dalšími a dalšími ostrovy. Všiml si, že uprostřed paluby je rádiová anténa, ale nepokládal to za nic zvláštního.

Později, když už padla tma, ho pozvali ke stolu společně s posádkou. Jídlo bylo pro takovouhle loď mnohem lepší, než čekal, i když všechno strašně páchlo česnekem. Klábosil trochu se Zanderem, který začal být hovorný, když se trochu napil vína. Zřejmě se chtěl blýsknout svou angličtinou.

„Kde budu spát?“ zeptal se Bertie.

„Spát není potřeba, mladý muž. My už brzo tam,“ odpověděl Zander tajuplně.

Když se najedli, odešel Bertie zase na palubu, spokojený, ale také trochu překvapený, že ho dosud nikdo neomezuje v pohybu. Opřel se o brlení pod nebem plným hvězd a díval se na blízká i vzdálená světla na ostrovech, mezi kterými se loď krkolomně proplétala. Bylo jasné, že muž u kormidla tyhle vody dobře zná, protože pro nezasvěcence by byly nebezpečné.

Postával dosud na palubě, když se k němu připojil sám Alfondez a začal mu klást otázky, které se zprvu nezdály nikterak cílené a významné. Zeptal se Bertieho jakoby nic, jaké má povolání, nebo jestli jako lord nepracuje. Bertie odpověděl po pravdě, že má

soukromou rentu a že tedy pracovat nemusí, ale že čas od času něco dělá, aby nezemřel nudou. Nejradši dělá něco, s čím je spojené nějaké vzrušení. Proto taky začal létat.

„Několikrát jsme viděli letadlo," řekl Alfondez. „To bylo vaše?"

Bertie odpověděl, že to není vyloučené, ale mohlo to být taky letadlo, které ho hledalo, když přistál na moři.

Další Alfondezova otázka už něco prozrazovala. „Rád si vydělláváte peníze, když to jde snadno?"

„A kdo ne?" odpověděl živě Bertie.

„A co takhle něco s velkým napětím?"

„Přesně podle mého gusta," prohlásil Bertie vřele. „Vy byste o něčem věděl?"

Alfondez neodpověděl. Dokouřil tureckou cigaretu a odhodil nedopalek přes palubu. Pak odešel do podpalubí. Brzo se vrátil a to už mluvil úplně jiným způsobem: „Pojď dolů!"

„Chcete říct, že musím jít dolů?"

„Ano."

„Ale proč?"

„Bez otázek. Jde se."

„Dobrá, když myslíte," souhlasil Bertie a dohadoval se, co se asi bude dít.

Alfondez ho vzal dolů a ukázal mu kajutu, používanou zřejmě jako skladiště. Dalo se tak aspoň soudit podle několika asi prázdných beden. Lodní okénko tu nebylo.

„Zůstaneš tady," řekl Alfondez na odchodu a zavřel za sebou dveře, čímž odřízl světlo z chodby.

Bertie kolem sebe zašátral a našel bednu, na kterou si sedl. Brzy ucítil slabý pach, který mu něco připomínal. Věděl, co to je. Byl to pach nebo vůně, na něž člověk nikdy nezapomene, jak říkal Biggles. Surové opium. Ještě přemýšlel o tom, co to všechno asi znamená, když se podle zvuku změnil chod strojů. Po vzdáleném zaznění zvonu stroje utichly. Pohyby lodi ustaly a nejasné zvuky naznačily, že někam dorazili. Kam? Co se děje? Po hmatu našel cestu ke dveřím, ale ke své zlosti zjistil, že jsou zamčené. Zase si sedl. Uplynula nějaká doba. Ve tmě a horku se mu zdála dost dlouhá. Pak

opět zaslechl kroky. V zámku se otočil klíč. Dveře se otevřely a ve světle, které sem proniklo z chodby, bylo vidět mužskou postavu.

Bertiemu se chvíli zdálo, že se vrací Alfondez. Pak poznal, že je to někdo jiný, třebaže se mu hodně podobá. Podoba byla dokonce tak výrazná, že Bertie soudil na stejnou národnost či příbuzenský vztah. Prve toho člověka na lodi neviděl. Tušil, že se nalodil teprve před chvílí. Nebyl oblečený na plavbu na lodi, měl obyčejný, dobře padnoucí oblek bez vesty, barevnou kravatu a kalhoty s opaskem v americkém stylu. Když začal mluvit plynulou angličtinou se silným přízvukem, usoudil Bertie, že jde zřejmě o cizince, který se anglicky naučil v Americe.

Muž se podíval na Bertieho a řekl nepohnutým tónem: „Měl jsi smůlu."

To Bertie s mírným pousmáním potvrdil.

„Co hodláš dělat?"

„Vrátit se domů. Co jinak?"

„Do Londýna?"

„Ano."

„Máš peníze?"

„Na cestu domů to doufám stačí."

„Slyšel jsem, že jsi anglický lord."

Bertie potvrdil, že takový má titul.

„Máš pas?"

„Přirozeně. Jak jinak bych mohl do ciziny?"

„Ukaž."

„Když vás to zajímá." Bertie vytáhl dokument z náprsní kapsy a podal ho muži. Byl rád, že právě pro podobný případ z opatrnosti udal své pravé jméno.

Muž se podíval na stránku se zvláštními údaji o držiteli.

Vidím, že tě popsali jako osobu s vlastními příjmy."

„Ano, tu výsadu mám," potvrdil Bertie, když mu muž vrátil pas. „Ale poslyšte, nač všechny ty otázky? Můžu se teď na něco zeptat i já? Kde jsme a proč jsem zavřený v tomhle kurníku? Copak si myslíte, že bych odešel bez poděkování za záchranu? Takový hulvát přece nejsem."

Muž se podíval Bertiemu zpříma do očí. „Vzbudil jsi náš zájem poznámkou, kterou jsi udělal před mým přítelem. Řekl jsi, že rád děláš něco vzrušujícího. Je to tak?“

„V určitých mezích. Ale proč se ptáte? Vy byste o něčem takovém věděl?“

„Možná. Podívej, my jsme obchodníci a tak nás napadlo, že lord z Anglie může mít přístup i k trhům, co jsou pro normálního člověka k nedosažení.“

„Mluvíte o Anglii?“

„Ano. A jestli rád cestuješ, mohlo by třeba jít i o další země.“

„A co je v tom za vzrušení? Nerad bych dělal cesťáka v pračkách, a co já vím. To pro mě nemá půvab.“ Bertie si horlivě čistil monokl.

„Obchodujeme s východním cukrovím.“

„Aha, turecký med a tak.“

„Ty bys pro nás dělal jen jedno. Zajišťoval bys import našeho zboží. My bychom určovali, jak a kde,“ objasňoval muž celkem přátelsky.

„Jo? To nevypadá moc složitě,“ utrousil Bertie a naivně se usmál.

„To je pro tuhle chvíli všechno,“ sbíral se muž k odchodu. „Promysli si to a já si zatím promluvím s naším šéfem. Můžu ti jen říct, že tahle práce sype. Zatím zůstaneš tady.“

„Tím chcete říct, že nesmím z lodi?“ zeptal se Bertie rozhořčeně.

„Zatím ne.“

„Proč ne?“

„Abych pravdu řekl, protože bys mohl ledacos vidět.“

„Mluvíte, jako byste se něčeho bál?“

„Možná i to. Při nynější konkurenci se snažíme udržet naše speciální trhy v tajnosti. Je to jednoduše obchodní prozíravost,“ zazněla úlisná odpověď. „Nenecháme tě čekat dlouho.“ S těmito slovy muž odešel a zavřel Bertieho zas v kajutě.

Vrátil se už za hodinu a Bertie si oddechl. Byl sice spokojený s tím, jak se dosud věci vyvíjejí, ale nečinnost mezi jednáním mu šla na nervy. Nejvíc ho překvapovalo, že mu všichni věří na slovo a že

mu dokonce nabízejí práci při pašování drog, zatímco o něm dost málo vědí. Aspoň tak to vypadalo. Nasvědčovaly tomu otázky, které mu kladli. Tušil, že za to vděčí svému titulu, ačkoliv nechápal, jak ho chtějí využít. Že je lord, to nezmínil snad z ješitnosti, nýbrž prostě jako holý fakt. A výsledkem byla situace, kterou nepředvídal.

Muž k němu přistoupil s černým šátkem v ruce.

„Co to je?“ vykřikl Bertie a o krok ustoupil.

„Jen menší bezpečnostní opatření.“

„A proti čemu? Co chcete s tím hadrem dělat?“

„Lituji, ale musím tě požádat, aby sis dal zavázat oči. Jen na chvíli. S cizinci to tak děláme vždycky.“

Bertie si za stálých protestů nechal zavázat oči. Pochopil, že fyzická obrana nemá cenu, darmo by se dostal do těžkostí. S rukou na rameni byl vyveden na palubu a pak po můstku na pevninu. Po kratší chůzi poznal, že ho postavili k nějakému zvířeti.

„Hej, co to má všechno znamenat?“ vykřikl.

„Tohle je mezek. Nasedni. Uvidíš, že to půjde líp než pěšky.“

„To ještě nevím,“ zabručel Bertie, když si rozkročmo sedl na zvíře. „Připadám si jako v blázinci. Jen doufám, že až tohle všecko skončí, bude stát ta komedie aspoň za to.“

„To záleží na tobě,“ zazněla zase ta úlisná odpověď.

Mezek se dal do pohybu. Bertie slyšel, že je jich tu víc. Vyvodil si z toho, že se celá společnost chce uchýlit někam do ústraní. Ukázalo se, že to bude několik mil, pokud dokázal odhadnout vzdálenost. Neustále stoupali, někdy příkře, často v ostrých zatáčkách. Tiché dusání neokovaných kopyt a zvuk valícího se kamení dávaly tušit, že to není snadná cesta. V duchu viděl úzkou, křivolakou horskou pěšinu, vinoucí se vzhůru do svahu.

Pouť končila na krátké, zřejmě tvrdé pláni. Řekli mu, ať sleze, což udělal.

„Tohle už není třeba,“ prohlásil někdo a sundal mu šátek z očí.

Během cesty si představoval ledacos a byl připravený na bůhvíjaké zvláštní věci, ale tohle předčilo jeho očekávání.

Ukázalo se, že stojí na dlážděném dvoře impozantní budovy zalité měsíčním svitem. Pilíře a loubí jako v klášterech a zdobená gotická okna dávaly tušit, že jde o církevní stavbu. Řada štíhlých

středozemních cypřišů vrhala kosé černočerné stíny na nádvoří, kde mezi dlažbou rostl plevel. Velebné ticho bylo narušováno jen hlubokým oddechováním mezků a tichým podusáváním jejich kopyt, když je odtud odváděli pryč. Hluboko pod ním se třpytilo moře a dodávalo místu zvláštní atmosféru opuštěnosti a neskutečnosti. Ze zvětralých kamenů dýchal duch dávno zašlých časů.

Bertie potlačil projevy překvapení. „Snad mě nechcete vést do kostela?“ zeptal se pouze.

„To zrovna ne,“ odpověděl chladně jeho průvodce. „Pojď.“

„Váš šéf má tady kancelář?“ vyzvídal Bertie cestou.

„Ano.“

„Zvláštní místo na vyřizování agendy, abych tak řekl.“

„Nám to vyhovuje,“ zazněla krátká odpověď.

„To si myslím. Spousta lidí to…“

„Nemluv tolik.“

Bertie následoval svého průvodce. Další muž kráčel za ním. Vešli prostorným portálem do budovy. Po krátké cestě dlážděnou chodbou, osvětlenou ze stropu jedinou elektrickou žárovkou, se jeho průvodce zastavil přede dveřmi. Zaklepal. Ozval se něčí hlas. Průvodce otevřel a Bertie zamžikal očima, když ho z polotmy uvedli do jasně osvětlené, pěkně, ba skoro luxusně zařízené pracovny

V koženém křesle u stolu, na němž stály láhve a sifon, seděl muž a kouřil velké cigáro. Byl to statný, impozantní člověk, kterého by ve městě patrně pokládali za ředitele prosperujícího obchodu. Měl hladce oholenou zakulacenou tvář a přívětivý výraz. Z jeho vzezření i chování vyzařovala sebejistota, která bez nejmenší pochyby prozradila Bertiemu, že stojí tváří v tvář nejvyššímu bosovi.

„Posaďte se, lorde Lissie,“ vybídl ho muž dokonalou angličtinou, přesto však s mírným akcentem. „Dovolte, abych se představil. Jsem plukovník Nicolinos. Mohu vám nabídnout něco k pití?“ Pak se obrátil k průvodci. „Radši tu zůstaň, Ali.“

Bertie se posadil na nejbližší židli.

„Co chcete pít? Šampaňské?“

„Raději sklenku sherry.“

Nicolinos ukázal na láhev. „Poslužte si a udělejte si pohodlí. Budete tu muset chvíli zůstat. Rád bych vám položil několik otázek.“ Mluvil klidně, bez nejmenšího náznaku nepřátelství.

„Rád na ně zodpovím, pane plukovníku,“ řekl Bertie, spokojený se zdvořilým přijetím. Usrkl ze sklenky.

„Jedna z mých lodí vás vylovila z moře. Saphos. Je to tak?“

„Vskutku mě vylovila posádka Saphosu. Neměl jsem ale tušení, komu ta loď patří.“

„Kam jste mířil, než jste se dostal do moře?“

„Neměl jsem speciální cíl.“

Nicolinos zvedl obočí. „Chcete říct, že jste nevěděl, kam směřujete?“

„Vypadá to podivně, ale je to tak. Neměl jsem před očima pevný cíl.“ To byla přirozeně pravda.

„Správně. Řekněme tedy, že jste jen tak křižoval Egejské moře.“

„Ano, tak by se to dalo nazvat.“

„Díval jste se tam po něčem?“

„Vždycky se dívám, když létám,“

Nicolinosovi poněkud klesla víčka. „Nemluvil jsem o dívání. Ptal jsem se, jestli jste se díval po něčem?“

Bertie se zatvářil udiveně. „A záleží na tom? K čemu slouží ty otázky?“

Nicolinos zatáhl z doutníku. „Možná na tom velmi mnoho záleží.“

„Komu? Vám nebo mně?“

„Nám oběma.“ Nicolinosův hlas se změnil. „Nechme slovních šarvátek a držme se faktů. Nutíte mě, abych šel přímo k věci. Bylo vaše dobrodružství skutečně náhodou nebo jste se spustil na moře se speciálním cílem?“

To byla zapeklitá otázka a Bertie ji mohl jen obejít. „Proč bych to dělal?“

„To se ptám já vás. Mějte na paměti, že otázky tu kladu já a že ty otázky jsou, abych tak řekl, ve vašem vlastním zájmu. Nerad bych váš případ posuzoval špatně a dopustil se chyb, kterých bych pak litoval. Řekněte mi upřímně, co vás přivedlo na tyto ostrovy?“

Takhle to tedy bylo, pomyslel si Bertie. Podezírali ho celou dobu.

„Možná vám pomůže v nalezení odpovědi – a zkrátí to naši rozmluvu, když vám řeknu, že znám vaše zaměstnání, nebo že aspoň vím, pro koho jste nedávno pracoval. Působíte dosud v leteckém odboru Scotland Yardu?“ Nicolinos mluvil ještě stále klidně.

Bertiemu dalo dost práce, aby při tak přímém zásahu neprojevil překvapení. „Jak jste na to přišel?“

Nicolinos udělal cigárem rozmáchlý pohyb, v němž se poprvé plně projevila ješitná nadřazenost, jež se zmocňuje mužů v mocenském postavení. „To nebylo tak těžké,“ řekl ironicky sladkým hlasem a přešel do jiného tónu. „Zřejmě jsi nepřehlédl anténu na palubě Saphosu. Byl jsem informován o všem, co se tam dělo. Nemusel jsem udělat nic víc, než dát zprávu svému agentovi do Londýna, aby mi zjistil veškeré informace o lordu Lissiem. Zrovna mi od něho přišlo hlášení. Proto jsem tě musel nechat čekat, hochu, než jsem tě obeslal sem.“

„Jestliže to víte, proč jste mě sem dával dopravit?“

„Protože z bezpečnostních důvodů, jež jsou ti patrně jasné, je absolutně nutné, abych přesně věděl, jak se ti podařilo objevit můj štáb v tak odlehlém místě. Jestliže se tak stalo nedbalostí nebo zbrklostí některého z mých zaměstnanců, bude potrestán. Nemohu předpokládat, že bys na to kápl pouhou náhodou. Měl jsi přirozeně své informace a já musím připustit, že mě to znepokojuje. A teď tě žádám, abys mi sdělil, kdo tě informoval o tomhle místě.“

Bertie zvážil položenou otázku. Nedělal si iluze o vzniklé situaci. Byla jasná a zoufalá. Takřka laskavé jednání Nicolinose nic neznamenalo. Za maskou klidné lhostejnosti to byl bezohledný padouch, který necouvne před ničím. Při jeho práci to ani nešlo jinak. Dělal si teď zřejmě vážné starosti o slabá místa ve své organizaci, která umožnila policii dostat se mu na stopu. Sám přiznal, že s tím hodlá něco dělat. Nebylo pochyb o tom, co to znamená.

Bertie věděl, po čem se teď Nicolinos pídí. To byl pravý důvod, proč s ním jedná tímto způsobem. Stará historie železné pěsti v sametové rukavici. Až se Nicolinos dozví, co chce vědět, udělá s ním krátký proces. Proto se Bertie rozhodl pro vyhýbavou taktiku,

protože to byl nejlepší způsob, jak oddálit, co se stane, až už ho Nicolinos nebude potřebovat. Dokonce v té chvíli ani nepomyslel na možnou Bigglesovu pomoc. Vždyť ten je možná na míle daleko. Zavřený v temnotě na Saphosu žádné letadlo neviděl ani neslyšel, ačkoliv přirozeně existovala možnost, že bylo poblíž.

„Tak co?“ znetrpělivěl Nicolinos. „Čekám.“

Aby Nicolinose zmátl a ještě rozdmýchal jeho zneklidnění nad nedostatky vlastních lidí, odpověděl Bertie otázkou: „Jeden z vašich mužů se jmenuje Alfondez, není-liž pravda?“

Nicolinos prudce vzhlédl. „Ano.“

„Tak se zeptejte jeho,“ navrhl mu chladně Bertie.

„Setkal ses s ním dřív než na palubě Saphosu?“

„Vím, kde byl, jestli myslíte tohle.“

„Kde byl?“

„V Paříži.“

„Kdy?“

„Před několika dny.“

„Kde v Paříži?“

„V nočním klubu jménem Rozesmátý kůň, vedeném mužem jménem Del Grikko. Později zavraždil, jak myslím, muže jménem Bronnitz na Champs Elysées a to bodnutím nože.“

Nicolinos na něho vytřeštil oči. „Chceš říct, že je Bronnitz po smrti?“

„Jo, je po něm.“

Nicolinos zůstal chvíli tiše sedět. Bertie měl dojem, že se touhle informací trefil do černého a zároveň udělal další krok na tenkém ledě.

Nicolinos se zhluboka nadechl. „Okamžitě si promluvím s Alfondezem. Mezitím bys mi mohl povědět zbytek téhle zajímavé historie.“

„Rád bych si ledacos nejdřív srovnal v hlavě,“ řekl Bertie, aby získal čas.

„Tak dobrá,“ uvolil se Nicolinos. „Ale pospěš si s tím. Dám ti čas do zítřejšího rána, řekněme do devíti hodin.“

„A jestli nedospěju k rozhodnutí?“

Nicolinos se usmál. „Ta otázka je věru zbytečná. V tom případě se pokusíme osvěžit tvou paměť.“ Načež se obrátil k průvodci. „Doprovoď lorda Lissieho k jeho dočasnému pobytu. A přiveď mi sem Alfondeze,“ poručil.

Bertie odešel s průvodcem z místnosti.

11. ZVLÁŠTNÍ SETKÁNÍ

Než posádka hydroplánu vyrazila na průzkum pevniny, rozdělila si úkoly. Otter zůstane v péči Marcela. Biggles a Eddie půjdou společně napřed, za nimi v určité vzdálenosti začne postupovat Ginger a bude jako zadní voj dávat pozor, jestli je někdo nesleduje.

Rozdělení úkolů neprošlo jen tak. „Poslyšte, to si fakt myslíte, že je potřeba hrát si takhle na Indiány?“ zeptal se posměšně Eddie a zapálil si svou obvyklou cigaretu.

„Kdybych si to nemyslel,“ odpověděl Biggles, „nenavrhoval bych to.“

„Ale čeho se bojíme? Máme na tenhle ostrov přece stejné právo jako každý jiný.“

„Tak to můžeš brát ty, ale možná jsou jiní, kteří to tak neberou,“ zazněla Bigglesova odpověď. „Máš lepší plán?“

„Jistě. Proč bych nezašel do vesnice a tam se nezeptal přímo, co a jak? Ušetřilo by nám to hromadu potíží.“

Na Bigglesově čele se objevila vráska. „Hromadu potíží by nám to naopak mohlo způsobit. Myslíš to vážně?“

„Přirozeně že to myslím vážně.“

„Tak tedy,“ řekl Biggles neutrálním tónem. „Ty půjdeš jednoduše do vesnice a řekneš, že jsi policista a hledáš drogy.“

„Proč ne? Dovedu na sebe dát pozor. Mám revolver. Jsem americký občan, že ano? Netroufnou si mi něco udělat.“

Biggles se smutně zasmál. „Nic si nenamlouvej, Eddie. Odvaha je v těchhle věcech dobrá věc, ale nemá cenu dávat ji takhle najevo. Jak jsem ti říkal už dřív, tady nejsi ve své zemi.“

„Tam odkud jsem, dovedeme být pěkně tvrdí.“

„Čím chceš říct, že tady v Evropě tak tvrdí nejsou? Na to zapomeň. Jestli je ta loď tím, čím myslím, vyřídí tě z ní dřív, než řekneš švec. Dělej, jak myslíš. Jsi svobodný člověk. Co se mě týče, já se radši vždycky nejprve přesvědčím, jak hluboká je voda, než do ní po hlavě skočím z nejvyššího prkna. Jsem teda spíš pro, abychom se nejdřív porozhlédli, jak se věci mají."

„O.K. Jak chcete," uvolil se lehkým tónem Eddie. „Já jen, že by nám můj plán ušetřil spoustu času."

„A ten můj nás možná zase ušetří před provrtáním kulkami. Můžeš si myslet, že zrovna nemám pro strach uděláno. A když už mluvíme o kulkách, mohl bys rovnou vyndat ze skříňky pár revolverů, Gingere. Lepší, když budeme připravení, kdyby šlo do tuhého. No a teď vyrazíme." Biggles se otočil k Marcelovi. „Bůh ví, kdy se vrátíme. Ale jestli nepřijdeme do tmy, sleduj eventuální světelné signály z vrcholku hory."

„Entendu."

Bylo už pozdní odpoledne, když průzkumníci dorazili k masivním kamenům staré loděnice, nad nimiž se tetelil vzduch horkem, jež je sužovalo celý den. Biggles si bez větší námahy proklestil cestu mezi olivovníky na polorozpadlých terasách. Ginger se ještě držel blízko nich, aby se neztratil ve vysokém porostu mezi stromy. Na vrcholku nejvyšší terasy narazil Biggles na něco, co připomínalo kozí stezku. Protože vedla správným směrem, rozhodli se, že půjdou po ní. To znamenalo, že se jim hned šlo líp. Ginger se teď už mohl držet v povzdálí, čas od času se zastavit a pátrat očima po prosluněných svazích. Neviděl nic pozoruhodného. Terén vypadal, jako by sem někdo vkročil jen velmi zřídka, jestli vůbec kdy. Žízeň se tu dala tišit šťávou hroznů, které Ginger trhal v chůzi z révy ovinuté kolem nízkých fíkovníků. Ale čím výše vystoupil, tím jich ubývalo a rostlo tu jen doubí. Ptáků tu bylo málo, zvířata vůbec žádná. Všude bylo vidět jen veliké, daleko skákající kobylky. Jednou zahlédl škorpióna, jak se vyhřívá v zapadajícím sluníčku. Předsevzal si, že bez bedlivého prozkoumání už nezvedne žádný kámen. To byly jediné živé bytosti, které zaznamenal cestou ke hřebeni, za nímž čekal vesnici.

Ten předpoklad mu ale nevyšel. Viděl, jak se před ním na hřebeni chvíli zastavili Biggles s Eddiem a jak pak pokračují v cestě. Svitlo mu, až když na to místo dorazil sám. To, co pokládal za vrcholek hory, byla mulda. Půda se nejprve dost prudce svažovala, ale brzo se zase začala zvedat k dalšímu hřebeni, jak už to v horách bývá. K jeho rozhořčení a zklamání se tak dělo víckrát. Teprve když uviděl, jak Biggles zalehl do porostu a vytáhl dalekohled, poznal, že konečně dorazili k poslednímu hřebeni.

Ginger si našel místo na skále a díval se po svazích okolo. Byl rád, že si může odpočinout. Po chvíli se k němu vrátil pouze Biggles.

„Tam odtud je vidět do přístavu a na lodi, jenomže jsou příliš daleko a v tomhle zrádném světle se moc detailů rozeznat nedá," sdělil mu, když se posadil vedle něho. „Obě lodi tam ještě jsou. Vypadá to, že nic nedělají, ačkoliv se na nich pohybuje pár lidí. Nedaleko pod námi je lepší cesta, která vede k několika osamělým chatrčím na svahu, ale za světla po ní jít nemůžeme, to by nás bylo vidět. Proto jsme zůstali tam."

„Pod jakou vlajkou pluje ta druhá loď?" optal se Ginger.

„Nejsem si jistý, jestli má vůbec nějakou vlajku. Při tomhle bezvětří to není vidět. Její národnost bychom si mohli vyvodit z jejího jména, kdyby se nám podařilo sestoupit blíž. Eddie se tam chtěl hned vypravit. Dalo mi dost práce, abych ho zadržel. Úplně ho pobláznila myšlenka, že děti z jeho vlasti jsou zotročované závislostí na drogách. A že se tak možná děje v rámci předem plánovaných pokusů o podlomení síly Ameriky. Kdyby dostal příležitost, všechno by to tady postřílel. Něco na tom je. I u nás v Anglii je mládež už tak dost ztřeštěná, a kdyby se do ní ještě začaly cpát drogy…"

„To není pěkná vyhlídka."

„Ale je možná. Eddie je přesvědčený, že ta velká loď je depo a že zásobuje menší plavidla narkotiky pro celý západní svět, speciálně přirozeně pro Ameriku, což se ho bytostně dotýká."

„Mohl by mít pravdu."

„Ale dokonce i v tom případě bychom neměli právo brát zákon do vlastních rukou. Správně bychom měli svá podezření nahlásit tajné službě Střediska pro omamné látky."

„A co by udělali tam?"

„Zaslali by stížnost řecké vládě ohledně toho, co se bez jejího vědomí děje na jejím území. Nepochybně by ustavili komisi, která by to měla prozkoumat a…“

„… a veškeré naše snažení by přišlo vniveč,“ ucedil pohrdlivě Ginger. „Až by ta komise dorazila sem, bylo by už všechno uklizené a spořádaně připravené k jejímu uvítání. To víš stejně tak dobře jako já.“

„Nechci to popírat.“

„Myslím, že má Eddie pravdu,“ prohlásil Ginger. „Je jen jediný prostředek, jak tu špinavou bandu potřít. Měli bychom ji vyhladit ještě dřív, než její prašiví bosové přijdou na to, co víme.“

„To by znamenalo, že bychom sami poskytli své vlastní vládě příležitost, jak nás odstavit.“

„A co na tom? Co na tom záleží, kdybychom ty parchanty zneškodnili? Ať si nás pak oficiálně odsoudí, jak je libo, v hloubi srdce by stejně každá vláda likvidaci kšeftsmanů s narkotiky jen přivítala.“

„Ale ten povyk o vměšování do cizích záležitostí, jak se tomu říká.“

„Jen ať povykují. Jestli se Eddie mermomocí chce vydat dolů, nech ho jít,“ radil Ginger. „Dřív nebo později tam budeme muset stejně sejít všichni, už jen proto, abychom se dozvěděli, co je s Bertiem. Někde dole tam určitě je, možná zavřený na Saphosu. V každém případě nemá cenu, abychom zůstávali dřepět tady, když už víme všechno, co se dá zjistit na dálku.“

„Nejvíc na srdci mi leží Bertie,“ připustil Biggles. „Přesně jak říkáš, jestli se neobjeví sám, budeme muset za ním. Ale koledovali bychom si o maléry, kdybychom se přiblížili k lodím za denního světla. Po úplném západu slunce by to možná šlo. Bude to už za chvíli. Teď mě nech pár minut přemýšlet. Eddie nahoře hlídkuje s dalekohledem.“ Biggles si zapálil cigaretu.

Vykouřil ji pohroužený v myšlenky a hned si zapálil další. Ginger viděl, že stojí před vážným rozhodnutím a proto ho nerušil.

Když Biggles zamáčkl o skálu druhou cigaretu, bylo slunce už za obzorem a na krajinu kolkolem padla noc. Zároveň se z hladiny moře začal zvedat měsíc. Biggles rozhodně vstal. „Jde se dolů,“ řekl.

„Jak sám říkáš, dřepěním tady nic nevyřešíme. A když už tak jako tak jdeme, bude lepší vyrazit při měsíčku. Bez něho bychom cestu zpátky hledali jen stěží. Pojďme za Eddiem.“

„A co Marcel?“

„Bude muset počkat.“

Společně se vydali k místu, kde Eddie v trsech divokých levandulí sledoval dalekohledem světla z přístavu pod sebou.

„Trvalo vám to dlouho,“ zabručel na ně.

„Musel jsem si v klidu rozvážit krok, který by mohl vyprovokovat válku,“ odpověděl Biggles. „Viděl jsi něco?“

„Nic. Jen po svahu stoupalo jakoby tímhle směrem pár světýlek. Co podnikneme?“

„Spustíme se dolů a pro začátek si zjistíme, odkud je ta druhá loď.“

„O.K. Jsem všemi deseti pro.“

„Zůstaneme pospolu. Nemělo by cenu, kdybychom se navzájem ztratili.“

Vydali se na cestu. Šli v řadě za sebou, Biggles v čele, po křivolaké kozí stezce, která v těchhle místech vypadala, jako by se po ní chodilo častěji.

Nepostoupili ještě moc daleko a od vesnice byli určitě ještě na půl míle, když někde mezi nimi a přístavem třeskl výstřel. Vzápětí se ozval výkřik. Biggles se zastavil.

„Možná se to týká Bertieho,“ řekl ponuře. „Půjdeme k té širší pěšině, co zřejmě vede po svahu k domům. Tam se podíváme, jestli se dá něco zjistit o tom výstřelu. Tak naspěch zase nemáme.“

Ve skutečnosti se ale až tam nedostali. Cestou zaslechli kousek pod sebou zvuk padajících kamínků, jako by někdo utíkal po svahu. Brzo zaslechli i prudké oddychování a občasné zasténání.

Biggles zatáhl svoje druhy do hustého křoví podél pěšiny. „Stůjte tiše,“ poručil. „Běží tímhle směrem.“

Brzy se objevil nějaký muž. Snažil se utíkat, zakopával a vrávoral, lapal po dechu a občas tiše zasténal. Když byl od nich vzdálený jen několik metrů, ošklivě upadl a přidušeně vykřikl. Uříceně se doplahočil ke kraji pěšiny a vyjeveně se díval směrem,

odkud běžel. Byl úplně vyvedený z míry. V jasném měsíčním světle působila jeho tvář jako přízrak.

„Pane na nebi! To je Alfondez," zašeptal Eddie. „Co to tu hraje za divadýlko?"

„To nebude divadýlko," zašeptal Biggles. „Je na tom bídně. Ten výstřel asi platil jemu. Jestli je to tak, zřejmě se pohádal s gangem. To by ho mohlo přivést na naši stranu. Jdu si s ním promluvit."

„Zbláznil jste se?" Eddiemu skoro přeskočil hlas.

„Možná. Ale právě pošetilost mě nejednou zachránila," odpověděl tiše Biggles. „Alfondez se něčeho smrtelně bojí. Podle mého je ve stavu, kdy by mluvil s každým. Pro nás je to možná šance, jak se dozvědět, co se děje dole. Risknu to. Nemáme, co ztratit."

Biggles vylezl z křoví a udělal několik kroků směrem k sedícímu muži. Alfondez ho určitě zaslechl, protože se otočil a přidušeně vykřikl hrůzou.

„Co je s tebou?" zeptal se Biggles klidně. Už pouhé mužovo chování to dostatečně objasnilo. Vrhl se Bigglesovi k nohám a v smrtelné úzkosti se po něm sápal. „Pomoc!" vyrazil ze sebe přiškrceným hlasem. „Pomozte mi. Chtějí mě zabít."

„Kdo tě chce zabít?"

„Plukovník. Trefil mě. Koukněte! Krev! Pomozte mi, prosím vás."

Biggles ještě nikdy neviděl tak příšerně vyděšeného muže. Třeštil oči, třásl se jako osika, nesrozumitelně breptal, byl úplně bez sebe. Taková zbabělost působila až neskutečně.

„Víš, kdo jsem?" zeptal se Biggles.

„Ne." Alfondez na něho zíral s otevřenou pusou. „Jo. Možná jsem vás už viděl. Na tom nezáleží. Zachráníte mě?"

Biggles se ani nesnažil zakrýt svůj odpor. „A proč bych měl?"

„Jste Angličan. Nepřipustíte, aby někoho zavraždili."

„Zvlášť od tebe to zní dost pikantně," odbyl ho posměšně Biggles. Zaposlouchal se a sledoval očima pěšinu. Nebylo nic slyšet. Obrátil se zase k Alfondezovi. „Kde jsi zraněný?"

„Tady na ruce. Koukněte."

Biggles se podíval na povrchové zranění a odstrčil mu ruku. „Na to se neumírá. Proč na tebe stříleli?“

„Povídali, že jsem zrádce.“

„Kdo to povídal?“

„Jeden Angličan, co jsem ho vytáhnul z moře. Říká si lord.“

Biggles chytil Alfondeze za límec a postavil ho na nohy. „Seber se a odpovídej mi na otázky, nebo tě shodím dolů ze svahu, ty kryso mizerná.“

„Ano, ano. Všechno vám povím,“ sliboval zoufale Alfondez a otřel si rukou upocenou tvář.

„Co se stalo, když jste toho Angličana vytáhli z vody?“

„Nic. Kapitán lodi, co jsem na ní byl…“

„Na Saphosu?“

„ Jo. Poslal rádiem zprávu plukovníkovi.“

„Plukovník je tady?“

„Jo. Bydlí tu.

„Pokračuj.“

„Když jsme dorazili sem, předvedli toho Angličana plukovníkovi.“

„Jak se jmenuje ten plukovník?“

„Nicolinos.“

„Je tady šéf?“

„Ano.“

„Pokračuj. Co se stalo pak?“

„To už Nicolinos věděl, že ten Angličan je špion.“

Biggles se na něho pronikavě podíval. „Jak na to přišel?“

„Nicolinos zatelegrafoval agentovi do Londýna, aby mu poslal údaje o muži, co si říká Lissie. Dostal zprávu, že se tak fakticky jmenuje a že je lord a taky policajt ze Scotland Yardu.“

„Chápu. Pokračuj.“

„Nicolinos se zeptal Lissieho, jak přišel na jeho zdejší úkryt. Určitě mu ho někdo prozradil. A kdo? Lissie povídal, že jsem to byl já. To je lež! Já mu nikdy…“

„Okamžik. Jak to všechno víš?“

„Ten muž, co vedl Lissieho k plukovníkovi, je můj bratr Ali. Byl u toho. Všechno slyšel. Pak ho plukovník poslal pro mě. A já věděl, co to znamená.“

„Co to znamená?“

„Že mě zastřelí. Nicolinos se vždycky bál zrádců. Byl by mě zastřelil sám. Já viděl, jak jednou…“

„Rozumím tomu takhle: poslal pro tebe tvého bratra a ten ti všechno pověděl.“

„No jo. Jasně, že mi to pověděl. Jsme dvojčata.“

„A když jsi slyšel, jak jsi na tom, dal ses na útěk.“

„No jasně. Dal jsem se na útěk. Co taky jinak? Dát se zastřelit? Pronásledovali mě, ale já jim dokázal utéct. To je pravda a Alláh je můj svědek. Tak mi přece pomozte. Všechno vám povím. Tohle je ostrov. Budou mě honit a nakonec mě dostanou. Nedá se odtud utéct.“

„A jak myslíš, že bych ti mohl pomoct já?“

„Vemte mě s sebou!“

„Kam?“

„Kamkoli. Tady mě odprásknou.“

Biggles se otočil k ostatním. „Myslím, že mluví pravdu, ale něčemu nerozumím. Nevidím důvod, proč by Bertie říkal plukovníkovi, že ho Alfondez prozradil. To není nic pro něho. Proč by to dělal? Alfondezův bratr to asi pochopil špatně – pakliže to ovšem nebyla léčka.“ Znovu se obrátil k Alfondezovi, který byl dosud na pokraji zhroucení. „Kde je lord Lissie teď?“

„Zavřeli ho do kláštera.“

„Kam?“ Biggles se na něho nevěřícně podíval.

„Je v tom klášteře, co bydlí plukovník.“

„A co mniši?“

„Už tam dávno nejsou. Ta stavba je napůl zbořená. Lissiemu dali do zítřka do devíti čas, aby plukovníkovi všechno vyklopil. Všechno, co ví. A jak ho policie…“

„A když odmítne vypovídat?“

„Tak jako tak ho oddělají jako psa, ať už něco řekne nebo neřekne.“

„Heroin se vyrábí v tomhle klášteře?“

Alfondez překvapeně vzhlédl. „Vy to víte?“

„Přirozeně. Je to tak?“

„Jo. Tam se dělá. Vidíte, že jsem vám pověděl všechno. Zachráníte mě? Oddělají mě jestli…“

„Tos už říkal. Co dělá ta velká loď v přístavu?“

„Vozí opium.“

„Odkud?“

„Z Číny.“

„A Saphos pak odváží zpracovanou drogu na místo určení?“

„Jo. A ruská loď – to je ta velká – potom odjede do Oděsy.“

„Kapitán Saphosu ví, co má na palubě?“

„No jasně. Na to ho přece najali. Saphos je jeho. Vždycky pašoval.“

„V jakých službách se plaví?“

„To nevím. Na to já se neptám.“

Biggles se obrátil k Eddiemu. „Nebyl jsi daleko od pravdy.“ A pak zase k Alfondezovi. „Kde přesně stojí ten klášter?“

Alfondez ukázal šikmo po svahu. „Tamhle. Není vidět přes stromy.“

„Jak je to daleko?“

„Asi míli tou cestou, co znám.“

„Dobrá. Dovedeš nás tam. Půjdeš před námi.“

Alfondezovi poklesla brada. Vypadal zničeně. „Já? Ne, ne. Jen to ne. Já tam za nic na světě nejdu.“

„Tak si zůstaň tady. Až uvidím Nicolinose, řeknu mu, kde tě má hledat.“

„Ale on mě zabije.“

„To doufám,“ řekl Biggles nemilosrdně. „Je na čase, aby to někdo udělal.“

„Když vám ukážu cestu do kláštera, vezmete mě s sebou, až pojedete pryč?“

„Pojedeme do Francie. Francouzská policie tě moc ráda uvidí.“

„Proč?“

„Zavraždil jsi přece Bronnitze?“

„To bylo na rozkaz. Kdybych nesplnil rozkaz, odskákal bych si to sám.“

„Pokud mohu soudit, tak si to odskáčeš stejně. Můžeš si vybrat, jestli chceš zůstat tady a dostat kulku, nebo jet do Francie pod gilotinu.“

Ginger zhnuseně přihlížel, jak se Alfondez vrhl k zemi a propukl v pláč. „Já nechci umřít!“ bědoval.

„Pane na nebi, tohle je ale bačkora,“ zamumlal znechuceně Eddie. „Pojďte, pane Biggelsi, jestli jsou takoví všichni, klidně můžeme sejít dolů a to hnízdo se vším všudy zlikvidovat. Myslím, že by to šlo snadno.“

„Nejdřív musíme osvobodit Bertieho, než se pustíme do něčeho dalšího.“

„Přirozeně. Hned jdeme na to.“

Biggles se podíval na Alfondeze, ležícího na zemi. „Tak co, vybral sis už? Zůstaneš tady nebo půjdeš s námi?“

Alfondez sice pořád ještě vzlykal, ale vstal jako někdo, kdo se smířil s nejhorším. „Ukážu vám cestu ke klášteru,“ uvolil se. „Vím, že nepřipustíte, aby mě zabili,“ dodal k tomu s nadějí v hlase.

„Dej pokoj s tím fňukáním, ještě tě uslyší tvá banda,“ procedil Eddie skrz zuby.

Vzlykot okamžitě ustal.

„Jdi před námi,“ poručil mu Biggles. „A žádné podrazy, jinak tě zastřelím já sám.“

12. KLÁŠTER

Scházeli po příkré, kamenité pěšině, vpředu šel Alfondez a občas ještě potlačoval vzlyky. Bylo vidět, že se tu vyzná, bez váhání si vybíral různé postranní cestičky oklikou kolem spoře roztroušených stavení.

„Zdejší lidé pracují pro Nicolinose?“ zeptal se Biggles, když míjeli jedno z těch obydlí.

„Nechtějí, ale pár z nich musí.“

„Proč, když nechtějí?“

„Bojí se ho. Může si tu dělat, co chce.“

„Vědí, co se tu děje?“

„Myslím, že ne. Jsou to křupani. Dokážou myslet jenom na kozy a olivy na lisování oleje. Prodávají ho pak ve vesnici.“

Cesta vedla olivovým hájem. Úzké, šedé listy olivovníků se stříbřitě leskly v měsíčním světle. Stromy byly většinou dost staré, kmeny jim zkroutila a zkomolila nemilosrdná ruka času. Některé se už skácely a vypadaly jako zkamenělé prehistorické obludy.

„Tyhle stromy nejsou zrovna včerejší,“ podotkl Eddie, když se na chvíli zastavili.

„Ani předvčerejší,“ suše poznamenal Biggles. „Mohli je tu vysadit řečtí nebo římští kolonisté před dobrými dvěma tisíci lety. Tak se to aspoň traduje na většině středozemních ostrůvků. Tak jdi, Alfondezi. Proč zůstáváš stát?“

„Bojím se. Už jsme skoro tady.“

Egypťan se teď pohyboval velmi obezřetně. Plížil se k valu ze zřícených balvanů, které kdysi tvořily zeď terasy. Hluboko pod nimi bylo vidět roztroušená světla přístavu. O trochu blíž, ale také pod nimi, se rýsovala silueta velké budovy. Na jedné straně bílá, jak ji osvětloval měsíc, na druhé, stinné straně černá jako uhel. Část zvonice se už dávno zbortila a také zbytek stavby ležel v troskách. Nikde se nesvítilo. Ze vzdálené vesnice sem doléhaly různé zvuky, ale v klášteře bylo jako po vymření. Řada ponurých cypřišů zvedala špičaté vrcholky k nebi.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Eddie. „Vypadá to jako zřícenina.“

„Taky to asi zřícenina je,“ potvrdil Biggles. „Aspoň část kláštera vypadá takhle jistě už léta. Možná proto odtud odešli mniši, kteří tu bydleli. Podle sloupů na zadní straně soudím, že to původně býval řecký chrám. Hlavní budovu přistavěli až později. Ta úzká okna s lomenými oblouky jsou gotická – řekněme ze středověku.“

„Vypadá to, že tu nikdo není. Jste si jistý, že nás ten mizera ubrečená nevodil za nos?“

„Nemyslím si. Proč by to dělal? Dovede si spočítat, že bychom ho brzo prokoukli.“

„Proč by si Nicolinos vybral pro svou špinavou práci zrovna tuhle díru?“

„A proč ne? Je odlehlá. Cizinec by sem sotva kdy zabloudil. Tak klidnou oázu aby v Evropě pohledal. Ale pojďme dál. Je to rozlehlý komplex, nebude lehké Bertieho najít.“

„Možná by nám mohl poradit Alfondez, kde Bertieho hledat.“

Alfondez zvedl ruce dlaněmi vzhůru gestem naprosté bezradnosti. „Jak to mám vědět?“

„Nemáš tušení?“

„Vzpomínám si, že jednou zavřeli jednoho vězně do cely, co v nich dřív spali mniši.“

„Zato určitě víš, kde sídlí Nicolinos.“

„Tam se člověk dostane jen přes dvůr. Vchod je na opačnou stranu, směrem k vesnici. Cesta tady končí.“

„A jiná cesta k budově nevede?“

„Nevím, nevšimnul jsem si. Všichni chodí hlavním vchodem.“

„Kde se vyrábějí drogy?“

Alfondez zaváhal.

„Tak mluv!“

„V kapli. Ale teď už to kaple není,“ vyrazil ze sebe Alfondez, jako by se zalekl vlastních slov.

„Pojďme blíž,“ rozhodl Biggles.

Začal slézat po balvanech, ale zarazil se, když poměrně zblízka zazněl odněkud zpěv. Nějaký muž tu zpíval anglicky a Ginger dosud neslyšel nic, co by se tak málo hodilo k nynější situaci. Byla to teskná balada, velmi populární mezi válečnými letci v prvních letech vojny.

„Ať na zemi či ve vzduchu jen jedno jisté můžem mít, po životě a po vzruchu nás čeká pak nebeský klid.“

„To je Bertie!“ vykřikl Biggles. „Pojďte, určitě počítá s tím, že jsme někde poblíž.“

Seskočil na další terasu, obešel povalené stromy a pod nízkými větvemi se kradl k místu, odkud zaznával zpěv následující sloky.

„Nuž, pojďme na to připít v šenku, vždyť tenhle svět je pouhý klam. Za padlé zvedném první sklenku a další ta ať patří nám.“

Když dorazili k budově, poznali, že hlas vychází shora na stinné straně. Ve výšce čtyři až pět metrů se v hladké stěně dala rozeznat řada úzkých otvorů, zřejmě nezasklená okna.

„Bertie!“ zavolal Biggles.

„Nazdar, starouši,“ ozval se zvesela Bertieho hlas. „Doufal jsem, že budeš někde poblíž, proto to kvílení.“

„Proč nevylezeš ven? Co ti brání?“

„Kovové tyče, můj velectěný, kovové tyče. Zabudované do zdi, Nemůžu s nima pohnout.“

„A co dveře?“

„Na zámek. Marná sláva. Váží nejmíň půl tuny.“

„Ví Nicolinos, že jsme na ostrově?“

„Pokud vím, tak ne. Aspoň se nezmínil, když jsme spolu klábosili.“

„Máš nějaký nápad, jak bychom tě mohli osvobodit?“

„Ani v nejmenším.“

Biggles si prohlédl stěnu. Ani výčnělek, kde by se mohl člověk byť jen prstem zachytit. „Beznadějné,“ řekl ostatním. A pak k Bertiemu: „Proč tě zavřeli?“

„Nicolinos chce vědět, jak jsem ho objevil. Je z toho na dně, to mi věřte. Zítra ráno mám schůzku s jeho popravčí četou.“

Eddie mu skočil do řeči. „K sakru, na co ještě čekáme? Pojďme dovnitř a vezmeme to tam hlava nehlava.“

„Momentík, Eddie,“ požádal ho Biggles netrpělivě. „Ty jsi do všeho moc hrr. Co chceš dělat? Rozpoutat válku? Vprav si konečně do hlavy, že tady nejsme ve své vlastní zemi. Nemáme ani povolení k přistání. To znamená, že při každé mele, ať už dopadne jakkoli, v neprávu budeme vždycky my. Jestli nechceme skončit v řeckém vězení, musíme tuhle hru hrát opatrně – aspoň pokud je to možné. Než se do něčeho pustíme, musíme vědět, na čem jsme.“

„O.K.“ souhlasil kajícně Eddie. „Jenomže já se můžu zbláznit…“

„Já taky, ale kontroluju se. S pilníkem a provazem bychom si už dovedli poradit. Někde tu přece musí být nějaké nářadí. Možná by nám mohl říct Alfondez… Hej, kde je ten chlap?“

Biggles se rozhlížel ve tmě.

„Počítám, že pláchnul, mrcha zbabělá,“ mumlal si Eddie. „Nepřekvapilo by mě, kdyby šel vyklopit Nicolinosovi, že jsme tady, aby se mu vetřel do přízně. Jestli má revolver, byl by schopen

odprásknout nás ze zálohy, a to ze stejného důvodu. Měli jsme si na něho dát lepší pozor.“

„Na to je teď už pozdě,“ odpověděl Biggles. „Nemá cenu pouštět se za ním. Musíme nejdřív osvobodit Bertieho.“

„Přirozeně.“

„Tady odtud nesvedeme nic, musíme dovnitř.“

„O.K.“ Eddie vytáhl revolver. „Jde se na to, bratři.“

Biggles zaváhal. „Gingere, myslíš, že bys odtud trefil za Marcelem?“

„Nevím. Takhle potmě. Proč?“

„Napadlo mě, že kdyby nás dostali, Marcel se v životě nedozví, co víme teď my. A dozvědět se to musí. V tom případě by sám mohl zmizet a podat hlášení, co se tu děje. Tak by všechno naše plahočení aspoň nepřišlo vniveč.“

„Jenže co pomůže, když zabloudím?“

„Taky pravda. Je to riziko. Lepší, když zvolíme zlatou střední cestu. Já půjdu s Eddiem dovnitř. Ty zůstaneš hlídkovat venku. Jestli se nevrátíme, zkus najít cestu zpátky a podej hlášení. Za denního světla se ti to podaří.“

„Dobře, jestli je to rozkaz.“

„Je to rozkaz.“ Biggles se podíval nahoru. „Připrav se, Bertie, jdeme dovnitř. Pojď, Eddie. Jestli po nás začnou střílet, střílej taky. Jakmile to jednou začne, couvnout se už nedá.“

„Až do nejdelší smrti.“

S revolverem v ruce a s Eddiem v patách za sebou postupoval Biggles kolem zdi k hlavnímu vchodu, kterým se podle Alfondeze dalo jedině vejít na nádvoří. Nemělo cenu plánovat cokoli předem, když neznali vnitřní rozvržení kláštera.

„Musíme si počkat, jak se věci samy vyvrbí,“ řekl Eddiemu, když se na chvíli zastavili, aby prozkoumali terén před sebou.

Pak obezřetně postupovali dál, občas chvíli postáli a zaposlouchali se, nezaslechnou-li zvuky, které by prozradily nepřítele. Nedělo se vůbec nic. Ticho nenarušil žádný zvuk. Nakonec došli k místu, kde končil stín. Příštím krokem už vstoupí do měsíčního svitu. Biggles se zastavil a obrátil se k Eddiemu. „Slyšíš něco?“

„Ano, slyším, jak někdo šeptá. Za rohem.“

Biggles se spustil na kolena a odvážil se nahlédnout za roh. Trvalo mu to dlouho. Když zase vstal, řekl Eddiemu:

„Je to Alfondez. Mluví s člověkem, který se mu tak podobá, že to musí být jeho bratr, jak o něm mluvil.“

„Takže nás ta mrcha zradila.“

„Myslím, že o nás teď říká bratrovi. Hlavním vchodem nemůžeme, dokud tam stojí.“

„Proč ne?“

„Uvidí nás a začne tanec.“

„Nezačne, když jim vrazíme revolver do žeber. Jak znám Alfondeze, tak se skácí leknutím.“

„Počkáme.“

Nedá se říct, jak dlouho by jim to čekání trvalo, kdyby události nevzaly náhlý obrat. Najednou se toho seběhlo tolik, že Biggles ani nemusel zvažovat rozhodnutí. Jelo to prostě samo.

Začalo to tím, že se znenadání objevili tři muži za řadou cypřišů, které lemovaly cestu ke klenutému baroknímu vchodu. Z jejich chování se dalo usoudit, že to jsou Alfondezovi pronásledovatelé, protože se rozběhli vpřed a jeden z nich křičel Alfondezovo jméno. Alfondez skočil za nejbližší stromy. Jeden z mužů po něm vystřelil, ale minul. Alfondez prchal mezi stromy a jeho pronásledovatelé mu byli v patách. V těsném závěsu za nimi utíkal i muž, s kterým prve hovořil Alfondez. Křičel něco, co znělo jako protest, ale Biggles nevěděl, oč přesně jde, protože nerozuměl jejich řeči. Všichni zmizeli za stromy, odkud se ozval zběsilý ryk.

„Tohle je naše příležitost,“ rozhodl se Biggles a rázně vykročil, když tu zazněly tři výstřely a ječivý výkřik.

„To by mohl být Alfondez,“ dohadoval se Eddie.

„Na tom nezáleží. Pojď!“

Jenomže než Biggles stačil udělat půl tuctu kroků, vrhl se k zemi a strhl Eddieho s sebou, protože z kláštera vyběhli další dva muži a chtěli se zřejmě přesvědčit, proč se tu střílí. Utíkali za křikem mezi stromy, ale ještě než tam doběhli, vyrazil odtamtud Alfondezův bratr, zmateně mával rukama a kroutil hlavou. Jakmile uviděl oba muže, něco na ně zakřičel, ukazoval za stromy a běžel zpátky.

Vzápětí tam zmizeli všichni a ozvala se prudká hádka, jako by někdo někoho obviňoval a druhý ho hájil. Hlasy se vzedmuly v pronikavý halas, vtom ale zazněl ostrý povel nebo něco podobného a hlasy okamžitě utichly, jako když se vypne rádio.

„Jestli se oddělají navzájem, nebudeme potřebovat revolvery," zašeptal s nadějí v hlase Eddie.

„Jdi dál!" pobídl ho příkře Biggles a pospíchal k vstupní bráně do nádvoří. Přitom stále jedním okem sledoval stromoví, za nímž se už zase zvedaly hlasy.

Nakonec ve spěchu zavrhl veškerou opatrnost a vyrazil přímo k cíli do pohádkové říše měsíčního svitu a fantastických stínů. Rozhlížel se po nějakém vchodu do budovy. Žluté umělé světlo odhalovalo otevřené dveře a za nimi chodbu. Spěchali k nim. Udělali pár kroků po kamenné dlažbě chodby a uviděli pootevřené dveře. Biggles je rozrazil a spatřil komfortně zařízenou místnost, z níž patrně před malou chvílí někdo odešel. V popelníku ještě doutnalo cigáro. Na stole stála nedopitá sklenka a vedle ní ležel revolver.

„To vypadá na Nicolinosovu sluj," poznamenal Eddie.

„Musel být jedním z těch mužů, co vyběhli ven."

„Co teď? Máme tu na něho počkat a vyřídit si to s ním?"

„Ne. Zřejmě se nevrátí sám. Radši bych odložil ohňostroj na příhodnější dobu. Nejdůležitější je najít Bertieho, než podnikneme něco dál."

„A kde ho chcete najít?"

„Nezbývá, než hledat. Ale než půjdeme, měli bychom Nicolinosovi vytrhat zuby," řekl Biggles a strčil si do kapsy jeho revolver. „Pojď, půjdeme hledat schody. Podle polohy okna by Bertieho cela měla být v prvním poschodí."

Pustili se chodbou, když tu se před nimi zpoza rohu vynořil hromotlucký kníratý muž s podnosem v ruce. Netvářil se ani moc překvapeně nebo znepokojeně, když mu Biggles zamířil na břicho revolverem. Pustil prostě tác s talíři na zem a zvedl ruce vzhůru, čímž dal najevo, že na nějaké rozepře nemá náladu.

„Mluvíte anglicky?" zeptal se Biggles.

„Trochu. Nestřílet," zazněla odpověď.

„Kdes byl s tím tácem?"

„Nosit jídlo pro ten muž.“

„Pro jakého muže?“

„Jméno nevědět.“

„Je to Angličan?“

„Ano, si myslet.“

„Máš klíč od jeho pokoje?“

„Byl na tác.“

Eddie se sklonil k podnosu, zvedl ze střepů klíč a řekl:

„O.K.“

„Ten muž je nahoře?“ chtěl vědět Biggles.

„Ano.“

„Ukaž nám jeho pokoj.“

„Ano, pane. Nestřílet. Já žena a děti.“

„Nebudeme střílet, pokud uděláš, co říkáme,“ slíbil mu Biggles. „Tak jdi.“

Muž se nebránil. Biggles ho pokládal za místního Řeka, který tu pracuje jako kuchař nebo sluha. V každém případě se netvářil nepřátelsky. Bylo mu očividně lhostejné, co se děje v klášteře, pokud to neohrožovalo jeho život. A tak se vydali na cestu v malém průvodu, vpředu jejich rukojmí, pak Biggles a Eddie jako zadní voj. Kráčeli klidně po kamenné chodbě osvětlené jen občas měsíčním svitem, pronikajícím kose úzkými průzory ve venkovní zdi. Brzy uviděli schody, vedoucí širokým obloukem vzhůru. Měsíční světlo pronikalo teď dovnitř z druhé strany týmiž úzkými okénky. Jejich kroky se strašidelně rozléhaly, když docházeli k posledním dveřím. Tam se jejich průvodce zastavil.

„Muž uvnitř,“ řekl. „Vy nepovědět plukovník, že já ukázat.“

„Nic nepovím,“ slíbil Biggles.

Eddie strčil klíč do zámku, otočil jím a otevřel dveře. V pokoji bylo tma.

„Jsi tam, Bertie?“ zavolal Biggles.

Bertie se zasmál a vyšel do chodby. „A mám vás!“ zaradoval se.

„Pojď honem, všechno si povíme potom. Nejdřív musíme pryč z téhle králíkárny. Hele, vem si tohle. Může se to hodit.“ Biggles podal Bertiemu revolver, který sebral v dolejším pokoji.

„Jaks přišel k tomu kousku železa?“ zeptal se Bertie.

„Ukořistil jsem ho cestou. Myslím, že patří plukovníku Nicolinosovi.“

„Našli jste mě rychle. Ukázal vám cestu starý George?“ Bertie zamířil palcem k jejich průvodci.

„Ano.“

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Eddie. „Už ho nepotřebujeme. Darmo by překážel nebo volal o pomoc.“

„To je pravda,“ připustil Biggles. „Nejspíš ho necháme tady. Nemusíme ho zamykat. Zůstane tu, když mu řeknu.“

Strčili muže do místnosti. „Zůstaneš tady a nic se ti nestane,“ slíbil mu Biggles a zavřel za ním dveře. Klíč nechal ve dveřích. „A teď musíme dělat!!“ řekl ostatním a pustil se jako první chodbou ke schodům.

Chtěl se samozřejmě dostat co nejrychleji ven z kláštera a přirozeně mířil k jedinému východu, který znal. Až dosud šlo všechno mimořádně dobře, mnohem líp, než se vůbec dalo čekat. Doufal, že ho štěstí ještě na pár minut neopustí.

Jenže v tom se přepočítal.

13. REVOLVERY PROMLUVILY

Právě ve chvíli, kdy vcházeli do chodby, do níž ústily otevřené dveře z Nicolinosovy osvětlené místnosti, rozplynula se naděje na únik tímto směrem. Zvuk četných kroků a blížících se hlasů prozrazoval, že se k Nicolinosově pracovně vrací muži, kteří byli venku. Biggles se přirozeně zastavil a udělal posunek, který mohl vyjadřovat buď zlost nebo bezmocnost.

„Možná půjdou dovnitř a zavřou dveře,“ řekl tiše.

To byl rozumný předpoklad, jenomže nevyšel. Muži se nahrnuli do místnosti, ale nechali dveře otevřené. A co horšího, dva z nich zůstali stát v chodbě a o něčem se dohodovali.

„Co teď, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Můžeme buď počkat a doufat, že za chvíli zajdou dovnitř všichni, nebo můžeme jít hledat jiný východ. Určitě tu někde budou

druhé dveře nebo aspoň okno, kterým se dostaneme ven. Jak ty ses dostal dovnitř, Bertie?“

„Touhle cestou. A zvenčí jsem nic neviděl, protože jsem měl zavázané oči.“

„Těmi okny, co jsem viděl, by se stěží protáhla i kočka,“ dal se slyšet Eddie. „Vypadá to, že to tu stavěli jako pevnost.“

„To nejspíš. Vody tu donedávna byly plné pirátů.“

„A co kdybychom rozstřelili tu žárovku?“ navrhl Eddie. „Je tu jen jedna. Ve tmě bychom proběhli ven. Netroufli by si střílet ze strachu, že se postřílí navzájem.“

„A ty by ses do žárovky trefil z patnáctimetrové vzdálenosti?“ zeptal se Biggles.

„Možná že ne. A co abychom prořízli vedení?

„Kde je?“

„Soudě podle poblikávání té lampy to bude jednosměrný proud. Někde tu musí být dynamo, které napájí nějaká elektrárna nebo co. Pojďme ho najít a zničit a všechno bude ve tmě.“

„Já myslím, že bude snazší najít jiný východ,“ mínil Biggles. „Tohle nemůže být jediný. A musí tu někde být i větší okna. Koledujeme si o průšvih, když zůstáváme stát tady, ačkoli to vypadá, že Nicolinos nemá o naší přítomnosti uvnitř tušení, takže bychom přece jen mohli ještě chvíli vyčkat, jestli nezavřou ty zatracený dveře. Mluví přirozeně o té střelbě a o tom, co se stalo venku.“

„A co se tam asi stalo?“

„Někoho zastřelili. Já myslím, že Alfondeze. Zřejmě o nás povídal svému bratrovi. Z toho, jak zpanikařil, když uviděl ty tři muže, soudím, že to byla skupinka, která ho hledala. Apropos, Bertie, povídal, že to byla tvoje vina. Prý jsi řekl Nicolinosovi, že ti vyzradil tohle doupě. Je to tak?“

„Ne přesně. Nicolinos se mě zeptal, jak jsem kápl na jeho hlavní stan. Já se té otázce vyhnul slovy: zeptejte se Alfondeze. Neřekl jsem přímo, že je vyzradil, ale doufal jsem, že ho tím zmatu, to připouštím. Proč ne? Sám jsem v tom momentě měl starostí nad hlavu.“

„Co na tom?“ vložil se do řeči Eddie. „ Co na tom záleží? Jestli toho padoucha oddělali, tím líp pro všechny. Pojďme už něco podniknout. Tuhletu nečinnost já nesnáším. Pořád ještě tam mluví.“

„Právě jsem slyšel, že padlo Bertieho jméno,“ řekl Biggles. „Jestli Nicolinos poručí, ať pro něho dojdou, aby si překontroloval, co mu přirozeně pověděl Alfondezův bratr, jsme v tom. Pojďme se pokusit najít jiný východ. Když ho nenajdeme, budeme se sem muset vrátit. To je všechno.“

Už při těch slovech se Biggles pustil ke schodům. Když k nim dorazil, nešel nahoru, ale pokračoval přímo. Kvůli houstnoucí tmě se musel pohybovat velmi obezřetně. Jediným osvětlením byl průnik měsíčního světla na jednom místě vpředu. Když k němu došli, poznali, že sem měsíc svítí otvorem v polorozpadlém zdivu. Byl však příliš malý, než aby se jím dalo prolézt. Mimoto zdivo bylo v takovém stavu, že by bylo nebezpečné pokoušet se o to. Bledé světlo však odhalilo těžké dubové dveře na protější straně.

„Pojďme se podívat, co tam je,“ navrhl Biggles.

Čekal, že dveře budou asi zamčené, ale už bral za kliku, když se na druhé straně chodby ozval dupot, pak výstřel a vzápětí změť hlasů.

„Asi už objevili, že jim pláchnul Bertie, jak to vypadá. Jestli je to tak, pak se předním vchodem ven už nedostaneme. Ale pospěšme si. Ginger je venku. To střílení ho asi pořádně vyvedlo z míry. Určitě si myslí, že se týkalo nás. Teď jen čeká, jestli vůbec přijdeme.“

Ukázalo se, že dveře na zámek nejsou. Biggles je otevřel, udělal krok dovnitř a zůstal překvapeně stát. „Při Ikarovi, co je zas tohle?“ vykřikl.

Otázka nebyla míněna doslova. Co to je, muselo být každému hned jasné. Měsíční světlo sem pronikalo řadou vysokých, nezasklených gotických oken a odhalovalo velký klenutý prostor, patrně kapli, či spíše bývalou kapli. Nikdo uvnitř nebyl, ale jinak se tu nacházelo mnoho pozoruhodných věcí, které by nepochybně překvapily bývalé mnichy.

Kostelní lavice spolu s jiným církevním vybavením tu sice už nebyly, ale atmosféra kláštera se tu přesto tak či onak držela. V prostředku hlavní lodi stály ponky, stoly a police a na nich láhve,

kádinky, křivule a laboratorní sklo, jak tomu bývá v laboratořích. Různé předměty všeho druhu ležely nebo stály na zemi: váhy, pytle, bedny a podobně.

Biggles zavětřil. „Cítím opium.“ Ukázal na pár pytlů. „Bude asi tam.“

„Tak tady dělají to svinstvo, s kterým kšeftujou,“ zamumlal Eddie. „Alfondez říkal, že k tomu používají kapli. Ďábelská kuchyně.“

Ozvalo se cvaknutí a celý prostor ozářily lampy nad pracovními stoly.

Biggles se rychle otočil. „Kdo to udělal?“ vykřikl.

„Já,“ odpověděl Eddie. „Hned za dveřma je vypínač. Myslel jsem si, že tu budou mít světlo.“

Biggles se zatvářil nespokojeně. „Nepotřebujeme ho,“ řekl vyčítavě. „Copak nechápeš, že světlo bude vidět zvenčí?“

„No a co?“ prohodil Eddie ledabyle. „Když už jsme jednou tady, měli bychom si všechno prohlídnout.“

„Dobře, ale jen krátce, protože s tímhle palácovým osvětlením nebude trvat dlouho a dostaneme návštěvu.“

„Jen ať přijdou,“ zahučel Eddie. „Když pomyslím na to, co se tu děje, vyskočil bych z kůže, ať už za světla nebo bez něho.“

„Správně, chlapci, já jsem taky pro,“ bručel Bertie.

Eddie teď stál u nejbližšího stolu a zkoumal, co na něm leží. Celá plocha byla takřka plná malých kartónových krabiček, barevného papíru a jiného zřejmě balicího materiálu. Ležely tu i etikety, lepidlo a spousta malých, čtverhranných hnědých věciček. Eddie zvedl jeden ze štítků a přečetl, co je na něm natištěno.

„No podívejte!“ vykřikl.

„Cos tam našel? Svoje čokoládičky?“ zajímal se Biggles.

„Vůbec ne. Určitě se dozvěděli, že jsme jim přišli na to jejich dražé a začali dělat karamelky a žvýkačky. Na těchhle etiketách stojí: vyrobeno ve Spojených státech. Smečka prolhaná!“

„Za to vděčíš své vlastní reklamě v novinách. Strč si jeden z těch štítků do kapsy jako doličný předmět. Bertie, zhasni. Není třeba zdůrazňovat Nicolinosovi, že jsme tady, pokud to ještě neví. Pozor na dveře. Už jsme viděli všechno, co bylo třeba. A teď honem pryč.

Právě tohle okno jsme hledali. Má takovou velikost, že by se jím dalo prolézt.“

Eddie se pořád ještě díval na stůl. „Počkej, Bertie!“ vykřikl. „To tu vážně chcete to cukroví nechat jen tak ležet?“ zeptal se Biggelse.

„A co jinak? Vzít s sebou ho nemůžeme.“

„Ale tohle zboží je určené pro Ameriku! To nemůžu připustit. To ne, pane!“

„A co s ním chceš dělat?“

„Spálit. Tohle se může hodit.“ Eddie zvedl velkou láhev s bezbarvou tekutinou.

„Co to je?“

„Špiritus. Asi ho používají do hořáků. Je ho tu dost.“

„Podpálíš celou budovu.“

„No a co? Jen ať se ty krysy dozvědí, že jsme tady byli.“

Biggles svraštil čelo. „To je drastický způsob. Zřejmě jsi pořád ještě rozhodnut, že z toho uděláš mezinárodní zápletku pro první stránky novin.“

„Na tom nesejde. Z větší části tak zneškodním celou tuhle bandu. Jestli odejdeme jen tak, začnou s klidem někde jinde. Sám jste přece říkal.“

Biggles chvíli váhal. „Tak dobře,“ souhlasil nakonec. „Ale dělej. A ty mu pomoz, Bertie. Já se zatím podívám z okna, kde jsme.“

Přitáhl si k oknu židli a vylezl na ni. Viděl, že okno vede na boční stranu budovy, odkud přišli. Zapískal.

Vzápětí se ozval stejný signál a objevil se Ginger.,,Kde jste?“

„Tady u okna. Chtěl jsem ti jen dát vědět, že zatím jde všechno dobře. Zůstaň, kde jsi. Hned přijdeme.“

„Co se děje?“

„Tohle je dílna s tím svinstvem. Eddie ji chce podpálit.“

„Dobrá práce.“

„Kryj se a zůstaň, kde jsi, jinak tě budeme těžko hledat.“

„O.K.“

Ginger se zase schoval a Biggles se vrátil k ostatním.

Viděl, jak se oba činí. Navršili na stůl všelijaký materiál, ve skutečnosti všechno, co tu bylo hořlavé. Bertie vysypával na hromadu pytel opia. „To bude excelentní ohýnek,“ liboval si.

Eddie na všechno vylil obsah tří láhví.

„Hotovo?“ zeptal se Biggles. „Pospěšte si.“

Eddie vytáhl z kapsy zapalovač. Vzal kus papíru a podržel ho u plamínku.

Právě ve chvíli, kdy se ho chystal hodit na hromadu, se stalo to, čeho se obával Biggles.

Na chodbě se ozvaly kroky. Dveře se rozletěly. Dovnitř vpadl Nicolinos s revolverem v ruce. Za ním se hrnuli další muži. Když Nicolinos uviděl, co se děje, zůstal stát jako přibitý. Ve zlomku vteřiny všechno najednou ustrnulo jako ve filmu a pak se překotně znovu dalo do pohybu.

Nicolinos zvedl revolver, zařval: „Zadržte je!“ a vrhl se vpřed.

„Rychle!“ vykřikl Biggles.

Eddie hodil hořící papír na hromadu. Líh okamžitě vzplanul a vyšlehly modré plameny.

„Uhaste ten oheň!“ křičel Nicolinos a vystřelil po Eddiem, ale ten uhnul. Střela roztříštila prázdnou láhev. Eddie opětoval výstřel, jenže minul.

Pak došlo k přestřelce. Biggles a Bertie vystřelili zároveň. Nicolinos upustil revolver, ale udržel se na nohou. Jeho komplicové vypálili taky, byli ale v nevýhodě, protože stáli příliš blízko u sebe. Mimoto je rozptyloval oheň, z něhož se teď mocně kouřilo. Měli příkaz, aby ho uhasili, protože však nikdo nedostal ten rozkaz jmenovitě, nahrnuli se nakonec k ohni všichni a tím nastal zmatek.

„Sem, Eddie!“ vykřikl Biggles, který stál dosud u okna.

Bertie a Eddie ustupovali tím směrem, zatímco se oheň pořádně rozhořel a naplňoval celou místnost odporně štiplavým žlutým kouřem, takže nebylo dost dobře vidět, co se děje. Někteří muži se chtěli dostat k ohnisku, rozdupat je a rozkopat, ale nadělali tím víc škody než užitku. Mezitím pokračovala nepravidelná střelba.

„Lezte ven! Půjdem za vámi!“ křikl Eddie na Bigglese.

V té chvíli třeskla kulka do kamenné zdi blízko Bigglesova obličeje, takže spadl ze židle, na niž už vylezl.

„Pryč od té židle!“ křikl na ostatní, zatímco se sbíral ze země. „Je to viditelný terč. Jde se dveřmi. Držte se pohromadě.“ Společně začali postupovat podél zdi.

V té chvíli zasáhla židli další střela a z kouře se vynořil Nicolinos. Těsně za ním Alfondezův bratr. A pak se stalo něco zvláštního. Než stačil kdokoli jiný vypálit, střelil Egypťan Nicolinose do zad. Každý musel vidět, že to byl úmyslný výstřel. Vzápětí třeskla další rána a k zemi se teď kácel Nicolinosův vrah. Nebylo jasné, jestli tentokrát šlo o zbloudilou nebo cílenou střelu, to Biggles neviděl. „Jde se!“ zavelel.

Kouř už natolik zhoustl, že se všichni rozkašlali. Horko bylo k zalknutí.

Biggles se po hmatu snažil dostat co nejrychleji ke dveřím, nedbal na to, jestli na něho někdo vystřelí, protože dusivý kouř, jehož se všichni nadýchali, hrozil všeobecnou záhubou. Jen stěží se mu podařilo najít dveře a s úlevou zjistil, že se dají otevřít. Bál se, že některý z Nicolinosových mužů je mohl mezitím zamknout a všechny je uvěznit uvnitř. Dva muži, kteří stáli u dveří, se dali na útěk, když se vypotácel ven a do chodby se vyvalil kouř. Vystřelil jejich směrem, aby je povzbudil v úprku.

Bertie a Eddie se vybelhali ven a celí rozkašlaní se opřeli o zeď. Po tváři jim tekly slzy.

„Hrom a peklo! To sis něco začal,“ osopil se Biggles na Eddieho „Pojďte, musíme pryč.“

Z kaple se ozvalo volání, patrně o pomoc.

„Někdo asi nemůže najít dveře,“ poznamenal Eddie. „Co se mě týče, ať dělá, co umí. Já už dovnitř nejdu. Dalo mi dost práce dostat se ven. Nikdo je dovnitř nezval. Jestli je udusí výpary z toho jejich vlastního svinstva, taky dobře. Dost dlouho s tím otravovali druhé.“

„Myslím, že máš pravdu,“ odpověděl Biggles. „Ostatně nemůžeme nic moc dělat. Musíme se hlavně dostat ven.“

S revolverem v ruce postupoval dlouhou chodbou k hlavnímu vchodu. Na rohu poblíž Nicolinosovy pracovny se na chvíli zastavil, ale když nikoho neviděl, šel dál. Dveře místnosti byly dokořán. Svítilo tam světlo, ale nikdo uvnitř nebyl. Na psacím stole ležely nějaké papíry, s nimiž se asi Nicolinos právě zabýval, než ho vyrušili. Pod těžítkem byly bankovky, francouzské franky a řecké drachmy. Možná že je předtím počítal.

Biggles sebral papíry, stočil je do ruličky a strčil do kapsy. „Třeba nám poslouží jako důkazní materiál," řekl krátce. „A tohle se nám možná bude hodit, protože nemáme řeckou měnu. Lepší špinavý peníz než žádný," dodal a vzal z hraničky pár bankovek. „To stačí."

Když se obrátil k odchodu, uviděl Bertie na jeho tváři pramínek krve.

„Hej, starouši, snad nejsi raněný?" zeptal se starostlivě.

„Ne. Zasáhla mě nějaká střepina nebo co, když jsem stál na té židli a vedle se rozprskla kulka, to je všechno. Trochu to bodlo a já spadl. Pojďte. Ještě nejsme mimo nebezpečí."

Postupovali dál k východu. Nikoho nebylo vidět. Po té vřavě, co prodělali uvnitř, působilo ticho na nádvoří v měsíčním svitu skoro jako šok. Vyšli ven a podél zdi spěchali k místu, kde by na ně měl čekat Ginger.

Tiché zapísknutí a už se objevil, oči navrch hlavy. „Co to k čertu…" začal.

„Nejdřív bychom měli zmizet, než se dáme do řeči," přerušil ho krátce Biggles a pokračoval v chůzi. „Tamhle pod těmi stromy. Nech mě chvíli vydechnout. Tam uvnitř bylo dost horko. V každém směru."

Šel k černočerným stínům fíkovníku, posadil se a otřel si obličej. „Uf! Musím se protáhnout," pokračoval, když se kolem něho sesedli druzí.

„To byl ale mejdan!" Podíval se na Eddieho s posměšnou výčitkou. „Začínám mít dojem, že jsi vskutku nebezpečný kumpán do party. Kvůli akci přímo hoříš. A to taky v každém směru. Teď sis užil podle svého gusta, takže doufám, že jsi spokojený."

Eddie se zazubil, vytáhl z kapsy cigáro a ukousl mu špičku. „A vy snad ne?"

„Ne úplně."

Eddie se na něho podíval nechápavě. „A proč ne? Řekl bych, že jsme tuhle noc odvedli pořádný kus práce."

„Jestli budova shoří do základů, budeme si to muset zodpovědět."

„Ale co! Na to zapomeňte. A odkdypak hoří kamení?"

„Doufám, že máš pravdu. Kdybys ji totiž neměl, poznal bys možná, že jsi založil mnohem větší požár, než jsi měl v plánu.“

„Poslyšte, bratře, když po mně někdo střílí, tak střelbu opětuju a ostatní je mi fuk,“ prohlásil Eddie bez sebemenší známky lítosti. „V každém případě se aspoň jedna zásilka karamelek nedostane do Ameriky.“

„Musím říct, že hořely jak varta, starouši,“ přisadil si Bertie a otíral si kapesníkem monokl. „Mimochodem, viděli jste, jak ten krvežíznivec střelil Nicolinose do zad?“

„To jsem viděl,“ přisvědčil Biggles.

„Bylo to nešťastnou náhodou? Myslíš, že…“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Bylo to schválně.“

„To určitě,“ přisvědčil Eddie. „Viděli jste ten jeho výraz? Vypadal jako šílenec.“

„Proč to asi udělal?“ zajímal se Bertie.

„Z pomsty, abys věděl,“ odpověděl Biggles. „Jestli za těmi cypřiši zastřelili Alfondeze, jak si myslím…“

„Někoho tam zastřelili určitě,“ poznamenal Ginger.

„Jak to víš?“

„Když jste byli uvnitř, viděl jsem, jak odnášejí tělo.“

„Odkud?“

„Od těch cypřišů u brány. Polekalo mě to. Myslel jsem, že to možná bude jeden z vás.“

„Jestliže to byl Alfondez, musel ho někdo zastřelit na Nicolinosův příkaz,“ ujal se znovu slova Biggles. „Jeho bratr to přirozeně věděl a chopil se příležitosti k pomstě. Tím se to vysvětluje. Nebo se Alfondezův bratr bál, že teď bude na řadě on, protože varoval Alfondeze, co ho čeká. Kvůli tomu se tam možná pohádali. Přeli se ještě u Nicolinose v kanceláři, ale zmlkli, když jim někdo přišel říct, že zmizel Bertie. Máš ještě nějaké náboje, Gingere?“

„Dva zásobníky.“

„Dej mi jeden. Jsem na suchu.“

„A já pořád ještě čekám na vysvětlení, co se dělo uvnitř,“ postěžoval si Ginger, když podával Bigglesovi zásobník.

Biggles mu to stručně vypověděl.

„A co teď?“ zeptal se Ginger. „Není na čase, abychom se vrátili k Marcelovi? Bude si už dělat starosti.“

„Nejen on,“ poznamenal Biggles.

„Jestli si děláte starosti ohledně Nicolinose, pusťte to klidně z hlavy,“ prohodil zarytě Eddie. „Dostal, co mu patřilo. A to platí pro celý gang. Zaručeně je lepší, jak se to semlelo, než kdybychom se snažili vyřídit celou záležitost oficiálně. Tím by se ničeho nedocílilo. Tahle verbež zná všechny kličky zákona a má dost peněz, aby si najala nejlepší advokáty. Musí se na ně tvrdě. Tak u nás v Americe účtujeme s podsvětím. A jak víte, měli jsme tam pěkné ptáčky. Nejdřív se střílí, pak se mluví. Tak se to patří. Oficiálně nás možná poženou na koberec, ale za zlé nám nic mít nebudou.“

„Na to jsem přímo ani nemyslel,“ podotkl Biggles. „Co se Nicolinose týče, nic mě nezajímá míň než on.“

14. DOKONANÉ DÍLO

Eddie se zvědavě podíval na Biggelse. „A na co teda myslíte?“

„Můj zdravý rozum mi říká, že po tom, co se tu stalo, by bylo nejlepší, kdybych měl mezi sebou a tímhle ostrovem co nejvíc vody a kdybych na celou tuhle záležitost co nejdřív zapomněl. Ať na to ty sám nahlížíš jakkoli, Eddie, kdyby se tenhle náš výlet dostal před mezinárodní soud, moc pevně v kramflecích bychom si tam nestáli.“

„Kdyby nás někdo obžaloval, jenom by na sebe upozornil. A na to, co se tady děje.“

„To připouštím a v tom je taky naše naděje, že se celá věc zamete pod koberec. Kdyby totiž tahle příhoda vyšla na světlo, pak by si na nás pěkně smlsly noviny ze zemí, co proti nám něco mají, to mi věřte. Vytřískaly by z toho pořádný kus propagandy.“

„Jestli to bereš takhle, na co ještě čekáme?“ zeptal se Ginger.

„Abych pravdu řekl,“ začal Biggles se zvláštním úsměvem, „napadlo mě tohle: když už jsme stejně zašli tak daleko, mohli bychom při jednom dotáhnout celou záležitost do konce. Jestli na nás tak jako tak někdo podá žalobu, nebude tím rozruch už o moc větší. Až se gang, co provozuje tyhle lodě, dozví, co se stalo, odsune se

jinam a bude pokračovat tam. To je jednou jedna. Mám dojem, že za Nicolinosem stojí ještě někdo, i když tady na ostrově byl nejvyšším pánem on. Jestli se ty lodě nevrátí do domovského přístavu, ten někdo se už nedozví, co se tu přesně stalo.“

„To je chlapská řeč,“ nadchl se okamžitě Eddie.

Biggles si ho změřil. „Tobě nestačila tahle jedna noc?“

„Ne, pokud nás ještě čeká víc podobné práce.“

Ginger vstal a podíval se směrem ke klášterní bráně, kde bylo slyšet změť hlasů. „Co se tam děje?“ zeptal se.

„Asi se tam seběhli lidé ze vsi a koukají na požár,“ mínil Biggles. „Oheň vždycky přitahuje čumily. A kouř je vidět i z vesnice.

„To by se nám mohlo hodit do krámu,“ uvažoval Eddie. „Jestli se všichni hrnou zdola nahoru, máme volnou cestu, jak sejít dolů.“

„Na tom něco je,“ připustil Biggles. „Pojďme si pro začátek najít místo, odkud je vidět, jestli jsou lodě ještě v přístavu. Jestli se posádka vydala nahoru, mohlo by se nám to hodit, jak říkáš.“

„Co máš přesně v úmyslu, starouši?“ chtěl vědět Bertie.

„Prozatím to je jen hrubý plán. Ale kdyby nějakou nešťastnou náhodou chytla jedna z těch lodí, přeskočí oheň i na druhou, protože kotví tak blízko u sebe. A tím by prozatím skončila celá tahle špinavá historie.“

„Té nešťastné náhodě by se dalo trošku napomoct,“ utrousil nonšalantně Bertie.

„Tys byl na Saphosu. Je to dřevěná loď, že?“

„Ano. A dřevo má už nejlepší roky za sebou, starouši. A viděl jsem, že to tam všechno pěkně vrže, jestli mi rozumíš.“

„V každém případě se tam půjdeme podívat.“

Biggles zavedl své muže ve stínu stromů k místu, odkud bylo vidět na klášter a na cestu k němu. Shromáždil se tam už hlouček lidí a další se ještě sbíhali, mezi nimi i hodně dětí. Všichni se dívali na budovu, ačkoliv oheň, lokalizovaný v kapli, už zřejmě skomíral. Kouře bylo stále ještě spousta. Menší skupinka mužů se držela stranou. Biggles je pokládal za členy gangu. Dva z nich byli v mariňáckém i s námořnickými čepicemi.

Bertie se dotkl Bigglesovy ruky. „Vidíš tamhletoho hromotluka s knírem? To je Stavroulos, kapitán Saphosu. Viděl jsem ho na palubě.“

Biggles přikývl. „Vypadá to tak, že tu bude i část posádky.“ Postavil se na jiné místo, odkud bylo vidět do přístavu. Obě lodi tam dosud byly. O kus dál, na otevřeném moři, pluly jiné menší lodě se vzdutými plachtami k domovu.

Biggles svraštil čelo a podíval se na měsíc, přes který právě plul mráček. „Já myslím, že vím, proč se ty loďky vracejí tak brzo domů,“ řekl přemýšlivě. „Znamená to, že se schyluje k bouřce. Zdejší lidi znají její předzvěst. Musíme si pospíšit.“

Oklikou kolem cypřišů, za nimiž byl zastřelený Alfondez, se dostali k pěšině do vesnice a vstoupili na ni.

„Uvidí nás, když zůstaneme na cestě,“ poznamenal Ginger.

„To se nedá nic dělat,“ odpověděl Biggles. „Na nějaký přespolní běh nemáme čas a taky tu na něj není terén. Ostatně si myslím, že ani nebude tak vadit, když nás někdo uvidí. Na nohou je teď spousta lidí z vesnice. Stejně nevědí, kdo jsme.“

Skutečně potkali různé osoby, muže, ženy i děti. Podle jejich šatů, zvlášť širokých mužských kalhot, se dalo soudit, že to jsou místní Řekové. Někteří z nich něco říkali, zřejmě se ptali na oheň, ale protože jim nerozuměli, ukázal Biggles jen směrem ke klášteru a šel dál. U vesnice pak zvolnili krok.

Byla to typická řecká vesnice chudšího rázu. Řada nízkých, bílých stavení podél jediné ulice vedoucí k neudržovanému molu - jedinému vybavení přístavu. Na bližší straně u hráze leželo pár hrubých pramic a rybářských loděk. Cestou k přístavu minuli několik obchůdků, ale protože je na noc zavřeli, nebylo vidět, co prodávají. Všechny měly nápisy v místním jazyce, byly tu ale dvě výjimky. Jednou byla reklama na cigarety „Wild Woodbines“, druhou plechový vývěsní štít s velkými písmeny „Shell“. Jediné světlo se linulo z místní putyky a jediní lidé, které bylo vidět, byli tři rozprávějící muži na rohu.

Nad tím vším trčely k nebi temné siluety obou lodí. Kotvily těsně vedle sebe, ta větší se skoro dotýkala přístavní hráze, s níž ji

spojoval prkenný můstek. Zřejmě tu kotvila už když přirazil Saphos, protože menší loď byla na vnější straně.

Biggles se rozhlédl kolem sebe a pak popošel k přídi větší lodi a pokusil se přečíst jméno. Bylo ale psáno v literách, které neznal. Zato vyrudlá vlajka na stěžni mu napověděla, co chtěl vědět. Byla na ní jediná hvězda. Přidal se zase k ostatním, kteří se zatím skrývali ve stínu velké kolny, jež vypadala jako přístřešek pro čluny.

„Pochází z nějaké země za železnou oponou. Může být ruská, bulharská, rumunská, ale jestli má domovský přístav v Oděse, jak říkal Alfondez, bude nejspíš ruská. Neviděl jsem na palubě žádnou hlídku, ale měla by tam nějaká být."

„A co uděláme teď?" zeptal se Eddie. „Sirkou ji nezapálíme."

„Můžeme udělat něco lepšího," řekl Biggles. „Musíme na Saphos, protože leží za ní. Když se něco stane tam, větší loď se ven nedostane."

„Ale na Saphos můžeme jen přes tu velkou," namítl Ginger.

„Nemusíme. Mohli bychom si půjčit jednu z těch lodiček."

„To je ono," souhlasil Eddie. „A co uděláme, až budeme tam?"

„Nemělo by cenu odpoutat Saphos, kdyby to bylo možné, o čemž pochybuju. Jediná možnost je loď zapálit. Koukněte na druhou stranu ulice. Vidíte taky, co já?"

Nikdo nic neříkal.

„Pro mě znamená slovo Shell benzin. Některé z těch menších člunů mají ještě benzinové motory. Pumpu tu asi nemají, takže benzin prodávají po kanystrech. A kanystr benzinu je všechno, co potřebujeme."

„A jak se k němu chceš dostat, chlapče, to je, oč tu běží," zeptal se Bertie.

„Přirozeně ho koupím, mám nějaké řecké peníze."

„Obchod je zavřený," poznamenal Ginger.

„Vzbudím je. Někdo tam určitě bude."

„Ale ty přece nemluvíš…"

„Nechte to na mě," přerušil ho Biggles. „Počkejte tady a neukazujte se."

A pak šel jakoby nic na druhou stanu k obchůdkům a zamířil k tomu s nápisem, který ho zajímal. Ven prosvítalo slabé světlo. Zaklepal.

Dveře se otevřely. Objevil se asi dvanáctiletý chlapec a podíval se tázavě do neznámé tváře.

„Benzin," řekl Biggles.

Chlapec zavrtěl hlavou na znamení, že nerozumí.

„Essence?" zkusil to Biggles francouzsky.

Další zavrtění hlavou.

Biggles vzal chlapce za ruku, vytáhl ho ven a ukázal na reklamu Shell.

To zabralo. Hoch se široce usmál a přikývl. Nechal Biggelse stát před obchůdkem, odešel po pěšině dozadu, kde byl zřejmě sklad, a vrátil se s obstarožním desetilitrovým kanystrem. Biggles si ho přebral, postavil ho na zem a podal chlapci pár řeckých bankovek. Hoch si z nich vzal dvě a přikývl stále s tím širokým úsměvem v tváři. S kanystrem v ruce se Biggles vracel k ostatním.

„Tady je benzín," řekl.

„Ten kluk se sem pořád dívá," poznamenal Ginger.

„Je jenom zvědavý," uklidnil ho Biggles. „Fajn kluk. Zřejmě si myslí, že jsem nějaký cizí podivín."

„V tom se ani tak moc nemýlí," dal se zpola v legraci slyšet Eddie.

„Pojďte, musíme si pospíšit," naléhal Biggles. „Co nevidět se lidi začnou vracet od ohně. Na Saphos nemusíme všichni. Tys na té lodi už byl, Bertie, bude lepší, když půjdeš zase. Eddie, ty bys mohl veslovat. To bude stačit."

„O.K."

„Dobře. Tak jděte. My na vás počkáme tady."

Bertie vzal kanystr a sešel s Eddiem k úvazišti loděk.

Biggles s Gingerem sledovali, jak spouští na vodu malou loďku. Eddie si vypůjčil z jiné pár vesel a za minutu už klidně mířili ke svému cíli. Nemuseli daleko, přístav byl jen malý. Stačilo veslovat padesát metrů. Ještě dvě, tři minuty a loďka zmizela za černým trupem Saphosu.

Ginger se podíval do ulice. Tři muži, co prve klábosili na rohu, už zmizeli, ale z putyky vyšli dva další a šli k první lodi. Přešli prkenný můstek a zmizeli v ní.

„Uf," ulevil si Biggles. „Brnká mi to na nervy. Mám dojem, že na podobná přepadová cvičení už začínám být moc starý. Doufám, že si uvědomuješ, že tohle je velkorysá sabotáž. Kdyby nás při ní chytili…"

„Já na to mám stejný názor jako Eddie," vpadl mu do řeči Ginger. „Kolikrát jsme museli bojovat proti chlapům, co možná nikdy nikomu opravdu neublížili, takže si nedělám vrásky kvůli likvidaci tohohletoho svinstva. S takovou hrozbou je třeba zatočit…"

Biggles ho chytil za paži. „Hrome! Dokázali to!" vykřikl, když se ze Saphosu vyvalil dým.

Za okamžik se objevili oba sabotážníci. Rázně veslující Eddie mířil kvapně zpátky ke břehu. Z jedné z lodí se ozval výkřik. Nedalo se určit, z které to bylo.

„Připrav se, kdyby potřebovali pomoc," sykl na Gingera Biggles. „Jestli spustí povyk, začne mela…"

„Poslyš," přerušil ho naléhavě Ginger, „proč bychom na tu loďku nenastoupili všichni a nedopravili se k mašině přes vodu, místo abychom se plahočili přes kopec, kde bychom určitě potkali lidi?"

„Ano, proč ne?" souhlasil Biggles. „Dobrý nápad. Zkusíme to. Bude to taky kratší. Pojď!"

Šel rychle ke břehu a dorazil tam ve chvíli, kdy přirazila i loďka. „Nevystupujte," zavolal. „Nastoupíme k vám. Pokusíme se dostat k Marcelovi po vodě. Bude to bezpečnější než po souši. Udrží nás ta loďka?'

„Tak akorát," řekl Bertie.

Když Biggles s Gingerem nastoupili, loďku to dost přetížilo, ale moře bylo klidné.

„Tak do toho, Eddie," pobídl Biggles. „Vezmi to co nejrychleji ven z přístavu, ale pokus se nás neutopit."

Z lodí se teď ozýval křik a oblak kouře už zrůžověl. I z pevniny zaznívaly poplašné výkřiky.

„Jen ať ta verbež huláká," řekl Bertie. „K uhašení ohně z deseti litrů však víte čeho je zapotřebí něčeho víc než hulákání."

„Viděl tě někdo?" zeptal se Biggles Bertieho.

„Ne. A já taky nikoho neviděl. Vylil jsem jim to v kajutě, kde mě tenkrát zavřeli, kapka zbyla i na chodbu. A když jsem zapálil, ožehlo mi to vlasy. Hele, co se to tamhle blíží?"

Nebylo pochyb, co to je. Dostali se zrovna k vjezdu do přístavu, když se tam sjíždělo pár místních rybářských člunů, kajku.

„Nevšímej si jich, Eddie," vykřikl Biggles. „Vesluj dál. Jestli zastavíme, jsme v tom."

Eddie se plahočil dál. Z několika člunů, které už skasávaly plachty, se ozvalo volání. Biggles vyprodukoval jako odpověď pár nesrozumitelných zvuků. To rybáře zřejmě uspokojilo, nesnažili se je aspoň zadržet.

„Jsou zvědaví, co se děje na Saphosu, takže nás si ani tak moc nevšímají."

„Později si na nás vzpomenou, ale to už budeme při troše štěstí dávno pryč."

Když vyjeli na otevřené moře, loďka se trošku zakymácela, nic vážného to ale nebylo.

„Budeme se držet blízko u pobřeží pro případ, že by nás pronásledovali a my bychom museli utéct," rozhodl se Biggles, když objeli skalnatý mys, který jim zakryl výhled na přístav. Saphos byl už v jednom ohni, to bylo poslední, co Ginger ještě zahlédl. Odlesk záře osvětloval i svahy.

„Na tenhle večer zdejší děti nezapomenou," poznamenal Bertie zvesela. „Nejdřív požár nahoře na kopci a pak tady v přístavu. Užijou si fůru legrace."

„Zato my si moc legrace neužijeme, jestli se nedostaneme k mašině, než začne bouře," podotkl Biggles.

„Jaká bouře?" zeptal se Ginger.

„Jen se podívej na měsíc."

Ginger se podíval. Po nebi táhlo stále víc a více mraků.

„Hele, Eddie, jestli jsi už unavený, může to převzít někdo jiný," řekl Biggles.

„Vydržím veslovat ještě hodně dlouho," uklidnil ho Eddie.

15. POSLEDNÍ VYPĚTÍ SIL

Když klasickou hladinu moře rozčísl první poryv, byl ještě sotva na prst široký.

„To je začátek," podotkl Biggles. „A zbytek na sebe nedá dlouho čekat, to mi věřte. Zrádnost Středozemního moře je právě v těchhle náhlých bouřích různých jmen. To podle toho, kde se právě vyskytují. Staří Řekové a Římané o nich věděli svoje. Drželi se blízko pevné země. Měli bychom udělat totéž. Přiraz ještě trochu víc ke břehu, Eddie. Cesta podél pobřeží nám sice může trvat delší dobu, je ale bezpečnější, kdybychom nakonec museli plavat."

„Jak je to ještě daleko?" zeptal se zneklidněle Ginger.

„Hrubým odhadem tak dva nebo tři kilometry."

Eddie, který seděl tváří k zádi, si všiml, že se směrem od přístavu blíží nějaké světlo. „Asi nás pronásledují. Podle rychlosti, jakou se to světlo pohybuje, to nejspíš vypadá na motorový člun." Při těch slovech vesloval vší silou ke skalnatému pobřeží. Na pár set metrů od něho vyrovnal směr a držel se pak rovnoběžně s břehem.

Dokonce i odtud bylo na skalnatých svazích vidět odlesk požáru z přístavu. Gingerovi se zdálo, že se jakoby rozjasňuje. Za chvíli ale nebe pokryl temný mrak.

„To nám ještě scházelo," podotkl Biggles.

„Voda je pěkně teplá, starouši," poznamenal Bertie a nechal v ní klidně spočívat ruku.

Malý poryv, kterého si všimli prve, už přešel v pořádné vlny. Přetížená loďka do nich najela přídí a začala nabírat vodu.

„Takhle to nejde dál," rozhodl Biggles. „Jde se na břeh. Tak daleko od mašiny už být nemůžeme. S tím motorovým člunem v patách to bude dokonce i lepší. Ten si za tmy netroufne blíž k pobřeží, aby na něco nenarazil."

Jak rozumný to byl návrh se ukázalo v zápětí, když loďku málem překotila mohutná vlna z boku. Ginger začal rukama vyhazovat ven nabranou vodu a Eddie jen funěl, jak se vší silou napíral do vesel. Biggles se pokoušel zachytit ve tmě očima obrys

pobřeží, když tu se to stalo. Příď prudce narazila zřejmě do nějakého útesu, loďka se převrátila, všichni se ocitli ve vodě a začali plavat.

„Zkuste se držet pohromadě!“ vykřikl Biggles.

Díky jeho prozíravosti nemuseli naštěstí plavat daleko. Obrys skalnatého pobřeží se vynořoval stále ostřeji, ba čněl už takřka nad nimi, ale zrádný příboj jim znemožňoval vylézt na souš. Nejdřív se to podařilo Bertiemu, který byl výborný plavec. Nepřestával volat, dokud se k němu nedostali všichni. Nakonec vytáhl z vody za ruku Gingera.

„Jsme tu všichni?“ ujišťoval se Biggles a vymačkával si vodu z vlasů.

„Všichni zde!“ meldoval Bertie.

„Aspoň něco,“ řekl Biggles. „Kdyby se nám podařilo vylézt výš, možná bychom se zorientovali, kde jsme.“

Vyškrabali se kus po strmém svahu, který nepovlovně klesal přímo k vodě. Bylo to těžké, ba nebezpečné, protože mezi skalisky zely průrvy a jámy zakryté divokým porostem všude tam, kde se jen mohlo něco uchytit.

„Z moře to tady tak divoce nevypadalo,“ podotkl Eddie.

„To vždycky,“ řekl Biggles a posadil se na skalní výčnělek. „Takhle za tmy se nedostaneme nikam. Kdybychom to přesto zkusili, srazí si někdo z nás vaz. Takže se tu můžeme trošku uvelebit, když si tak jako tak musíme počkat na ráno.“ Našli si poměrně ploché místečko, kde se sesedli. Skály, za dne rozpálené žárem, vyzařovaly dosud teplo.

„Pobřeží je tu všude stejné,“ poznamenal Biggles. „Z dálky ani tak zle nevypadá. Teprve když je člověk na něm, pozná, co je zač: skály a balvany a mezi nimi šlahouny jako drát, ostnatý drát.“

„Cigára mám na kaši,“ postěžoval si Eddie.

„Možná dobře tak,“ odpověděl Biggles. „Kdyby člověk upustil hořící sirku na zdejší vegetaci, mohl by podpálit celý ostrov. Často se to děje. Možná jsi četl v novinách o požárech na francouzské Riviéře, nebo, ale to ne tak často, v Itálii a Španělsku.“

Gingerovi se zdálo, že tahle noc nikdy neskončí. Motorový člun už nezahlédli. Biggles usoudil, že se asi vrátil před bouřkou do přístavu.

Konečně se začalo rozednívat. Nad šedým, rozbouřeným mořem se klenulo matně rudé, zamračené nebe. Široko daleko žádná loď.

„Zdejší rybáři věděli, co dělají, když se včera za soumraku vraceli tak rychle do přístavu," řekl Biggles a protáhl se. „Pojďme vyrazit," pobídl ostatní a začal šikmo zdolávat skalní stěnu.

Brzy poznali, jak nemožné by bylo zlézat svah za tmy. I za světla se cesta hledala jen stěží. Stoupat přímo vzhůru bylo úplně vyloučené. Dalo se postupovat jedině cik cak mezi velkými balvany a razit si cestu voňavým porostem levandule, rozmarýnu a divokých jahodníků. Ale asi po sto metrech obtížného výstupu narazili na zarostlou a sotva viditelnou pěšinu, po níž se jim šlo mnohem líp.

Slunce už stálo vysoko na nebi, když dosáhli vrcholku horského svahu a hluboko pod sebou uviděli zátoku. Otter dosud ležel na chráněné vodní ploše, kde ho zanechali. Viděli dokonce i Marcela. Stál na trupu a zkoumal očima okolní svahy.

„Podívejte se tamhle!" vykřikl Biggles a ukázal prstem. „Musíme sebou fakt hodit, jinak přijdeme pozdě."

Podél pobřeží plula černá štíhlá loď velikosti šalupy. Neměla plachty, ale zpěněná vodní brázda za zádí prozrazovala, že jede na vlastní pohon.

Sestup po stráni se změnil v běh o závod, navíc překážkový běh s mnoha riziky, která by za normálních okolností vypadala šíleně. Skákali, klouzali, zachytávali se v běhu křovisek a větví olivovníků, aby se udrželi na nohou a mohli běžet dál. Biggles jedenkrát vykřikl. Marcel ho uslyšel a zamával.

Poškrábaní, pohmožděni, odraní a udýchaní dorazili nakonec k antickým „stájím", kde na ně čekal upevněný Otter. Nebyl čas na nějaké vysvětlování. Jediné, co Biggles řekl Marcelovi, bylo: „Pronásledují nás lodí podél pobřeží. Startujeme!"

Marcel skočil do kokpitu.

„Máme tu dost místa na vzlétnutí?" staral se Ginger.

„Musíme mít," odpověděl Biggles sveřepě. „Při tomhle stavu moře by se nám venku mašina rozlomila vpůli."

Posadil se vedle Marcela. Ostatní se nahrnuli do kabiny. Ginger uvolnil lano, přirazil dveře a zavolal: „O.K."

Motory naskočily.

Dvě nebo tři minuty se stroj nehýbal, Biggles nechával motory zahřát. Pak zvolna popojížděl na nejzazší konec zátoky, aby měl co nejdelší vzletovou dráhu a stočil letoun směrem k moři.

„Takhle nevzlétneš proti větru," poznamenal starostlivě Marcel.

„V zátoce moc větru není, takže to nebude tak velký rozdíl."

„Dokáže to?"

„Nevím. Můžeme to jedině zkusit. Brzy se to dozvíme. Tamhle je ta loď. Museli vědět, kde jsme. Drž se."

Motory se rozeřvaly. Otter vyrazil kupředu a brzy nabral rychlost. Byla tu jen jedna úniková cesta: přímo přes loď. Příkré svahy kolem zátoky znemožňovaly jakýkoli jiný manévr.

Otter se odlepil od hladiny. Biggles držel stroj tak nízko, až se chvíli zdálo, že srážka s lodí je nevyhnutelná. Teprve v posledním okamžiku trhl Biggles řídicí pákou dozadu a zvedl letoun ostře vzhůru. Nebezpečí srážky minulo, stroj příkře stoupal nad otevřené moře.

Biggles se podíval na Marcelovu osmahlou, ale přesto pobledlou tvář a zazubil se na něho. „Teď už ti můžu odpovědět na otázku. Naše vydra to dokázala. A já pevně věřil, že to zvládne. Je to výhoda, když člověk přesně zná svůj stroj."

Marcel si olízl rty a slabě se usmál. Pak se pohodlně zvrátil na opěradlo. „Tohle napětí už není nic pro mě," zamumlal smutně. „Jo, když jsem byl ještě mladý a ztřeštěný, to byla jiná, jenže teď bohužel, hélas. Srdce se mi málem zastavilo. Kam letíme?"

„Natankovat na Maltu, to se mi zdá nejlepší. Řekni Bertiemu, ať nám určí kurz a vzdálenost."

Bertie brzo poskytl požadované údaje. „Máš proti vítr, starouši," dodal k tomu.

Biggles se uvážlivě podíval na ručičku palivoměru a řekl pouze: „O.K."

„Stihneš to?"

„K benzinu se nikde blíž nedostaneme, jestli se nemá prozradit, kde jsme v tomhle regionu operovali. A to bych vážně nerad."

Minula hodina, dvě hodiny. Biggles se stále častěji díval na palivoměr. „Nevím, jestli to stihneme," řekl nakonec. „Ale naštěstí

jsme už minuli bouřkovou zónu. Takže když budeme muset přistát, dosedneme aspoň na klidné moře.“

Po nějaké chvíli se nad nimi ve výšce přeřítila formace tří stíhaček a zanechala za sebou kouřovou stopu. „Odkud asi jsou?“ zeptal se Biggles bez většího zájmu. Udržoval dosud stálý kurz.

Za půl hodiny se po pravé straně objevila na obzoru veliká loď.

„Porte-avions,“ zamumlal Marcel.

„Ano, letadlová loď,“ potvrdil Biggles. „Čí asi? Pojďme se podívat.“ Trochu pozměnil kurz.

Bertie poznal letadlovou loď jako první.

„Je naše!“ hlásil. „Ark Royal. Poznal bych ji všude.“

Po Bigglesově tváři přelétl zvláštní úsměv. „Dej jim vědět, kdo jsme. A jestli by pro nás neměli kapku benzinu.“

Bertie se na chvíli uchýlil dozadu. „Benzin dostat můžeš,“ oznámil celý rozesmátý, „ale hlavně jim prý nesmíš přistát na palubě.“

„Asi se bojí, že udělám kotrmelec a všechno jim tam podpálím. All right. Dej jim vědět, že přistanu podél boku lodi.“

Co se dělo pak, hraničilo v Gingerově očích s čirou fantazií. Biggles přistál v těsné blízkosti obrovité lodi, která k letadlu připlula s majestátní důstojností. Ozval se pískot. Námořníci jen kmitali. Rameno jeřábu spustilo z boku lodi kontejner s kanystry benzinu. A to všechno s vojenskou přesností. S benzinem se dostavil i jeden poddůstojník. „Omlouvám se, pane, ale musím vás požádat, abyste mi tohle podepsal,“ řekl s nehybnou tváří.

Biggles podepsal podaný papír.

„Až si naplníte nádrže, vezmu ty plechovky zase zpátky,“ řekl námořník, který zřejmě neviděl nic zvláštního na celé určitě nevšední události. Benzin se přelil do tanku. Prázdné kanystry se zase uložily do kontejneru. Poddůstojník si na ně sedl. Dal znamení obsluze jeřábu a ta ho zase vyzdvihla na palubu lodi.

„Že děkujeme,“ křikl na něho Biggles.

„Uhněte z cesty, abychom vás nepřejeli,“ zavolal poddůstojník.

Biggles zase nastartoval mezitím vypnuté motory a klidil se s letounem do bezpečné vzdálenosti.

„Dobrá práce,“ řekl Eddie.

„Magnifique," ocenil to obdivně Marcel.

Biggles si zamnul ruce. „K čemu by nám jinak byla marína," uchichtl se.

Zase se vznesli. „Teď už nemusíme na Maltu," řekl Marcelovi. „Vezmeme to přímo na Korsiku, to nám ušetří spoustu času. Cestou ti povím, co se všechno stalo na ostrově. Hned z toho pochopíš, proč jsem chtěl tak rychle zmizet."

Otter přistál na Korsice krátce po poledni. Po natankování pokračovali hned do Marseille, kde přistáli ještě téhož večera na námořní letecké základně Marignane.

„Teď se hlavně potřebujeme vykoupat a pořádně najíst," prohlásil unaveně Biggles. „A co pak?"

Marcel řekl, že poletí vlastním letadlem do Paříže, kde má ještě nějaké pořízení u Rozesmátého koně. Eddie by rád co nejdřív domů, aby podal zprávu. Proto se rozhodl, že poletí s Bigglesem do Londýna a odtamtud pravidelným linkovým spojem přes Atlantský oceán.

Tak se také stalo. Noc strávili na letišti a nazítří se hned vydali na cestu.

V Anglii se rozloučili s Eddiem, který si na londýnském letišti zajistil první možný let do Spojených států. Biggles, Bertie a Ginger se autem vypravili do Scotland Yardu.

„Radši abych šel nejdřív povědět šéfovi, že jsme zase tady," prohodil Biggles k ostatním.

Šéf leteckého odboru brigádní generál Raymond vzhlédl od psacího stolu, když k němu vstoupil. „Takže jsi přece jen našel cestu domů," pozdravil Bigglese.

„Ano, pane."

„Cos dělal?"

„Jako kombinovaná akce to bylo velmi poučné. Podnikli jsme celkem vzato zajímavou cestu, která se neminula účinkem, jak doufám. Ale na vašem místě, pane, bych se moc nevyptával," zazněla Bigglesova odpověď.

„Pročpak ne?"

„Protože když nic nevíte, můžete se bez vytáček odvolávat na svou nevědomost, až uslyšíte o určitých věcech."

„Chápu,“ odvětil velitel leteckého odboru uvážlivě a pátravě si změřil Bigglese. „Takhle to tedy bylo?“

„Ano, tak to bylo, pane,“ potvrdil klidně Biggles.

„Ale můžeš mi říct aspoň tohle: dostal jsi ty pašeráky omamných látek?“

Biggles vytáhl cigaretu a poklepal si s ní na hřbet ruky. „Ano, pane, a aniž bych zacházel do podrobností, mohu říct, že jim naše akce, jak myslím, vezme prozatím chuť do dalších aktivit.“

Velitel leteckého odboru se usmál. „Ty mě ještě jednou přivedeš do těžkostí.“

„Já myslím, že do těžkostí přivedu jednou spíš sám sebe, pane“ odpověděl Biggles se slabým pousmáním, když odcházel ke dveřím.